

θανάσης τριαρίδης

Hamlet

πείνα για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

ιδού, συ κόσμει· σοι γαρ ανακείμεσθα δη

σημείωση

Και ο Hamlet (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για την *πείνα* που υπάρχει μέσα σε ένα όνομα – και για την *πείνα* που κάποτε υπερεκχειλίζει και κατασπαράζει την ύπαρξη η οποία την περιέχει.

Για τον *Hamlet* ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παραστάσιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητα» του παραμένει και πάλι ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Σπαθιά, δηλητήρια, ανθρώπινα κρανία (και άλλα αντίστοιχα παλιά *εργαλεία*) πιθανώς να χρησιμεύσουν σε κάποιον που αναθυμάται παλιές ιστορίες – όσο κι αν σε εμένα φαίνονται περιττά. Η αλλαγή του σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο (σε ωκεανό ή σε διαστημόπλοιο, ας πούμε) πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Και φυσικά δεν έχω αντίρρηση αν, αντί για δυο άντρες, παίζουν δύο γυναίκες ή δύο άντρες ντυμένοι γυναίκες ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Μόνο μία παράκληση έχω προς τους συντελεστές ετούτης της μελλοντικής παράστασης: θα ήθελα, για λόγους δικούς μου, για λόγους πρόληψης, να μην *φανεί* (: να μην *κυλήσει* – να μην *χυθεί*) ούτε μια σταγόνα αίμα.

Διαβάζοντας εκ των υστέρων τον *Hamlet*, ξαφνικά (και αρκετά σιοτισμένος, είναι η αλήθεια) ένιωσα πως, περισσότερο από καθετί άλλο, είναι μια ιστορία με φαντάσματα, σαν κι αυτές που *τάραζαν* (ή *φώτιζαν*) τις παιδικές νύχτες μου. Έτσι σκέφτομαι πως θα ήταν πιθανώς ενδιαφέρον ο *Hamlet* να παιχτεί κάποτε από δύο (;) *αόρατους* ηθοποιούς. Και μιλώ κυριολεκτικά για *αόρατους* ηθοποιούς και όχι για *κρυμμένους*. Δεν ξέρω αν κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει εφικτό· ωστόσο, ένα τέτοιο ενδεχόμενο ίσως να προκαλούσε την τόσο ποθητή για μένα σύγχυση υποκειμένων, ρόλων, ταυτοτήτων, εν τέλει υπάρξεων – και να παρέδιδε το θεατή ανυπεράσπιστο στην *ανθρώπινη βοή*, στην παμπάλαια λαχτάρα για *φαντάσματα*, για πεινασμένες σιές και πεινασμένες λάμπεις που περιμένουν, επιτέλους, να συναντηθούν μέσα στον δύσκολο κόσμο.

θ. τ. – Δεκέμβριος 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ: ο Θ, ο Η, κανένας άλλος.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Καλησπέρα...]
2. [Γιατί;]
3. [«Θεωρείτε πιθανό να έχει πράγματι σκοτώσει τους γονείς του;»]
4. [Είμαι αληθινά εντυπωσιασμένος, νεαρέ...]
5. [Μπορείς να μου πεις πόση ώρα μιλάμε;]
6. [Έχεις διαβάσει τον Άμλετ;]
7. [Έχεις δίκιο... Η συναίνεση είναι απαραίτητη...]
8. [Νομίζεις πως ξέρεις τη δουλειά μου;]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Ελπίζω να μην έχεις παράπονο... Το χατίρι σου έγινε και με το παραπάνω...]
10. [Έχεις πάει στη Θάλασσα των Σαργασσών;]
11. [Αυτό είναι το πρόβλημα...]
12. [Είσαι ευχαριστημένος, Αμλετάκο;]
13. [Ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο με τα χάρμστερ;]
14. [Έτσι γίνεται πάντοτε με τα λόγια... Είναι λειψά...]
15. [Είμαστε ο Hamlet...]
16. [«Η αλήθεια είναι πως δεν περιμένα να σας ξαναδώ, κύριε...»]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Ένα ψυχρό δωμάτιο. Δυο καναπέδες, ελάχιστα έπιπλα ακόμη. Στον ένα καναπέ κάθεται ο Η. Δείχνει γύρω στα 15. Είναι ντυμένος με απλά ρούχα, απόλυτα ήρεμος, έχει τα χέρια του σταυρωμένα.

Η πόρτα ανοίγει, μπαίνει ο Θ. Απροσδιόριστης ηλικίας – ίσως να είναι γύρω στα 50, ίσως και περισσότερο.)

Θ: Καλησπέρα...

Η: Καλησπέρα σας...

Θ: Μπορώ να καθίσω;

Η: Αν το θέλετε, μπορείτε να καθίσετε...

Θ: *(Ενώ κάθεται.)* Σε ευχαριστώ...

Η: Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας προσφέρω έναν καφέ ή κάποιο αναψυκτικό...

Θ: Α, μην ανησυχείς για τέτοια πράγματα...

Η: Είναι σημαντικό να είμαστε ευγενικοί...

Θ: Μην ανησυχείς... Η ευγένεια φαίνεται ακόμη κι αν δεν προσφέρεις καφέ...

Η: Ωστόσο, φαντάζομαι πως θα σας ρώτησαν αν θέλετε κάτι...

Θ: Ναι, με ρώτησαν...

Η: Κι εσείς; Πήρατε κάτι;

Θ: Όχι, ευχαριστώ... Προς το παρόν δεν θέλω τίποτε...

Η: Κι αν σας έλεγα «όχι»;

Θ: *(Με απορία.)* «Όχι» σε τι;

Η: Πριν, που με ρωτήσατε αν μπορείτε να καθίσετε... Αν σας έλεγα «Όχι, να μην καθίσετε», τι θα κάνατε; Θ: Μένατε όρθιος;

Θ: Πάντως, δεν θα καθόμουνα...

Η: Κι αν σας έλεγα πως θέλω να φύγετε;

Θ: Θα έκανα αυτό που θα ήθελες...

Η: Γιατί; Είστε τόσο καλός;

Θ: Δεν ξέρω τι θα πει «καλός»... Θα έφευγα επειδή το έχω ως αρχή...

Η: Ποιο πράγμα;

Θ: Να μην κάνω τίποτε χωρίς συναίνεση...

Η: Είσατε πολύ καλός, λοιπόν...

Θ: Είμαι αποτελεσματικός... Δίχως συναίνεση, δεν έχεις κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα...

Η: Σωστά...

Θ: Το μόνο που μπορείς να καταφέρεις είναι να λερώσεις τους τοίχους...

Η: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε με τους τοίχους...

Θ: Δεν είναι δυνατόν να το καταλάβεις...

Η: Γιατί;

Θ: Γιατί είσαι μικρό παιδί... Είσαι πανέξυπνος, αλλά πολύ μικρός... Ορισμένα πράγματα είναι θέμα ηλικίας, όση ευφυΐα κι αν κουβαλάς...

Η: Θα μου δώσετε ένα παράδειγμα;

Θ: Η φαγούρα από τα γένια, αν έχεις πέντε μέρες να ξυριστείς... Ή η αίσθηση της κολόνιας στο φρεσκοξυρισμένο δέρμα...

Η: Έχετε δίκιο... Όσο κι αν έχει διαβάσει κανείς, όσα κι αν έχει δει, ορισμένα πράγματα κατανοούνται μονάχα μέσα από την εμπειρία...

Θ: Δεν χρειάζεται να μου λες πως έχω δίκιο... Ξέρω πως έχω...

Η: Η ερωτική πράξη θα ήταν ίσως το πιο τρανταχτό παράδειγμα... Φαντάζομαι πως αυτό που ζεις δεν έχει καμία σχέση με αυτό του βλέπεις στα βίντεο του Ίντερνετ...

Θ: *(Ενοχλημένος, με σχετική δυσφορία.)* Δεν έχω ανάγκη από παραδείγματα...

Η: Κι εγώ σας λέω πως θα καθόσασταν...

Θ: *(Με απορία.)* Θα καθόμουν;

Η: Ό,τι και να σας έλεγα πριν, θα καθόσασταν... Θα βρίσκατε μια πρόφαση και θα καθόσασταν...

Θ: Γιατί;

Η: Γιατί ήρθατε για να κάτσετε...

Θ: Έχεις δίκιο... Γι' αυτό ήρθα...

Η: Άνθρωποι σαν κι εσάς δεν ξεινάν να παν κάπου για να φύγουν στην πρώτη άρνηση...

Θ: «Άνθρωποι σαν κι εμένα»;

Η: Ακριβώς...

Θ: Τι έχουν οι άνθρωποι σαν κι εμένα;

Η: Είναι αυτό που λέμε «μεγαλοφυΐες»...

Θ: «Μεγαλοφυΐα» εγώ; Από πού κι ως πού;

Η: Πριν είπατε πως είμαι πανέξυπνος... Το πιστεύετε;

Θ: Ναι, χωρίς αμφιβολία...

Η: Τότε μην μου κάνετε ερωτήσεις που απευθύνονται σε ηλιθίους... Είμαστε σε ένα απομονωμένο οίκημα, που βρίσκεται περίπου δύο ώρες με το αυτοκίνητο έξω από την πόλη... Και εδώ με μετέφεραν από το Κέντρο Υψίστης Ασφαλείας της Υπηρεσίας Κρατικών Ερευνών... Τις τελευταίες

δέκα μέρες έχουν εξαφανιστεί πέντε άνθρωποι –οι τρεις ήταν κρατικοί υπάλληλοι εν ώρα υπηρεσίας– και ένα παιδί δεκαπέντε χρόνων ισχυρίζεται ότι τους έχει φάει...

Θ: Το δίχως άλλο, είναι ο καμβάς για μια πρώτης τάξεως ιστορία...

Η: Ποιος έρχεται, λοιπόν, μετά από όλα αυτά;

Θ: Κάποιος ειδικός...

Η: *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Δεν έρχεται «κάποιος ειδικός», κύριε... «Κάποιοι ειδικοί» ήταν οι προηγούμενοι τρεις, αυτοί που εξαφανίστηκαν... Και τώρα οι γυναίκες τους ουρλιάζουν και απειλούν να μιλήσουν στους δημοσιογράφους, τα παιδιά τους κλαίνε και ζητούνε τον μπαμπά...

Θ: *(Τον κόβει.)* Και ποιος έρχεται μετά;

Η: Ο καλύτερος... Κάποιος που έχει αποσυρθεί γιατί δεν υπάρχει άλλο αίνιγμα για να λύσει...

Θ: Εντυπωσιάζομαι...

Η: Δεν εντυπωσιάζεστε... Δεν περιμένατε τίποτε λιγότερο...

Θ: Σωστά... Έχεις δίκιο... Δεν εντυπωσιάζομαι...

Η: Έχει όλα τα χαρακτηριστικά του θρύλου... Έχει χαθεί από προσώπου γης, δεν έχει φωτογραφηθεί ποτέ, κανείς δεν ξέρει πού μένει, κανείς δεν μπορεί να τον βρει... Και όλοι λένε γι' αυτόν παλιές ιστορίες...

Θ: Τι ιστορίες;

Η: Πως όλοι τον μισούσαν... Έλεγαν πως ήταν ένα τέρας... Πως ακολουθεί ανάρμους μεθόδους...

Θ: Μάλιστα...

Η: Προφανώς, όλοι τον ζήλευαν... Πάντοτε συμβαίνει αυτό με τις μεγαλοφυΐες...

Θ: Η ζήλια είναι βαθιά ανθρώπινο συναίσθημα...

Η: Όταν αποσύρθηκε, ειπώθηκαν περισσότερα...

Θ: Τι περισσότερα;

Η: Ότι μπορεί να σκεφτεί ο νους του ανθρώπου... Ξέρετε πώς γίνεται με τους θρούλους...

Θ: Πως έχει πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο;

Η: Και αυτό...

Θ: Και τι άλλο;

Η: Πολλά...

Θ: Θέλεις μια συμβουλή;

Η: Φυσικά... Γινόμαστε σοφότεροι από τις συμβουλές...

Θ: Να είσαι συγκεκριμένος... Είπες «πολλά» – δηλαδή τίποτε... Το να μιλάς γενικόλογα είναι ένδειξη αδυναμίας... Αν μιλάς συγκεκριμένα, είναι σαν να λογχίζεις τον άλλον...

Η: *(Κοφτά.)* Λένε πως πέθανε και αναστήθηκε...

Θ: *(Εξίσου κοφτά.)* Προφανώς νεκροφάνεια... Μια κλασική περίπτωση νεκροφάνειας... Δεν είναι ενδιαφέρουσα ιστορία... Πες μου κάτι άλλο...

Η: Λένε πως κατέψυξε μια ασθενή του...

Θ: Κάπως καλύτερα τώρα... Γιατί;

Η: Γιατί τι;

Θ: Γιατί την κατέψυξε;

Η: Δεν ξέρω... Προφανώς για το λόγο που γίνονται όλα...

Θ: *(Με έκπληξη και έντονη απορία.)* Για ποιο λόγο γίνονται όλα;

Η: Για την αγάπη...

Θ: Είσαι βέβαιος πως ξέρεις τι θα πει αγάπη;

H: Δεν είναι απαραίτητο να ξέρω... Ούτε την πείνα ξέρουμε, αλλά από την ώρα που γεννιόμαστε πεινούμε...

Θ: *(Κοφτά, αλλάζοντας κουβέντα.)* Και δεν τον πιάσανε; Σκότωσε έναν άνθρωπο, και δεν τον πιάσανε;

H: Δεν είπα πως την σκότωσε...

Θ: Είπες «κατέψυξε»... Αν καταψύξεις κάποιον, τον σκοτώνεις...

H: Το δικαστήριο τον αθώωσε λόγω αμφιβολιών... Τους είπε πως δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η κοπέλα πέθανε... Επιπλέον, είχε βίντεο όπου η κοπέλα δήλωνε την απόλυτη συναίνεσή της...

Θ: Καλή προσπάθεια – αλλά το χάλασες με το δικαστήριο... Κανένα δικαστήριο δεν θα αθώσει κάποιον που καταψύχει μια κοπέλα...

H: Σας είπα, δεν είναι «κάποιος»... Αν ήταν «κάποιος», θα είχε έρθει νωρίτερα, μαζί με τους άλλους...

Θ: *(Επαναλαμβάνοντας τα προηγούμενα λόγια του H.)* Ενώ αυτός έρχεται μετά – σωστά;

H: *(Με έξαψη.)* Ναι, έρχεται μετά...

Θ: Και προφανώς είναι τόσο έξυπνος, που μπορεί να οδηγήσει σε αδιέξοδο ακόμη και το δικαστήριο...

H: *(Η φωνή του σιληραίνει.)* Το δικαστήριο ήταν γι' αυτόν παιχνιδάκι... Είναι τόσο έξυπνος, που μπορεί να οδηγήσει σε αδιέξοδο ακόμη και την ίδια την αλήθεια...

Θ: *(Ειρωνικά, με προσποιητό θαυμασμό.)* «Την ίδια την αλήθεια»... Ξέρεις ποια είναι «η ίδια η αλήθεια»;

H: Ξέρω... Δεν μπορώ να το εκφράσω, αλλά ξέρω...

Θ: Προσπάθησε... Μπορείς να εκφράσεις τα πάντα...

H: Η αλήθεια είναι αυτά που θα γίνουν... Τα γεγονότα... Για την ακρίβεια... *(Σαν να σιέφτεται.)*

Θ: Για την ακρίβεια;

Η: Είναι η απόσταση ανάμεσα στα γεγονότα και σε αυτό που σχεδιάζουμε να γίνει...

Θ: Αυτό θα μπορούσε να το πει ένας φιλόσοφος...

Η: Δεν είναι σωστό να με ειρωνεύεστε...

Θ: Δεν σε ειρωνεύομαι... Το λέω απολύτως ειλικρινά...

Η: Τότε οφείλω να σας ευχαριστήσω...

Θ: Και δεν μου λες, γιατί πιστεύεις πως μια τέτοια μοναδική μεγαλοφυΐα θα έβγαινε από την αχλή του θρύλου της και θα ερχόταν σε σένα;

Η: *(Με έναν ιδιότυπα επίσημο τόνο, κοιτώντας ανέκφραστα στο κενό.)* Επειδή είμαι το διαμάντι στο δαχτυλίδι...

Θ: *(Με έκπληξη.)* Το «διαμάντι»;

Η: Ναι, το διαμάντι...

Θ: *(Κοφτά και σχετικά επιθετικά.)* Σε ποιο δαχτυλίδι;

Η: Στο δαχτυλίδι του θρύλου σας, κύριε...

Θ: Δηλαδή, σαν να μου λες πως...

Η: *(Τον κόβει.)* Με περιμένατε, κύριε... Σε όλη σας τη ζωή περιμένατε εμένα...

2.

Θ: *(Σηκώνεται από την καρέκλα του. Τον πλησιάζει. Μιλάει πολύ κοφτά και επιθετικά.)* Γιατί;

Η: *(Αιφνιδιασμένος.)* Τι εννοείτε;

Θ: *(Πολύ κοφτά και επιθετικά.)* Γιατί να σε περιμένα; Τι μπορείς να μου προσφέρεις;

Η: Κάτι πολύ ξεχωριστό... Κάτι... *(Σαν να το σκέφτεται.)*

Θ: *(Με ένταση, ενώ γουρλώνει τα μάτια.)* Κάτι τι;

Η: Κάτι ανεπανάληπτο...

Θ: *(Πολύ κοφτά.)* Γίνε συγκεκριμένος... Να μιλάς συγκεκριμένα...

Η: *(Με ένταση.)* Δεν γίνεται πάντοτε να μιλάμε συγκεκριμένα...

Θ: *(Συνεχίζει πολύ κοφτά.)* Δεν έχεις να μου προσφέρεις τίποτε...

Η: Έχω...

Θ: *(Τον κόβει, σχεδόν φωνάζει.)* Δεν έχεις τίποτε... *(Σηκώνεται προς το μέρος του.)* Τ' ακούς; Τίποτε...

Η: *(Υψώνει κι αυτός απότομα τον τόνο της φωνής του.)* Προσφέρω ζωή... *(Χαμηλώνει και πάλι τον τόνο του, σαν να μετάνιωσε που παρασύρθηκε.)* Έχω να σας προσφέρω ζωή...

Θ: *(Κάθεται πίσω στον καναπέ του. Επαναλαμβάνει τα λόγια του Η με απόλυτα ήρεμη φωνή.)* Έχεις να μου προσφέρεις ζωή... Ωραία... *(Βγάζει ένα αρωματικό μαντίλι και καθαρίζει τα χέρια του.)* Την τελευταία φορά, μου το είπε ένας πατέρας που σκότωσε τα παιδιά του...

Η: Προφανώς είχε τους λόγους του...

Θ: Προσπαθούσε να πουλήσει τρέλα... Είχε πνίξει τα παιδιά του για να δει αν γίνεται... Από περιέργεια...

Η: Από περιέργεια; Μπορεί να σκοτώσει κανείς τα παιδιά του από περιέργεια;

Θ: Η περιέργεια είναι το ισχυρότερο ανθρώπινο συναίσθημα... Αλλά δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό...

Η: Γιατί;

Θ: Γιατί δεν έχει ηθική... Είναι συναίσθημα εντελώς ανήθικο... Ανομολόγητο...

Η: Δεν το είχα σκεφτεί...

Θ: Έτσι και εκείνος ο πατέρας... Ένα βράδυ, έπνιξε τα τρία παιδιά του ενώ κοιμόντουσαν... Το έκανε με τα δάχτυλά του, δίχως τον παραμικρό θόρυβο... Το έκανε για να δει...

Η: Να δει τι;

Θ: Να δει τι θα γίνει μετά...

Η: Και μετά;

Θ: Μετά δειλίασε... Ντραπήκε, δειλίασε, όλο μαζί... Και άρχισε να λέει ψέματα...

Η: Τι ακριβώς σας είπε;

Θ: Τις γνωστές μαλακίες... Πως ό,τι ζούμε είναι ένα όνειρο μέσα στον θάνατο και πως ο θάνατος είναι η αληθινή ζωή... Και πως εκείνος όλα τα έκανε από αγάπη για τη ζωή...

Η: Ίσως να πίστευε στ' αλήθεια πως πρόσφερε ζωή...

Θ: Δεν πίστευε τίποτε... Και έπαιξε μετριότατο θέατρο... Στη γνωμοδότησή μου έγραφα πως ήταν κουτοπόνηρος... Και πως έλεγε ψέματα... Μόνο ψέματα...

Η: «Στην γνωμοδότησή σας...»

Θ: Με είχαν καλέσει να γνωμοδοτήσω αν και κατά πόσο λέει αλήθεια...

Η: Και τώρα γι' αυτό σας κάλεσαν...

Θ: Όχι ακριβώς...

Η: Σας κάλεσαν για να γνωμοδοτήσετε...

Θ: Σου είπα, όχι ακριβώς...

Η: Γι' αυτό σας κάλεσαν... Είμαι σίγουρος πώς γι' αυτό σας κάλεσαν...

Θ: Δεν τους ενδιέφερε αν λες αλήθεια...

Η: Ξέρω τι τους ενδιέφερε... Και τι σας ζήτησαν...

Θ: Είναι η ηλικία σου δύσκολη... Στα δεκαπέντε σου νομίζεις πως τα ξέρεις όλα...

Η: Μπορώ να σας πω όλον το διάλογό σας, λέξη προς λέξη...

Θ: Κι εγώ στα δεκαπέντε μου είχα τέτοιες ιδέες...

Η: Θέλετε να το δοκιμάσουμε;

Θ: Ήθελα να ξαναστήσω διαλόγους που είχαν γίνει πολύ παλιά...

Η: Εγώ θα είμαι ο προϊστάμενος της ανάκρισης... Εσείς θα είστε ο εαυτός σας...

Θ: Ουσιαστικά μιλούσα με ανθρώπους που είχαν πεθάνει...

Η: Θα ξεκινούσαμε κάπως έτσι: «Είναι μεγάλη μου τιμή που σας γνωρίζω...», θα έλεγα εγώ...

Θ: Σαν να καλούσα πνεύματα...

Η: Κι εσείς θα απαντούσατε: «Με γνωρίζετε επειδή έχετε την ανάγκη μου... Αν δεν υπήρχε ο μικρός, δεν θα απασχολούσατε ποτέ το μυαλό σας με μένα...»

Θ: Σε αυτό δεν έχεις άδικο... Κάτι τέτοιο θα απαντούσα...

Η: «Δεν έχετε δίκιο... Όλοι μας έχουμε ακούσει για εσάς... Είσαστε ένας θρύλος...»

Θ: Ναι, τέτοιες μαλακίες θα μου λέγανε... Και θα εκνευρίζονται...

Η: «Δεν θα ήθελα επ' ουδενί να σας εκνευρίσω... Αν το θέλετε, μπορούμε να περάσουμε κατευθείαν στην Υπόθεση LH...»

Θ: Υπόθεση LH; Τι σημαίνει αυτό;

Η: Little Hamlet... Από τον Άμλετ του Σαίξπηρ...

Θ: Και γιατί «Μικρός Άμλετ»;

Η: «Την ονόμασε έτσι η προηγούμενη συνάδελφός σας, που είχε αναλάβει την υπόθεση πριν από εσάς... Ήταν βέβαιη πως ο μικρός είχε δομήσει όλο το παραλήρημά του πάνω στον Άμλετ...»

Θ: Στ' αλήθεια, είσαι καλό ψώνιο εσύ...

Η: «Επέμενε πως ουσιαστικά υποδύεται τον Άμλετ... Υποστήριζε πως η αφήγησή του μετεωρίζεται στη λογική και το παράλογο, με την ίδια εξωφρενική ταχύτητα εναλλαγής... Κι έτσι, έλεγε, μετατοπίζει συνεχώς το κέντρο που εστιάζει ο συνομιλητής του... Κατά κάποιον τρόπο, τον τρελαίνει...»

Θ: Τι απέγινε η συνάδελφος;

Η: «Εξαφανίστηκε...»

Θ: Και πολύ καλά έκανε... Ήταν άσχετη...

Η: «Μήπως είστε λίγο αυστηρός μαζί της;»

Θ: *(Μπαίνοντας στο παιχνίδι ρόλων που είχε προτείνει ο Η.)* «Δεν με φωνάξατε εδώ για να είμαι επιεικής...»

Η: «Ο μικρός επιμένει πως την έφαγε...»

Θ: «Ήταν ανάμεσα στους τρεις, λοιπόν...»

Η: «Ήταν η πρώτη από τους τρεις... Ήθελε να →»

Θ: *(Τον κόβει.)* «Θα ήθελα, αν δεν έχετε αντίρρηση, να μάθω τα γεγονότα με τη σειρά που θέλω εγώ...»

Η: «Μα φυσικά... Τι αντίρρηση μπορώ να έχω...»

Θ: «Πώς ξεκίνησε η υπόθεση;»

Η: «Με ένα e-mail... Ένα e-mail του LH προς την αστυνομική διεύθυνση...»

Θ: «Σας είπα πως δεν μου αρέσει αυτό το 'Little Hamlet'...»

Η: «Έστω... Ένα e-mail του αγοριού προς εμάς...»

Θ: «Τι έλεγε το e-mail;»

Η: «Πως έχει να αναφέρει μια πράξη... Έτσι το ονόμαζε: 'Μια πράξη'...»

Θ: «Ποια πράξη;»

Η: «Πως το προηγούμενο βράδυ είχε σκοτώσει και είχε φάει τους γονείς του...»

Θ: «Δεν το πήρατε για φάρσα;»

Η: «Όχι, δεν το πήραμε...»

Θ: «Γιατί;»

Η: «Γιατί μας έδινε τηλέφωνα και διευθύνσεις... Οι γονείς του ήταν πετυχημένοι γιατροί... Ένα τηλέφωνο στο νοσοκομείο όπου δούλευαν αρκούσε...»

Θ: «Και τι σας είπαν από το νοσοκομείο;»

Η: «Πως πράγματι έλειπαν αδικαιολόγητα, και δεν μπορούσαν να τους βρουν πουθενά... Ο πατέρας του, μάλιστα, είχε προγραμματισμένο χειρουργείο και δεν είχε ενημερώσει αντικατάσταση...»

Θ: «Πότε πήγατε στο σπίτι;»

Η: «Μια ώρα μετά...»

Θ: «Το παιδί ήταν εκεί;»

Η: «Ναι... Μας περίμενε...»

Θ: «Και τι έγινε;»

Η: «Μας είπε την ίδια ιστορία...»

Θ: «Πως έφαγε τους γονείς του;»

Η: «Ακριβώς... Πως τους σκότωσε το προηγούμενο βράδυ και τους έφαγε...»

Θ: «Πώς τους σκότωσε;»

Η: «Είπε πως τους έπνιξε ενώ κοιμούνταν...»

Θ: «Τους καρύδωσε;»

Η: «Είπε πως τους έκλεισε μύτη και στόμα...»

Θ: «Με το μαξιλάρι;»

Η: «Με τα δάχτυλα...»

Θ: «Αυτό δεν γίνεται...»

Η: «Αυτό μας είπε...»

Θ: «Και μετά;»

Η: «Τους έβγαλε τα ρούχα και τα έβαλε στα άπλυτα... Και μετά, λέει, τους έφαγε...»

Θ: «Πώς τους έφαγε; Χρησιμοποίησε μαχαίρι;»

Η: «Όχι, μόνο τα δόντια του...»

Θ: «Τα δόντια του;»

Η: «‘Φανταστείτε κάποιον να τρώει μια πελώρια μπαγιέτα...’ Αυτό μας είπε...»

Θ: «Πόση ώρα χρειάστηκε για να το κάνει;»

Η: «Λέει, δύο ώρες... Μία για κάθε σώμα...»

Θ: «Δύο ενήλικοι άνθρωποι ζυγίζουν εβδομήντα-ογδόντα κιλά ο καθένας... Ας πούμε, εκατόν πενήντα κιλά οι δυο τους... Έπρεπε να τους τρώει για τέσσερις μήνες...»

Η: «Λέει πως πεινούσε πολύ...»

Θ: «Και τα κόκαλα; Το κρανίο; Τα δόντια; Τα έφαγε και αυτά;»

Η: «Λέει πως πεινούσε πολύ και τα έφαγε όλα...»

Θ: «Μόνον τα πιράνχας μπορούνε να φάνε τα κόκαλα...»

Η: «Αυτός λέει πως τα έφαγε όλα...»

Θ: (Ειρωνικά.) «Σε δυο ώρες...»

Η: «Ναι, σε δυο ώρες...»

Θ: «Πού το έκανε αυτό;»

Η: «Μας είπε πως τους έφαγε στην κουζίνα... Έσυρε τα σώματά τους από την κρεβατοκάμαρα στην κουζίνα και τα έφαγε...»

Θ: «Γιατί στην κουζίνα;»

Η: «Γιατί, μας είπε, το φαγητό το τρώνε στην κουζίνα...»

Θ: «Βρήκατε πουθενά, στα ρούχα του ή πάνω του, οποιοδήποτε δείγμα αίματος των γονιών του;»

Η: «Όχι βέβαια... Του κάναμε μάλιστα και μαγνητική τομογραφία και γαστροσκοπηση...»

Θ: «Και τι έδειξαν οι εξετάσεις;»

Η: «Πως είχε φάει μακαρόνια και μια σοκολάτα...»

Θ: «Του το είπατε; Τι εξήγηση έδωσε γι' αυτό;»

Η: «Όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση, πούλησε τρέλα... Μας είπε πως οι γονείς χωνεύονται πιο γρήγορα από κάθε άλλο φαγητό...»

Θ: «Μάλιστα...»

Η: «Επειδή υπάρχει η αγάπη, γι' αυτό χωνεύονται τόσο γρήγορα... Έτσι μας είπε...»

Θ: «Αναπαράσταση κάνατε;»

Η: «Αρνείται... Λέει πως η ζωή δεν μπορεί να αναπαρασταθεί...»

Θ: (Σαν να μονολογεί.) «Πως είναι ανεπανάληπτη...»

Η: «Πού το ξέρετε;»

Θ: «Το υπέθεσα... Τεστ αλήθειας κάνατε;»

Η: «Φυσικά... Τρεις φορές...»

Θ: «Και βγήκε πως λέει αλήθεια... Και τις τρεις φορές...»

Η: «Ακριβώς...»

Θ: «Τα τεστ αλήθειας είναι διάτρητα έτσι κι αλλιώς...»

Η: «Το πρόβλημά μας δεν ήταν αν λέει αλήθεια... Το πρόβλημά μας ήταν να μας πει πού βρίσκονται οι γονείς του... Ή...» (Κομπιάζει.)

Θ: «Ή;»

Η: «...Ή τα πτώματά τους...»

3.

Θ: «Θεωρείτε πιθανό να έχει πράγματι σκοτώσει τους γονείς του;»

Η: «Θεωρώ πολύ πιθανό οι γονείς του να μην ζουν... Δυο γιατροί, ζευγάρι εδώ και είκοσι χρόνια, με αρμονικότερη σχέση, όπως όλα τα στοιχεία δείχνουν, με εξαιρετική επαγγελματική πορεία και κοινωνική αναγνώριση, εξαφανίστηκαν ένα βράδυ από το πρόσωπο της γης – ενώ για την επόμενη ημέρα είχαν προγραμματισμένα χειρουργεία... Στην καρτέλα της κρεβατοκάμαράς τους βρήκαμε όλα τα προσωπικά τους είδη, τα πορτοφόλια τους, τα κινητά τους, τα ρούχα τους... Και κανένα ίχνος από αίμα... Κανένα απολύτως...»

Θ: «Και τι σημαίνουν αυτά;»

Η: «Πως δεν έχουμε κάποια μορφή δολοφονίας κατά τη διάρκεια ληστείας... Πως δεν έχουμε αυτοκτονία – γιατί θα υπήρχαν τα πτώματα... Πως σχεδόν αποκλείουμε την απαγωγή – θα υπήρχαν ίχνη πάλης ή αντίσταση...»

Θ: «Μπορεί να ήταν η τέλεια απαγωγή...»

Η: «Δεν υπάρχει τέλεια απαγωγή... Και επιπλέον έχουν περάσει δύο μήνες – αν είχαν απαχθεί, οι απαγωγείς θα είχαν επικοινωνήσει μαζί μας...»

Θ: «Πού καταλήξατε, λοιπόν;»

Η: «Τα δεδομένα αυτά ταιριάζουν μόνο σε εκούσια εξαφάνιση ή σε δολοφονία... Και τίποτα από τη ζωή των γονιών του δεν δικαιολογεί μια εκούσια εξαφάνιση... Εξάλλου, κανείς δεν επιλέγει να εξαφανιστεί γυμνός και ξυπόλυτος...»

Θ: «Άρα πιστεύετε πως πράγματι τους έχει σκοτώσει ο γιος τους και τους έχει θάψει... Ή τους έχει κάψει... Ή, τέλος πάντων, κάπως έχει εξαφανίσει τα πτώματα...»

Η: «Θέλετε την ειλικρινή προσωπική μου άποψη, κύριε; Αλλά το τονίζω αυτό: Είναι μονάχα η προσωπική μου άποψη...»

Θ: «Σας ακούω...»

Η: (Με φωνή απόκοσμα ουδέτερη.) «Τους έχει φάει, κύριε... Είναι ο διάβολος και τους έχει φάει... Και πεινάει όλο και πιο πολύ...»

Θ: «Έχετε κάποιο στοιχείο γι' αυτό;»

Η: «Δεν έχω κάποιο στοιχείο για οτιδήποτε αντίθετο...»

Θ: «Αυτό που λέτε είναι παιδαριώδες... Μιλάτε σαν άσχετος...»

Η: «Πιθανώς, κύριε... Αλλά...» (Κομπιάζει.)

Θ: «Αλλά τι;»

Η: «Αλλά εγώ είδα τους συναδέλφους σας που μπήκαν να τον ανακρίνουν... Κι ύστερα έπρεπε να πω τι έγινε στους δικούς τους...»

Θ: «Τι έγινε, λοιπόν;»

Η: «Η πρώτη συνάδελφός σας ακολούθησε την πρακτική του προσεταιρισμού του θύτη...»

Θ: «Μια υπερφίαλη απλοϊκότητα...»

Η: «Υιοθέτησε τα όσα έλεγε το αγόρι και του έκανε άσχετες ερωτήσεις...»

Θ: «Είναι αυτή που τον ονόμασε Little Hamlet;»

Η: «Αυτή ήταν... Πίστευε πως μέσα στο αγόρι υπάρχει μια πυρακτωμένη αλήθεια, που πρέπει να παγώσει για να εκφραστεί...»

Θ: «Τι έγινε μετά;»

Η: «Κάποτε, το αγόρι τής ζήτησε να σβήσουν το φως... Είπε ότι μέσα στο σκοτάδι μπορεί να παγώσει η αλήθεια του... Το φως έμεινε σβηστό για μισή ώρα... Μετά το ανάψαμε εμείς...»

Θ: «Και τι είδατε;»

Η: «Ο Little Hamlet ήταν μόνος του στο δωμάτιο ανάκρισης... Η συνάδελφός σας δεν βρέθηκε πουθενά... Μονάχα τα ρούχα της ήταν διπλωμένα σε μια γωνιά... Και δίπλα το δαχτυλίδι, τα κοσμήματα, το κινητό...»

Θ: «Και το αγόρι σάς είπε πως την έφαγε...»

Η: «Μην με ρωτήσετε αν κάναμε μαγνητική τομογραφία ή αν ψάξαμε για το αίμα της στα δόντια του...»

Θ: «Δεν υπήρχε ίχνος αίματος... Και στο στομάχι του είχε κοκκινιστό κρέας με πατάτες από το μεσημεριανό φαγητό...»

Η: «Ψάρι με πατάτες – αν έχει κάποια σημασία...»

Θ: «Δεν έχει σημασία... Καμία απολύτως...»

Η: «Αν θέλετε τη γνώμη μου, τίποτε δεν έχει καμία σημασία, κύριε...»

Θ: «Είπατε πως κρατήσατε το φως κλειστό για μισή ώρα...»

Η: «Και σταμάτησαν να μιλάνε για δώδεκα λεπτά...»

Θ: «Και λέει πως την έφαγε σε δώδεκα λεπτά;»

Η: «Μας είπε πως πεινούσε πάρα πολύ... Πως...» (Σταματάει.)

Θ: «Πως τι;»

Η: «Πως οι άνθρωποι δημιουργούν τρομακτικό εθισμό...»

Θ: «Και οι άλλοι δυο;»

Η: «Ποιοι άλλοι δυο;»

Θ: «Οι άλλοι δυο που εξαφανίστηκαν...»

Η: «Αυτοί ήταν Ειδικοί Ανακριτές... Ήρθαν από το Κέντρο Παραφυσικών Ερευνών... Πιθανώς να τους ξέρατε...»

Θ: «Δεν ήξερα κανέναν...»

Η: «Αυτοί, πάντως, σας ξέρανε... Ο ένας επέμενε πως είχε συνεργαστεί μαζί σας...»

Θ: «Δεν είχα συνεργαστεί με κανέναν... Πολλοί λένε για μένα ό,τι τους κατέβει...»

H: «Μιλούσαν με τον Η για είκοσι δύο ημέρες...»

Θ: «Τι έλεγαν επί είκοσι δύο ημέρες;»

H: «Τους έλεγε να κλείσουν το φως, για να παγώσει η αλήθεια του...»

Θ: «Η πυρακτωμένη αλήθεια του...»

H: «Ακριβώς...»

Θ: «Κι εσείς τι κάνατε;»

H: «Κλείσαμε το φως από τη δεύτερη μέρα...»

Θ: «Αλλά παρακολουθούσατε με υπέρυθρες κάμερες...»

H: «Φυσικά... Αλλά το αγόρι το ήξερε... Και τους είπε πως θα μιλήσει όταν το σκοτάδι γίνει πραγματικό σκοτάδι...»

Θ: «Για να τους φάει...»

H: «Ναι, για να τους φάει...»

Θ: «Και αυτοί πολύ γρήγορα σου ζήτησαν να κλείσεις στ' αλήθεια το φως...»

H: «Αρνήθηκα με κάθε τρόπο... Επέμεναν... Τους είπα πως πρέπει να φέρουν έγγραφο άδεια της υπηρεσίας τους... Δεν σταματιούνταν – έκαναν σαν δαιμονισμένοι... Πήγαν, βάλανε τα μεγάλα μέσα, μου φέρανε το έγγραφο...»

Θ: «Οι άνθρωποι έλκονται από το σκοτάδι...»

H: «Οι άνθρωποι έλκονται από το διάβολο... Έβαλα ρήτρα να είναι δεμένος σε καρέκλα με χειροπέδες... Κλείσαμε το φως για τρεις ημέρες...»

Θ: «Αλλά είχατε πάλι τις υπέρυθρες...»

H: «Ο Η το κατάλαβε... Αρνήθηκε να μιλήσει και τις τρεις...»

Θ: «Ωσπου την τέταρτη μέρα κλείσατε τις υπέρυθρες...»

H: «Ήταν δύο, με ένα παιδί δεμένο στην καρέκλα... Οι ομιλίες τους σταμάτησαν στα εννιά λεπτά... Στα έντεκα ανάψαμε τα φώτα...»

Θ: «Και βρήκατε τα ρούχα τους διπλωμένα στο πάτωμα...»

H: «Και το αγόρι ήταν πάντοτε δεμένο στην καρέκλα...»

Θ: «Και σας είπε πως τους έφαγε και αυτούς...»

H: «Αν θέλετε, μπορείτε να ακούσετε την ηχογραφημένη συνομιλία τους πριν σιωπήσουν...»

Θ: «Δεν χρειάζεται... Δεν δουλεύω με ηχογραφημένες συνομιλίες...»

H: «Μετά έγιναν συμβούλια επί συμβουλίων...»

Θ: «Και πού καταλήξατε;»

H: «Να καλέσουμε εσάς...»

Θ: «Για να κάνω τι;»

H: «Για να μας πείτε κάτι...»

Θ: *(Ειρωνικά.)* «Θέλετε να σας πω πως τους απήγαγαν οι εξωγήινοι;»

H: *(Πλησιάζοντας κοντά του.)* Να μας πείτε κάτι... *(Πολύ εμφατικά.)* Ο τ ι δ ή π ο τ ε ...

Θ: «Ξέρετε τις Υποθέσεις Ζόοτ;»

H: «Όχι, δεν τις ξέρω...»

Θ: Υπάρχουν όλα κι όλα τρία περιστατικά στη βιβλιογραφία – και ονομάζονται Υποθέσεις Ζόοτ.»

H: «Τι είναι αυτός ο Ζόοτ;»

Θ: «Κάποιος που έκανε υποθέσεις...»

H: «Τι υποθέσεις; Για ποιο πράγμα;»

Θ: «Για τη ζωή... Για τη ζωή εν μέσω της ζωής...»

Η: «Και τι λένε αυτές οι υποθέσεις;»

Θ: «Πως υπάρχει πάντοτε μια πιθανότητα...»

Η: «Τι πιθανότητα;»

Θ: «Η πιθανότητα να πεισθεί κάποιος... Να πεισθεί πολύ και να γίνει αυτό το οποίο πίστεψε...»

Η: «Δηλαδή;»

Θ: «Δηλαδή το αγόρι μπορεί να τους έπεισε... »

Η: «Να τους έπεισε για ποιο πράγμα;»

Θ: «Να τους έπεισε πως μπορεί να τους φάει μέσα σε μισή ώρα ή μέσα σε δυο λεπτά... Και μετά να τους έπεισε πως τους έφαγε, πως είναι πια παρελθόν... Κι έτσι να εξαφανίστηκαν...»

Η: «Αυτό είναι τρελό...»

Θ: «Η ζωή είναι τρελή...»

Η: «Θα τον δείτε;»

Θ: «Ναι... Θα τον δω...»

Η: «Οφείλω να σας πω ότι →»

Θ: *(Τον κόβει.)* «Ότι κινδυνεύω...»

Η: «Το λέτε πολύ κομψά, πολύ εκλεπτυσμένα...»

Θ: «Είμαι σχεδόν ξεγραμμένος...»

Η: «Ακόμη χειρότερα... Είστε ήδη χαμένος...»

Θ: «Δικό μου πρόβλημα...»

Η: «Όπως διατάζετε...»

Θ: «Και θέλω να τον δω μόνο του... Ολομόναχο...»

Η: «Εννοείτε, σε δωμάτιο δίχως ανακριτικό τζάμι;»

Θ: «Εννοώ, σε ένα απόμερο σπίτι, δίχως κανέναν σας...»

Η: «Είναι μια τρέλα... Κάτι σαν αυτοκτονία...»

Θ: «Και τους φρουρούς σας στα εκατό μέτρα από την είσοδο...»

Η: «Δεν ξέρω αν υπό αυτές τις συνθήκες μπορώ να φρουρήσω το χώρο επαρκώς για να μην δραπετεύσει...»

Θ: «Αν ισχύουν τα όσα μου είπατε, δεν πρόκειται να δραπετεύσει...»

Η: «Ομολογώ πως το συγκεκριμένο επιχείρημα είναι μάλλον σωστό...»

Θ: «Δεν με ενδιαφέρει κανενός είδους ομολογία από εσάς...»

Η: «Όπως διατάξετε... Απλώς θα μου υπογράψετε χαρτιά για όλα αυτά...»

Θ: «Φυσικά...»

Η: «Καταλαβαίνετε τι πάτε να κάνετε; Θα είστε μόνος μαζί του...»

Θ: «Δουλεύω πάντοτε μόνος, κύριε...»

Η: «Ήδη σκέφτομαι τι θα πω σε αυτόν που θα έρθει μετά από σας...»

Θ: «Μπορείς να πεις ό,τι θέλεις...»

Η: «Εγώ έχω τη λύση...»

Θ: «Τη λύση;»

Η: «Ναι, τη μόνη λύση...»

Θ: «Πες μου, λοιπόν...»

Η: «Του κάνουμε μια ένεση με θανατηφόρο ορό... Τώρα... Μετά κάνουμε νεκροψία και λέμε πως πέθανε από ανακοπή καρδιάς... Τον θάβουμε... Ή ακόμη καλύτερα, τον καίμε...»

Θ: «Και οι εξαφανισμένοι;»

Η: «Θα μείνουν εξαφανισμένοι... Αλλά τουλάχιστον...»
(Σταματάει.)

Θ: «Τουλάχιστον τι;»

Η: «Τουλάχιστον δεν θα φάει άλλους... Θα είναι νεκρός και δεν θα μπορεί να φάει κανέναν...»

4.

(Παύουν να αναπαράγουν το διάλογο του Θ με τον προϊστάμενο της ανάκρισης και ξαναμιλάνε ως Θ και Η.)

Θ: Δεν μπορώ να μην το πω... Είμαι αληθινά εντυπωσιασμένος, νεαρέ...

Η: Σας ευχαριστώ... Μα νομίζω πως δεν ήταν και κάτι σπουδαίο...

Θ: Δεν τα παραλέω... Είσαι πραγματικά ξεχωριστός...

Η: Σας περίμενα πολλές μέρες – κι είχα το χρόνο να σκεφτώ τον ερχομό σας...

Θ: Γενικότερα, δουλεύεις με το χρόνο...

Η: Με συγχωρείτε, αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω...

Θ: Ο χρόνος είναι σαν το νερό... Μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις για να πνίξεις τον άλλον...

Η: Μου φαίνεται πολύ ωραίο αυτό που λέτε... Θα ήθελα να το σκεφτώ...

Θ: Το έχεις ήδη σκεφτεί... Έχεις σκεφτεί όλα τα ενδεχόμενα, όλες τις εκδοχές...

Η: Νομίζω πως με υπερεκτιμάτε...

Θ: Έχεις σκεφτεί ακόμη και τι θα γίνει μετά...

Η: Μετά από τι;

Θ: Μετά από όλα αυτά... Μετά από τη ζωή...

Η: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε... Υπάρχει τίποτε που δεν είναι ζωή;

Θ: (Σαν να μην άκουσε.) Πες μου, λοιπόν, τη συνέχεια... Τι πρέπει να γίνει τώρα...

H: Τώρα;

Θ: (Εκνευρισμένος.) Ναι, τι θα γίνει τώρα...

H: Εσείς το αποφασίζετε αυτό...

Θ: Τι σκέφτεσαι πως πρέπει να γίνει;

H: Φαντάζομαι πως θα μου κάνετε ερωτήσεις...

Θ: Τι ερωτήσεις;

H: Κάθε είδους ερωτήσεις... Ας πούμε, για τα παιδικά μου χρόνια...

Θ: (Κοφτά.) Δεν με ενδιαφέρουν τα παιδικά σου χρόνια...

H: Για τη μουσική που μου αρέσει... Για τα χρώματα που αγαπώ...

Θ: Δεν με ενδιαφέρουν τα χρώματα που αγαπάς...

H: Για τα φαγητά που τρώω...

Θ: Τι φαγητά τρως;

H: Δεν έχω ιδιαίτερες προτιμήσεις... Κάθε φαγητό έχει ένα σκοπό...

Θ: Ένα σκοπό;

H: Ναι, φυσικά... Τίποτε δεν βρέθηκε τυχαία στο στόμα μας...

Θ: Αυτό με ενδιαφέρει, συνέχισέ το...

H: Δεν νομίζω πως έχει συνέχεια... Είναι σαφές και καθαρό...

Θ: Τι σκοπό έχει το να πίνει κανείς γάλα;

H: Παίρνει ασβέστιο για τα κόκαλά του... Κι αν τρώει ψάρι, παίρνει φώσφορο...

Θ: Κι αν τρώει σικώτι;

Η: Παίρνει σίδηρο...

Θ: Κι αν τρώει εγκέφαλο;

Η: Παίρνει σοφία...

Θ: Τη σοφία του εγκεφάλου που τρώει – σωστά;

Η: Οι σοφοί τρώνε μυαλά...

Θ: Είμαι βέβαιος πως στο σχολείο σε έχουν για παιδί-θαύμα...

Η: Νομίζω πως είμαι καλός...

Θ: Μόνο καλός;

Η: Αρκετά καλός...

Θ: Οι συμμαθητές σου σε ζηλεύουν...

Η: Νομίζω πως ναι...

Θ: Θα ήθελαν να σε δουν κάπως να ξεφτιλίζεσαι; Να χέζεσαι πάνω σου, για παράδειγμα;

Η: Πιθανώς να έκαναν χάζι...

Θ: «Πιθανώς»;

Η: Ίσως και σίγουρα...

Θ: Θα ήθελες να τους σκοτώσεις;

Η: Να τους σκοτώσω; Γιατί να κάνω κάτι τέτοιο;

Θ: Γιατί δεν σε αγαπάν όσο θα έπρεπε...

Η: Είναι τόσο σημαντική η αγάπη;

Θ: Εσύ θα μου απαντήσεις...

Η: Πιστεύετε πως αυτό είναι το κίνητρό μου;

Θ: Δεν είναι δουλειά σου το τι πιστεύω...

H: Όχι, δεν θα το ήθελα...

Θ: Τι δεν θα ήθελες;

H: Να σκοτώσω τους συμμαθητές μου... Αν το ήθελα, θα το είχα κάνει...

Θ: (Με απορία.) Θα το είχες κάνει;

H: Ναι, θα το είχα κάνει...

Θ: Νομίζεις πως μπορείς να κάνεις τα πάντα;

H: Όχι βέβαια... Αλλά θα μπορούσα να τους σκοτώσω όλους... (Σαν να μονολογεί.) Να είναι νεκροί σε ένα δευτερόλεπτο...

Θ: (Ειρωνικά.) Σε ένα δευτερόλεπτο;

H: Ναι... Σε ένα δευτερόλεπτο...

Θ: (Κοφτά, σαν να αγνοεί την απάντηση του H.) Όνειρα βλέπεις;

H: Βλέπω... Όχι πολύ συχνά, αλλά βλέπω...

Θ: Τι όνειρα;

H: Όχι κάτι ιδιαίτερο...

Θ: Τι εννοείς όταν λες «κάτι ιδιαίτερο»;

H: Δεν έχω δει ποτέ τον πατέρα μου ή τη μάνα μου... Ούτε τίποτε άλλο σχετικό με αυτούς...

Θ: Δεν σε ρώτησα για τους γονείς σου...

H: Νόμισα πως...

Θ: Δεν με ενδιαφέρουν οι γονείς σου...

H: Τι σας ενδιαφέρει;

Θ: Ο χρόνος... Σε τι ηλικία βλέπεις τον εαυτό σου μέσα στα όνειρα;

Η: Δεν μπορώ να σας απαντήσω... Φαντάζομαι, στην ηλικία που είμαι κάθε φορά...

Θ: Έχεις δει ποτέ στο όνειρό σου να κάνεις έρωτα;

Η: Όχι...

Θ: Θα ήθελες να δεις κάτι τέτοιο;

Η: Δεν το έχω σκεφτεί...

Θ: Έχεις δει στο όνειρό σου να σκοτώνεις;

Η: Όχι... Αλλά... (Κομπιάζει.)

Θ: Αλλά τι;

Η: Έχω δει νεκρά ποντίκια... Σε μια φάκα...

Θ: Κι αυτό τι σημαίνει;

Η: Τη φάκα την έχω βάλει εγώ – άρα, κατά κάποιον τρόπο τα έχω σκοτώσει...

Θ: Πού το ξέρεις πως έχεις βάλει τη φάκα εσύ;

Η: Δεν το ξέρω... Το υποθέτω...

Θ: Ωστόσο, σίγουρος δεν είσαι...

Η: Επίσης, με έχω δει να τρώω κρέας...

Θ: Άρα υποθέτεις πως σκότωσες το ζώο...

Η: Δεν το υποθέτω... Είμαι σίγουρος...

Θ: «Σίγουρος»;

Η: Οι άνθρωποι σκοτώνουνε για να φάνε... Αυτό το ξέρουν όλοι...

Θ: Πώς ένιωσες;

Η: Πότε;

Θ: Όταν είδες στο όνειρό σου τα νεκρά ποντίκια, πώς ένιωσες;

Η: Στεναχωρήθηκα...

Θ: Αηδίασες;

Η: Όχι... Σας είπα «στεναχωρήθηκα»...

Θ: Δεν σε αηδιάζουν τα ποντίκια; Δεν τα σιχαίνεσαι;

Η: Όχι, δεν με αηδιάζουν... Ίσα ίσα...

Θ: Ίσα ίσα τι;

Η: Τα αγαπώ...

Θ: Δεν γίνεται να αγαπάς τα ποντίκια...

Η: Νομίζω πως γίνεται...

Θ: Έχεις δει ζωντανό ποντίκι;

Η: Όχι... Στο σπίτι μας δεν είχαμε ποντίκια...

Θ: Μήπως είχατε χάμστερ;

Η: Σας είπα πως στο σπίτι μας δεν είχαμε ποντίκια... Κάθε εξάμηνο ερχόταν συνεργείο μυοκτονιών...

Θ: Το χάμστερ είναι κατοικίδιο...

Η: Όλα τα ποντίκια είναι κατοικίδια...

Θ: Θα ήθελες να έχεις ένα χάμστερ;

Η Όχι...

Θ: Γιατί;

Η: Θα το αγαπούσα πολύ...

Θ: Και αυτό γιατί θα ήταν κακό;

Η: Γιατί θα με αποσπούσε από το σιοπό μου...

Θ: Δεν ήθελες να δεθείς, λοιπόν...

Η: Αν θέλετε, μπορώ να σας μιλήσω για το σκοπό μου...

Θ: *(Σαν να μην άκουσε την τελευταία φράση του Η.)* Έχεις διαβάσει αρχαία ελληνική μυθολογία;

Η: Ναι, έχω διαβάσει...

Θ: Ξέρεις τον Ερυσίχθονα;

Η: Αρχαίος μυθολογικός βασιλιάς της Θεσσαλίας... Πελέκησε τα δέντρα της θεάς Δήμητρας... Εκείνη, για να τον τιμωρήσει, του έστειλε την Πείνα... Κι η Πείνα τον κυριεύσε...

Θ: Δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία πως θα τον ήξερες... Πες μου τώρα τι έγινε μετά...

Η: Προσπάθησε να επιβιώσει... Έκανε όλο του το βασίλειο φαγητό και το έφαγε δίχως να χορταίνει... Έχασε το θρόνο του κι άρχισε να πουλάει την κόρη του στα παζάρια για να αγοράζει φαγητό... Και εκείνη κάθε φορά μεταμορφωνόταν σε κάποιο ζώο, ξέφυγε, και ξαναγύριζε κοντά του για να την ξαναπουλήσει...

Θ: Όσπου το κορίτσι μεταμορφώθηκε σε ελάφι και σιάλωσε σε ένα ποτάμι...

Η: Τότε έγινε μια πράξη αληθινά γενναία...

Θ: Γενναία; Νόμιζα πως ήταν η μόνη του επιλογή...

Η: *(Με σταθερή φωνή.)* Όχι, δεν ήταν η μόνη του επιλογή... Ο Ερυσίχθονας μπορούσε να χαθεί στο πλήθος και να ζήσει πεινασμένος, όπως τόσοι και τόσοι...

Θ: *(Δείχνοντας να συμφωνεί μαζί του.)* Αλλά αυτός έφαγε τις ίδιες του τις σάρκες...

Η: Είχε την ψυχή για να το κάνει... Έφαγε τον εαυτό του...

Θ: *(Κοφτά.)* Πώς;

Η: Τι πώς;

Θ: Πώς το έκανε; Πώς ήταν δυνατόν να φάει κανείς τον εαυτό του;

Η: Το έκανε... Το λένε επί τόσους αιώνες...

Θ: Πώς γίνεται να φάει κανείς το σώμα του; Να φάει το στομάχι του, την καρδιά του, το λαρύγγι του, και να συνεχίσει να τρώει;

Η: (Με ένταση.) Δεν ξέρω... Αλλά έγινε...

Θ: Πώς γίνεται ένα στόμα να φάει το ίδιο το στόμα; Τη γλώσσα, τα δόντια;

Η: Όλα γίνονται, εφόσον υπάρχουν στους αρχαίους μύθους...

Θ: (Εξίσου κοφτά με πριν.) Κάθε πότε αυνανίζεσαι;

Η: Δεν το κάνω....

Θ: Είσαι δεκαπέντε χρονών... Δεν μπορεί να μην το κάνεις...

Η: Δεν το κάνω... Δεν μπορώ να το κάνω...

Θ: Δηλαδή το προσπάθησες και δεν γίνεται;

Η: Πιθανώς να έχω καθυστερημένη ανάπτυξη των ορμονών...

Θ: Το επιχείρησες ποτέ;

Η: Ναι... Αλλά ήξερα πως δεν γίνεται...

Θ: Στους γονείς σου το είπες;

Η: Να πω τι;

Θ: Πως δεν βαράς μαλακία...

Η: Όχι...

Θ: Ντρεπόσουν;

Η: Όχι, γιατί να ντραπώ; Δεν μπορούμε να ντρεπόμαστε για τη φύση μας...

Θ: Τότε γιατί δεν τους το είπες;

Η: Γιατί ήξερα τι θα μου έλεγαν...

Θ: Τι θα σου έλεγαν;

Η: Να περιμένω...

Θ: Και τώρα περιμένεις;

Η: Ναι... Κάποτε θα γίνει...

Θ: Κι αν δεν γίνει;

Η: Πάντοτε γίνεται... Απλώς σε μερικούς καθυστερεί...

Θ: Υπάρχουν και κάποιοι που δεν τους έρχεται ποτέ...

Η: Ναι, υπάρχουν...

Θ: Αν είσαι από αυτούς...

Η: Και πάλι δεν θα ντραπώ... Δεν θα ντραπώ για τίποτε από όσα είμαι...

Θ: Τι είσαι;

Η: (Με απορία.) «Τι είμαι;»

Θ: Ακριβώς αυτό... Τι είσαι;

Η: Δεν καταλαβαίνω την ερώτηση...

Θ: Τι πιο απλό; Σε ρώτησα τι είσαι... Τι πιστεύεις πως είσαι...

Η: Δηλαδή –

Θ: (Τον κόβει.) Δηλαδή αν είσαι κάτι... Οδηγός, Μεσσίας, αγγελιοφόρος, βασιλιάς, Θεός, απόβλητος – ή ό,τι άλλο...

Η: Είμαι αυτό που είμαι... Αυτό που βλέπετε... Τι άλλο;

Θ: Μέσα στο μυαλό τους οι άνθρωποι είναι κάτι περισσότερο από αυτό που βλέπουμε...

Η: *(Κοφτά.)* Μπορώ να είμαι και ένα ζώο;

Θ: Ό,τι θέλεις...

Η: Είμαι ένα ποντίκι τη στιγμή που πέφτει το σίδερο της φάκας...

Θ: Μάλιστα...

Η: Αλλά, σας παρακαλώ, προσέξτε το αυτό... *(Με αργή και κάπως επίσημη φωνή.)* Το σίδερο δεν έχει πέσει ακόμη...

Θ: Ναι, το προσέχω...

Η: Έρχεται να με λιώσει, αλλά ακόμη δεν με έχει λιώσει...

Θ: Τι σημαίνει αυτό;

Η: Πως αυτή τη στιγμή ζω... Πως είμαι ζωή που θέλει να ζήσει, εν μέσω ζωής που θέλει να ζήσει...

Θ: Αυτό το έχεις διαβάσει... Ξέρω μάλιστα και πού...

Η: Και ξέρετε τι θα γίνει, κύριε;

Θ: Περιμένω να μου πεις...

Η: Η ζωή που θέλει να ζήσει θα ζήσει...

Θ: Και τι θα γίνει;

Η: Θα σας φάω, κύριε... Όπως τους προηγούμενους... Θα σας φάω και δεν θα μείνει τίποτε από σας...

5.

Θ: (*Κοφτά, με διεκπεραιωτικό ύφος, σαν να μην άκουσε τα προηγούμενα λόγια του Η.*) Μπορείς να μου πεις πόση ώρα μιλάμε;

Η: (*Αιφνιδιασμένος.*) Εμείς οι δύο;

Θ: Ναι, εμείς οι δύο...

Η: Περίπου μισή ώρα...

Θ: (*Περπατάει πίσω του. Μιλάει κοφτά.*) Θα σου κάνω μερικές ερωτήσεις... Θέλω να μου απαντήσεις αμέσως, δίχως να το σκεφτείς...

Η: Θα σας απαντήσω εφόσον μπορώ...

Θ: Τι ρούχα φοράω;

Η: Παντελόني τζιν και πουκάμισο...

Θ: Τι χρώμα πουκάμισο;

Η: Σκούρο μπλε...

Θ: Γυαλιά φοράω;

Η: Ναι, φοράτε...

Θ: Σκελετό μεταλλικό ή κοκάλινο;

Η: Μεταλλικό...

Θ: Χρυσό ή ασημένιο;

Η: Ασημένιο...

Θ: Αν σου έλεγα πως είμαι ένα ζώο, ποιο θα ήμουν;

Η: Δεν ξέρω από ζώα...

Θ: Προσπάθησε από τα ζώα που ξέρεις...

Η: Δεν θα ήσασταν κανένα από τα ζώα που ξέρω, κύριε...

Θ: Ας πούμε πως με βλέπεις στο μέσο του ωκεανού... Τι κάνω;

Η: Κολυμπάτε...

Θ: Γιατί;

Η: Δεν ξέρω... Δεν είμαι σε θέση να ξέρω...

Θ: Φοβάμαι;

Η: Όχι, δεν φοβάστε...

Θ: Εσύ που με βλέπεις, πού βρίσκεσαι;

Η: Πάνω σε ένα πλοίο...

Θ: Μικρό ή μεγάλο;

Η: Μεγάλο...

Θ: Το πλοίο έρχεται προς τα μένα ή φεύγει;

Η: Ούτε το ένα ούτε το άλλο... Το πλοίο σάς παρατηρεί...

Θ: Πώς βρέθηκε εκεί;

Η: Δεν ξέρω...

Θ: Εγώ, πώς βρέθηκα εκεί;

Η: Δεν ξέρω...

Θ: Μέσα στο πλοίο είσαι μόνος σου ή υπάρχουν κι άλλοι επιβάτες;

Η: Είμαι μόνος μου...

Θ: Ήσουν εξαρχής μόνος ή απέμεινες μόνος;

Η: Απέμεινα μόνος...

Θ: Σε στεναχωρεί αυτό;

Η: Όχι...

Θ: Σε χαροποιεί;

Η: Κατά κάποιον τρόπο, ναι...

Θ: Γιατί;

Η: Γιατί υπήρξε μια εξέλιξη...

Θ: Κι εγώ;

Η: Εσείς τι;

Θ: Θα ανεβώ στο πλοίο;

Η: Νομίζω, θα ανεβείτε...

Θ: Κι αν, ενώ κολυμπώ, με κυκλώσουν καρχαρίες;

Η: Δεν υπάρχουν καρχαρίες...

Θ: Άρα θα φτάσω στο πλοίο και θα ανεβώ...

Η: Ναι, θα ανεβείτε...

Θ: Και τι θα γίνει μετά;

Η: Θα ψάξετε να βρείτε μια κουβέρτα για να στεγνώσετε...

Θ: *(Ξαναπηγαίνει μπροστά στον Η. Κάθεται και πάλι στον καναπέ απέναντί του.)* Ως εδώ είναι καλά... Μπορείς να ξεχάσεις την ιστορία με τον ωκεανό και το πλοίο...

Η: Είστε, λοιπόν, ο δόκτωρ Ζόοτ;

Θ: Ο δόκτωρ Ζόοτ; Πώς σου πέρασε από το μυαλό κάτι τέτοιο;

Η: Πριν μιλήσατε για τις Υποθέσεις Ζόοτ...

Θ: Και τι μ' αυτό;

Η: Πρόσεξα μια συγκίνηση στη φωνή σας όταν αναφερθήκατε σε αυτόν... Και σιέφτηκα –

Θ: *(Τον κόβει.)* Πριν δεν μιλούσα μαζί σου... Μιλούσα με τον Προϊστάμενο της Ανάκρισης...

Η: Συγνώμη, έκανα μια άστοχη υπόθεση...

Θ: Ακούς μουσική;

Η: Ναι, ακούω... Έχω μαζί μου και το iPod... Μου επιτρέπουν να το έχω μαζί μου...

Θ: Ποιο είδος μουσικής σου αρέσει;

Η: Δεν είμαι σε θέση να το ξέρω...

Θ: Γιατί;

Η: Είμαι ακόμη παιδί... Δεν έχω διαμορφωμένες μουσικές προτιμήσεις... Για να σου αρέσει ένα μουσικό είδος, πρέπει... *(Σταματάει.)*

Θ: Τι πρέπει;

Η: Πρέπει να έχεις δικές σου εμπειρίες. Και μνήμες τις οποίες το συγκεκριμένο μουσικό είδος θα ανακαλεί...

Θ: Κι εσύ; Δεν έχεις δικές σου μνήμες;

Η: Όχι, δεν έχω...

Θ: Αν σου ζητούσα να μου βάλεις ένα τραγούδι από το iPod σου, ποιο θα μου έβαζες;

Η: Δεν ξέρω... Ίσως κάποιο στην τύχη...

Θ: *(Παίρνει το iPod από το τραπέζι και του το δίνει.)* Δεν με πείθεις, Little Hamlet... Με περίμενες τόσο καιρό και δεν έχεις σκεφτεί πως θα σου ζητούσα να πεις το αγαπημένο σου τραγούδι;

Η: Έχετε δίκιο... Το έχω σκεφτεί...

Θ: Και έχεις διαλέξει ποιο θα μου βάλεις...

H: Ναι, το έχω διαλέξει...

Θ: Περιμένω, λοιπόν...

H: Θέλετε να το ακούσετε;

Θ: Ναι, αυτό θέλω...

H: (*Ενώ συνδέει το καλώδιο του iPod με το ηχείο.*) Είναι ένα παλιό τραγούδι... Μια άρια από μια αγγλική όπερα – από τις πρώτες όπερες που γράφτηκαν ποτέ...

Θ: Ακούω, λοιπόν...

(*Αρχίζει το Cold Song, η άρια του Ψυχρού Νου από τον Βασιλιά Αρθούρο του Χένρι Πέρσελ, στην εκτέλεση του Κλάους Νόμι.*)

H: Είναι η άρια του Ψυχρού Νου από τον Βασιλιά Αρθούρο του Χένρι Πέρσελ...

Θ: (*Συνεχίζοντας τα λόγια του H. Σαν να διαβάζει λήμμα εγκυκλοπαίδειας.*) Γραμμένη πάνω στο λιμπρέτο του Τζον Ντράιντεν... Πρώτη παράσταση στα 1691....

H: Τώρα με εντυπωσιάζετε εσείς... Αν και θα έπρεπε να το περιμένω...

(*Αρχίζουν να ακούγονται οι στίχοι της άριας:*

*What power art thou, who from below
Hast made me rise unwillingly and slow
From beds of everlasting snow
See'st thou not how stiff and wondrous old
Far unfit to bear the bitter cold,
I can scarcely move or draw my breath
Let me, let me freeze again to death.*

Οι δυο τους ακούνε σιωπηλοί τους δύο πρώτους στίχους. Κατόπιν αρχίζουν και μιλάνε.)

Θ: Φαντάζομαι πως ξέρεις τι λένε τα λόγια...

Η: Μιλάει ένας από τους χαρακτήρες της όπερας... Είναι ο Ψυχρός Νους...

Θ: Και τι λέει;

Η: Γυρεύει μια λύτρωση...

Θ: Τι λύτρωση;

Η: Να γυρίσει πίσω...

Θ: Πού πίσω;

Η: Στα έγκατα της γης... Στο Βασίλειο του Αιώνιου Πάγου...

Θ: *(Αρχίζει να απαγγέλλει τα λόγια του λιμπρέτου.)* Ποια δύναμη είσαι συ, από τα έγκατα, που μ' έκανες να αναδυθώ αργά και βασανιστικά απ' τα κρεβάτια του αιώνιου χιονιού...

Η: *(Συνεχίζει την απαγγελία από εκεί που σταμάτησε ο Θ.)* Δες τώρα πόσο ανυπόφορη είναι η αιωνιότητά μου μακριά από τον ολόπικρο πάγο...

Θ: Θέλει να επιστρέψει στο τίποτε... Στην ανυπαρξία... Είναι ένα μυαλό μεγαλύτερο από την πραγματικότητα που το περιβάλλει... Και νοσταλγεί το τίποτε...

Η: Με βάσανο φριχτό μόλις κινούμαι κι ανασαίνω...

Θ: Ουσιαστικά μας λέει πως ορισμένα μυαλά δεν έπρεπε να γεννηθούν...

Η: Άφησέ με, άφησέ με να παγώσω ξανά μέσα στον θάνατο...

Θ: Ξέρεις ποιος τραγουδάει σε αυτήν την εκτέλεση;

Η: Ξέρω... Ο Κλάους Νόμι...

Θ: Τι ξέρεις για τον Κλάους Νόμι;

H: Μπορούσε να φτάνει τη φωνή του μέχρι την κλίμακα του κόντρα τενόρου... Τραγουδούσε κλασικές άριες σε πειραγμένες ροκ διασκευές... Ντυνόταν σαν ένας αλλόκοτος, διαβολικός κλόουν και σάρωνε στη σκηνή... Ήταν σαν άγγελος μιας νύχτας που λιώνει...

Θ: (Με ανυπόμονο εκνευρισμό.) Τι άλλο;

H: Ήταν ομοφυλόφιλος και πέθανε από AIDS... Και λίγο πριν πεθάνει, σε ένα φεστιβάλ τραγούδης για τελευταία φορά αυτό το τραγούδι...

Θ: Έχεις δει το βίντεο;

H: Φυσικά, δεν γίνεται να το δεις και να το ξεχάσεις... Είναι αδύνατος σαν μαριονέτα, αποστεωμένος από την αρρώστια... Ανεβαίνει τρεμάμενος πάνω στη σκηνή, περπατά με δυσκολία...

Θ: «I can scarcely move or draw my breath»...

H: Σαν να είναι έτοιμος να σπάσει... Να θρυψαλιαστεί...

Θ: Ίσως να το έκανε επίτηδες για το τραγούδι...

H: Ίσως... Αλλά δεν ένιωσα κάτι τέτοιο...

Θ: Ίσως πάλι να έκανε το τραγούδι πραγματικότητα...

H: Τι εννοείτε;

Θ: Ίσως να μπόρεσε να ανοίξει την πόρτα...

H: Δεν σας καταλαβαίνω... Ποια πόρτα;

Θ: Υπάρχουν αυτά που οι άνθρωποι σκέφτονται... Όνειρα, φαντασιώσεις, τέρατα – όλα αυτά... Υπάρχει και η πραγματικότητα... Η αλήθεια... Αυτά που γίνονται γύρω μας... Είναι η νοερή πραγματικότητα από τη μια – κι η αισθητή πραγματικότητα από την άλλη...

H: Νομίζω πως καταλαβαίνω...

Θ: Ανάμεσα, λοιπόν, στις δύο πραγματικότητες υπάρχει ένας στεγανός τοίχος... Αυτός ο τοίχος, κατά μία εκδοχή, μας προστατεύει...

H: Μας προστατεύει; Από τι;

Θ: Από την τρέλα... Από τα τέρατα του μυαλού μας...

Η: Και κατά την άλλη εκδοχή;

Θ: Κατά την άλλη εκδοχή, ο τοίχος μάς κρατάει σκλάβους...

Η: Δεν ξέρω... Εγώ είμαι ακόμη παιδί...

Θ: *(Σαν να μην τον άκουσε.)* Ωστόσο, λένε πως στον τοίχο αυτό υπάρχει μια πόρτα... Μια αόρατη πόρτα που τη βρίσκουν ελάχιστοι...

Η: Και ο Κλάους Νόμι τη βρήκε;

Θ: Ναι, ίσως να τη βρήκε... Ίσως να άνοιξε μέσα του μια πόρτα και να ένωσε το τραγούδι με την αλήθεια...

Η: *(Χαμηλόφωνα, σαν να έχει ταραχτεί.)* Αν κατάφερε κάτι τέτοιο, το θεωρώ πραγματικά υπέροχο... Τρομακτικό, αλλά υπέροχο...

6.

Θ: *(Κοφτά.)* Έχεις διαβάσει τον Άμλετ;

Η: *(Κάπως παραξενεμένος.)* Το έργο του Σαίξπηρ;

Θ: Το έργο του Σαίξπηρ...

Η: Ναι, βέβαια...

Θ: Σου αρέσει;

Η: *(Με ελαφριά δυσφορία.)* Δεν μπορώ να απαντήσω σε μια τέτοια ερώτηση...

Θ: Γιατί; Επειδή είσαι παιδί;

Η: Επειδή δεν σας ταιριάζει... Ούτε και σε μένα ταιριάζει...

Θ: Ποιο είναι το θέμα του έργου;

Η: Δεν είμαι σε θέση να σας πω...

Θ: Γιατί;

Η: Δεν έχω τις εμπειρίες ώστε να ξέρω το θέμα...

Θ: Προσπάθησέ το, το μπορείς...

Η: Ένας άνθρωπος που βλέπει φαντάσματα...

Θ: Παραπέρα;

Η: Αποφασίζει να προκαλέσει κάποια γεγονότα...

Θ: Τι γεγονότα;

Η: Θανάτους...

Θ: Πολύ ωραία... Θανάτους... Δηλαδή ανεπίστρεπτα γεγονότα...

Η: Ναι, ανεπίστρεπτα γεγονότα...

Θ: Για σκέψου τώρα... Ένας άνθρωπος βλέπει ένα φάντασμα και σκορπάει τον θάνατο...

Η: Είναι, στ' αλήθεια, ζοφερό...

Θ: Σου είπα να το σκεφτείς... Βλέπει κάτι μέσα στο κεφάλι του, μια φαντασίωση, μια άψυχη ιδέα... Και τι την κάνει; Θάνατο, αληθινά πτώματα, αίμα που μυρίζει... Κάτι νοερό γίνεται αλήθεια, πραγματικότητα...

Η: Κατάλαβα...

Θ: Τι κατάλαβες;

Η: Ο Άμλετ βρήκε την πόρτα...

Θ: Ακριβώς...

Η: Και πιστεύετε πως κι εγώ βρήκα την ίδια πόρτα...

Θ: Εσύ; Τι σχέση έχεις εσύ;

Η: Για μένα μιλάμε τόση ώρα...

Θ: Στ' αλήθεια, νομίζεις πως είσαι το κέντρο του κόσμου;

Η: *(Επαναλαμβάνει emphaticά.)* Για μένα μιλάμε τόση ώρα, κύριε...

Θ: Εσύ δεν βρήκες καμία πόρτα... Απλώς εσύ... *(Σταματάει.)*

Η: *(Με αγωνία.)* Εγώ τι;

Θ: Εσύ δεν έχεις κανέναν τοίχο μέσα σου...

Η: Και τι έχω;

Θ: Τίποτε... Μέσα σου η φαντασία και η πραγματικότητα είναι μπλεγμένες, ανακατεμένες... Όπως η λάσπη στο βάλτο...

Η: Έχετε βρεθεί ποτέ σε βάλτο;

Θ: *(Αιφνιδιασμένος.)* Τι εννοείς;

Η: Μόλις είπατε πως μέσα μου υπάρχει ένας βάλτος... Πού ξέρετε τι θα πει «βάλτος»;

Θ: Έχω δει...

Η: Πού;

Θ: Σε ντοκιμαντέρ... Σε ταινίες... Έχω διαβάσει βιβλία...

Η: Αφήστε τις ταινίες... Σας ρωτάω αν έχετε βρεθεί ποτέ εσείς ο ίδιος σε βάλτο...

Θ: Όχι, δεν έχω βρεθεί...

Η: Τότε δεν ξέρετε τι θα πει «βάλτος»...

Θ: Φυσικά και ξέρω... Υπάρχει ένας πολιτισμός που μου μεταφέρει την εμπειρία του...

Η: Δεν το ξέρετε... Δεν το έχετε ζήσει ο ίδιος... Ο πολιτισμός μπορεί να λέει ψέματα...

Θ: Κι εσύ ξέρεις την αλήθεια;

Η: Εγώ είμαι παιδί... Ξέρω μόνο τα γεγονότα...

Θ: Ποια γεγονότα;

Η: Τα γεγονότα τα οποία υπέπεσαν στην αντίληψή μου...

Θ: Γιατί σε ενόχλησε που μίλησα για βάλτο...

Η: Δεν με ενόχλησε... Απλώς... (Σταματάει.)

Θ: Απλώς τι;

Η: Δεν είναι αντάξιό σας...

Θ: Αυτό το είπες και πριν...

Η: Έχω στηρίξει τις ελπίδες μου σε εσάς...

Θ: Γιατί;

H: Γιατί εσείς μπορείτε να με καταλάβετε...

Θ: Να καταλάβω τι;

H: Πως είμαι κάποιος που μπορεί να καθοδηγήσει τα γεγονότα...

Θ: (Τον κοιτάζει κατάματα, απαγγέλλει αργά.) «Χαίρε – να με θυμάσαι’... Αυτό θα είναι τώρα το όνομά μου»...

H: Υπάρχει μια διαφορά... Εγώ δεν είδα κανέναν... Δεν γύρεψα καθοδήγηση από κανέναν... Δεν θα ριξω καμιά ευθύνη σ’ ένα φάντασμα...

Θ: Ωστόσο, σου αρέσει που σε ονόμασε η πρώτη ανακρίτρια Little Hamlet;

H: Μου είναι αδιάφορο...

Θ: Σου άρεσε, μικρούλη... Το ευχαριστήθηκες με την ψυχή σου...

H: Σας είπα, μου είναι αδιάφορο...

Θ: Κι όμως, παριστάνεις τον Άμλετ... Νομίζεις πως είσαι αυτός... Απλώνεις το βάλτο του μυαλού σου στον κανονικό κόσμο...

H: Εννοείτε πως όλα αυτά τα φαντάζομαι;

Θ: Ναι, εννοώ πως όλα αυτά τα φαντάστηκες...

H: Έχετε ένα πρόβλημα σε αυτό... Ένα αξεπέραστο πρόβλημα... Έχετε πέντε εξαφανισμένους ανθρώπους...

Θ: Δεν είναι εξαφανισμένοι...

H: Και τι είναι;

Θ: Δεν εξαφανίστηκαν ποτέ... Είναι στα σπίτια τους...

H: Οι γονείς μου, η πρώτη ανακρίτρια, οι άλλοι δυο;

Θ: Ναι, αυτοί... Συναντήθηκα με όλους τους σήμερα το πρωί, προτού έρθω εδώ...

H: Πιστεύετε πως θα μου δημιουργήσετε σύγχυση με ένα τέτοιο αστείο τέχνασμα...

Θ: Ξέρω πως είναι πικρό, αλλά δεν είναι τέχνασμα...

Η: Αν δεν είχαμε εξαφανισμένους, δεν θα ερχόσασταν ποτέ εδώ...

Θ: Γιατί;

Η: Γιατί δεν θα σπάζατε την απομόνωσή σας για ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι που απλώς φαντασιώνεται πως τρώει ανθρώπους...

Θ: Δεν έσπασα καμία απομόνωση... Μέσα στο παραλήρημά σου έφτιαξες μια εικόνα για μένα... Αλλά δεν είμαι αυτός που θέλεις να είμαι...

Η: Δεν περίμενα από εσάς κάτι τόσο απλοϊκό...

Θ: Είμαι ένας ειδικός ψυχολόγος που μελετά προεφηβικές φαντασιώσεις... Και δεν ζω καθόλου απομονωμένος...

Η: Είστε ο δόκτωρ Ζόοτ...

Θ: Δεν υπάρχει δόκτωρ Ζόοτ, μικρούλη... Είναι κι αυτός μια φαντασίωσή σου...

Η: Υπάρχει και είστε εσείς... Και ήρθατε εδώ γιατί όλοι οι άλλοι παραιτήθηκαν... Γιατί ξέρανε τι τους περίμενε...

Θ: Είμαι αυτός που πληρώνουν οι γονείς σου...

Η: Οι γονείς μου δεν υπάρχουν πια... Δεν γίνεται να σας πληρώσουν...

Θ: Οι γονείς σου είναι στο σπίτι και περιμένουν να τους τηλεφωνήσω... Και σε πληροφορώ πως ανησυχούν πολύ για σένα...

Η: Τους γονείς μου τους έφαγα, κύριε... Τους έφαγα μέχρι τα νύχια των ποδιών τους...

Θ: (Ειρωνικά.) Και τα κόκαλά τους; Και τα κρανία τους;

Η: (Με σταδιακό εκνευρισμό.) Ναι, και τα κόκαλά τους και τα κρανία τους...

Θ: Και τα δόντια τους;

H: Ναι, και τα δόντια τους...

Θ: Ξέρεις, τα δόντια δεν τρώγονται...

H: Όλα τρώγονται...

Θ: Και επιπλέον τα δόντια δεν χωνεύονται...

H: Όλα χωνεύονται...

Θ: *(Πολύ ειρωνικά.)* Σε λίγα λεπτά της ώρας; Γι' αυτό δεν φαίνονται και στις αξονικές τομογραφίες;

H: Μπορούν να χωνευτούν ακόμη και σε μια στιγμή... Σε ένα δευτερόλεπτο...

Θ: Και σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, το δίχως άλλο...

H: Ναι, και σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου...

Θ: Το πρώτο που με ρώτησαν είναι αν πιστεύεις αυτά που λες...

H: Ομολογώ πως δεν είχα προετοιμαστεί για κάτι τέτοιο...

Θ: Αν πιστεύεις πράγματι πως τους έχεις φάει, πως είσαι στη φυλακή, πως ανακρίνεσαι...

H: Περιμένα περισσότερα... Κάτι αντάξιο του Ψυχρού Νου...

Θ: Με ρώτησαν και για τον Κλάους Νόμι...

H: Δεν σας ρώτησαν τίποτε... Δεν υπάρχουν...

Θ: Αν υπάρχει κίνδυνος να πιστέψεις πως εσύ είσαι ο Ψυχρός Νους...

H: *(Εκνευρισμένος.)* Φέρτε τους, λοιπόν....

Θ: Ποιους;

H: Τους γονείς μου... Αφού είναι στο σπίτι, πάρτε τους στο τηλέφωνο, να έρθουν να τους δω...

Θ: Το έκανε η ψυχολόγος που σε εξέτασε στην αρχή... Αυτή που ονομάζεις «πρώτη ανακρίτρια»... Τους έβαλε να καθίσουν απέναντί σου...

Η: Κι εγώ τι έκανα;

Θ: Εσύ δεν τους είδες... Ή έκανες πως δεν τους είδες... Και συνέχισες το βιολί σου...

Η: (Με αγανάκτηση.) Έκανα πως δεν τους είδα;

Θ: Επέμενες μπροστά τους πως τους είχες φάει... Τη σάρκα, τα κόκαλα, τα κρανία, τα δόντια... Έλεγες μάλιστα πως το κρέας των γονιών χωνεύεται λίγο πιο δύσκολα...

Η: Αυτό είναι αλήθεια... Ίσως γιατί έχεις γεννηθεί μέσα από αυτό...

Θ: Οι γονείς ήταν μπροστά και όταν σε εξέτασαν οι δυο νευρολόγοι... Τότε επέμεινες πως έχεις φάει και την αρχική ψυχολόγο...

Η: Την έφαγα... Τους έφαγα όλους... Έχω τη γεύση τους στο στόμα μου...

Θ: Δεν έφαγες τίποτε... Νομίζεις πως τους έφαγες... Έχεις φανταστεί κάτι και το έχεις κάνει την αλήθεια σου...

Η: Μου κάνετε ένα πρωτόγονο mind game που δεν πιάνει ούτε στα μικρά παιδιά...

Θ: (Σκύβοντας προς το μέρος του. Με φαινομενικά τρυφερό τόνο.) Χρειάζεσαι βοήθεια... Άσε με να σε βοηθήσω...

Η: (Με επίσημη, ουδέτερη φωνή.) Θέλω να σας πω κάτι, κύριε... Και πρέπει να σας το πω τώρα...

Θ: Σε ακούω...

Η: Αν θέλετε, μπορείτε να φύγετε... Αλλά να φύγετε τώρα...

Θ: Προσπάθησε να βγεις από τη γυάλινη σφαίρα που έχεις φτιάξει... Προσπάθησε να καταλάβεις...

Η: Εσείς πρέπει να προσπαθήσετε να καταλάβετε, κύριε... Μετά θα είναι αργά... Ενώ τώρα μπορείτε να φύγετε...

Θ: Ποιον λόγο έχω να φύγω;

Η: Θα ζήσετε... Η ζωή είναι ένα μεγάλο κίνητρο...

Θ: *(Κάθεται στον καναπέ του ξεφυσώντας.)* Ειδάλλως θα με φας, έτσι;

Η: Ναι, θα σας φάω...

Θ: Και γιατί θέλεις να μου τη χαρίσεις; Θα είμαι άνοστος;

Η: Δεν είναι αστείο...

Θ: *(Συνεχίζοντας με ειρωνικό ύφος.)* Σωστά... Με συμπάθησες και θέλεις να μου τη χαρίσεις...

Η: Το είπα και στους άλλους της ανάκρισης... Το είπα και στους γονείς μου στο βραδινό τραπέζι...

Θ: Τι τους είπες;

Η: Πως θα τους φάω...

Θ: Γιατί τους το είπες;

Η: Γιατί έτσι θα είχα κατά κάποιον τρόπο δηλωμένη τη συναίνεσή τους...

Θ: Τη συναίνεσή τους για τι;

Η: Για τα γεγονότα που θα ακολουθούσαν...

Θ: Εννοείς για το ότι θα τους έτρωγες;

Η: Ναι... Πρωτίστως γι' αυτό...

Θ: Και τι σε ενδιαφέρει η συναίνεση;

Η: Τίποτε δεν μπορεί να γίνει χωρίς συναίνεση, κύριε...

7.

Θ: Έχεις δίκιο... Η συναίνεση είναι απαραίτητη... Δεν μπορεί να υπάρξει ζωή δίχως συναίνεση...

Η: Όχι, δεν μπορεί...

Θ: Ωστόσο... (Σταματάει.)

Η: Ωστόσο τι;

Θ: Ωστόσο, δεν θα φύγω... Και το ήξερες από πριν πως δεν θα φύγω...

Η: Έχετε δίκιο, το ξέρω... Δεν θα παραιτούσασταν ποτέ από την περίπτωση μου... Θα ήταν σαν να γκρεμίζετε όλο σας το θρόλο...

Θ: Εξακολουθείς να πιστεύεις πως είσαι κάτι ανεξήγητο, έτσι;

Η: Θέλετε να αντικρίσετε τον θάνατο... Παίζετε με τον επερχόμενο θάνατό σας...

Θ: Αλίμονο, παίζω εκ του ασφαλούς... Ακόμη και να μπορούσες να με φας, ακόμη κι αν έστρεχε όλη αυτή η φαντασίωση που έχεις πλέξει, δεν θα με έτρωγες...

Η: Γιατί;

Θ: Γιατί τρέμεις να μην φύγω... Γιατί φλέγεσαι να δεις πού μπορούμε να φτάσουμε μιλώντας...

Η: Φλέγομαι;

Θ: Ναι, φλέγεσαι... Αν έφευγα, θα ήταν σαν να πέθαινες... Θα έμενες με αυτόν που νομίζεις για Προϊστάμενο της Ανάκρισης και αυτούς που νομίζεις για φρουρούς...

Η: Αυτό θα ήταν ένα πρόβλημα... Είναι ηλίθιοι...

Θ: Κι εσύ θέλεις να μιλήσεις σε κάποιον που μπορεί να σε καταλάβει...

Η: Έχετε δίκιο... Θέλω να μιλήσω... Και όταν τον συντριψω με τα λόγια, θέλω να τον φάω...

Θ: Έχω να σου προτείνω κάτι...

Η: Τι;

Θ: Να μιλήσουμε υποδυόμενοι ρόλους... Όπως πριν έκανες τον Προϊστάμενο της Ανάκρισης... Αυτό που εσύ ονομάζεις «Προϊστάμενο της Ανάκρισης», τέλος πάντων...

Η: Τι θέλετε να πετύχετε με αυτό;

Θ: Κάτι έχω στο μυαλό μου... Εσύ φοβάσαι;

Η: Όχι, δεν φοβάμαι...

Θ: Κάποιος σαν κι εσένα δεν πρέπει να φοβάται...

Η: Δεν φοβάμαι, σας είπα...

Θ: Ωραία, λοιπόν, ας ξεκινήσουμε...

Η: Ναι, αλλά θα διαλέξω εγώ τους ρόλους...

Θ: Διάλεξέ τους – κανένα πρόβλημα...

Η: Θέλω να είμαι εσείς...

Θ: Κι εγώ να είμαι εσύ, σωστά;

Η: Όχι... Αυτό το περιμένετε... Θέλω να είστε... (Σταματάει.)

Θ: Σε ακούω...

Η: Θέλω να είστε εκείνη η κοπέλα...

Θ: Ποια κοπέλα;

Η: Εκείνη που καταψύξατε...

Θ: (Με εκνευρισμό.) Δεν κατέψυξα καμία κοπέλα...

H: Το παραδεχτήκατε πριν...

Θ: Πριν συζητούσαμε μια υπόθεση εργασίας...

H: Η αλήθεια βρίσκεται παντού...

Θ: (Εμφατικά.) Ήταν μόνο μια υπόθεση εργασίας...

H: Ας πούμε πως συνεχίζουμε εκείνη την υπόθεση εργασίας...

Θ: Δεν υπάρχει καμιά τέτοια κοπέλα...

H: Μην φοβάστε... Εκατομμύρια άνθρωποι κάνουν καθημερινά υποθέσεις εργασίας, χωρίς να παθαίνουν τίποτε...

Θ: Δεν φοβάμαι, μικρούλη... Απλώς θα ήθελα να κάνω οικονομία στο χρόνο μου...

H: Λίγη σπατάλη θα σας συγχωρεθεί...

Θ: Ωραία, λοιπόν, ας γίνω η κοπέλα που κατέψυξα...

H: Και εγώ θα είμαι εσείς...

Θ: Μονάχα, θα σε παρακαλούσα να πάμε κατευθείαν στο κυρίως θέμα...

H: (Με απορία.) «Στο κυρίως θέμα»;

Θ: Να γλιτώσουμε τις προκαταρκτικές κουβέντες... «Καλησπέρα», «τι κάνετε;», «τι θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια;»...

H: Δεν έχω αντίρρηση... Αν και νομίζω πως δεν υπάρχουν περιττές κουβέντες...

Θ: Μονάχα να μου πεις την αιτία...

H: Ποια αιτία θέλετε να σας πω;

Θ: Το γιατί έρχεται σε μένα η κοπέλα...

H: Δεν το ξέρετε;

Θ: Όχι, δεν το ξέρω...

Η: Γιατί γυρεύει μια λύτρωση – για τι άλλο;

Θ: Λύτρωση από τι;

Η: Από τη Συντέλεια...

Θ: Από τη Συντέλεια του κόσμου;

Η: Ακριβώς...

Θ: Και γιατί την ενοχλεί η Συντέλεια του κόσμου;

Η: Γιατί δεν την αντέχει... Και θέλει κάτι άλλο... Κάτι λιγότερο βέβαιο...

Θ: Και γιατί σε μένα;

Η: Μου φαίνεται πως ψάχνετε κολακείες... Γιατί είστε ένας θρύλος...

Θ: *(Με ειρωνικό τόνο.)* 'Ημouνα κιόλας «ένας θρύλος»...

Η: Ναι, ήσασταν...

Θ: Ας προχωρήσουμε, λοιπόν... Να φτάσουμε στο κρίσιμο σημείο...

Η: Εκεί που η κοπέλα σάς ζητάει να την καταψύξετε...

Θ: Ας πάμε εκεί...

Η: Κι εσείς της απαντάτε: «Αυτό δεν μπορεί να γίνει...»

Θ: Έτσι της απαντάω;

Η: Κι εκείνη σας ρωτάει «Γιατί;»...

Θ: *(Μπαίνοντας στο ρόλο της κοπέλας.)* «Γιατί, λοιπόν;»

Η: *(Μιλώντας πλέον ως «Θ».)* «Γιατί εγώ μονάχα μιλάω... Η δουλειά μου είναι τα λόγια...»

Θ: «Πριν με ρωτήσατε για το πλοίο...»

Η: (Σκεπτικός.) «Για το πλοίο... Τι σου είπα για το πλοίο;»

Θ: «Πως είμαι στο κατάστρωμα και σας βλέπω στη μέση του ωκεανού...»

Η: «Ναι, με βλέπεις να κολυμπάω... Είσαι μόνη σε ένα πλοίο και με βλέπεις να κολυμπάω...»

Θ: «Πριν με ρωτήσατε αν φοβόμουν...»

Η: «Μου απάντησες πως δεν φοβόσουν...»

Θ: «Σας είπα τη μισή αλήθεια... Δεν φοβόμουν, μέχρι την ώρα...»
(Σταματάει.)

Η: «Μέχρι ποια ώρα;»

Θ: «Μέχρι την ώρα που έγινε το γεγονός...»

Η: «Ποιο γεγονός;»

Θ: «Δεν φοβόμουνα, μέχρι την ώρα που ήρθανε γύρω σας οι καρχαρίες... Σας κύκλωσαν...»

Η: «Και τι έγινε μετά;»

Θ: «Δεν είδα...»

Η: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί τα μάτια μου θόλωσαν από τα δάκρυα...»

Η: «Έκλαψες για μένα;»

Θ: «Ναι, έκλαψα...»

Η: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί κινδυνεύατε...»

Η: «Και τι με αυτό; Τόσοι άνθρωποι κινδυνεύουν στο κέντρο του ωκεανού...»

Θ: «Ήσασταν σημαντικός για μένα...»

Η: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί ήσασταν ο τελευταίος άνθρωπος που με είδε... Μετά από εσάς δεν θα συναντούσα κανέναν άλλον...»

Η: «Δεν σε είδα... Κολυμπούσα και δεν σε είδα...»

Θ: *(Με ένταση.)* «Με είδατε... Σας είδα που με είδατε ακριβώς τη στιγμή που εμφανίστηκαν γύρω σας τα τρίγωνα των καρχαριών...»

Η: «Και τι σημασία έχει αν σε είδα;»

Θ: «Ήσασταν ο τελευταίος μάρτυρας της ύπαρξής μου... Ο Σατομπριάν έγραψε πως πεθαίνεις όταν πεθαίνει ο τελευταίος μάρτυρας...»

Η: «Άρα;

Θ: «Άρα, όσο ζείτε, ζω...»

Η: «Κι αν με φάνε οι καρχαρίες;»

Θ: «Αν σας φάνε οι καρχαρίες, πεθαίνω κι εγώ...»

Η: «Στ' αλήθεια εντυπωσιακό...»

Θ: «Γι' αυτό και έκανα το μόνο που μπορούσα...»

Η: «Τι;»

Θ: «Δάκρυσα... Έτσι έχασα την εικόνα... Τα δάκρυα σώζουν...»

Η: «Νιώθεις πως έχεις σωθεί;»

Θ: «Νιώθω πως δεν είδα τον θάνατό μου...»

Η: «Ας είναι... Ωστόσο, τώρα μπορείς να ξεχάσεις την ιστορία με το πλοίο...»

Θ: «Γιατί;»

Η: «Γιατί είναι μόνο μια υπόθεση εργασίας...»

Θ: «Και τι σημαίνει αυτό;»

Η: «Πως είναι ένα απλό εργαλείο...»

Θ: «Εργαλείο για τι;»

Η: «Εργαλείο για την εξέταση...»

Θ: «Κάνετε λάθος... Η ιστορία με το πλοίο είναι αλήθεια... Και είναι μια σημαντική ώρα της ζωής μου...»

Η: «Είναι μια τυπική υπόθεση εργασίας... Σου την υπέβαλα εγώ πριν από λίγο... Το κάνω σε κάθε εξέταση...»

Θ: «Πλέον είναι μια σημαντική ώρα της ζωής μου, κύριε...»

Η: «Δεν μπορεί να έζησες μια υπόθεση εργασίας...»

Θ: «Γνωρίζετε τι μπορεί να ζει ο καθένας;»

Η: «Δεν γίνεται να έχεις ζήσει την ιστορία με το πλοίο... Είναι μια σειρά ερωτήσεων που προβλέπεται σε κάθε πρωτόκολλο...»

Θ: «Εγώ γνωρίζω τα δάκρυά μου, κύριε... Έχω τα δάκρυά μου...»

Η: «Δεν καταλαβαίνω...»

Θ: «Τι δεν καταλαβαίνετε;»

Η: «Δεν καταλαβαίνω πού θέλεις να καταλήξεις με όλα αυτά...»

Θ: «Στη δουλειά σας...»

Η: «Στη δουλειά μου;»

Θ: «Πριν είπατε πως η δουλειά σας είναι τα λόγια...»

Η: «Ναι, το είπα...»

Θ: «Είπατε ψέματα, κύριε... Η δουλειά σας δεν είναι τα λόγια...»

Η: «Η δουλειά μου είναι τα λόγια...»

Θ: «Η δουλειά σας είναι να είστε ο τελευταίος μάρτυρας...»

8.

H: «Νομίζεις πως ξέρεις τη δουλειά μου;»

Θ: «Οι άνθρωποι είμαστε οι τελευταίοι μάρτυρες...»

H: «Στ' αλήθεια, δεν φοβάσαι να μιλάς με τόση σιγουριά για τους ανθρώπους; Πότε τους έμαθες εσύ τους ανθρώπους;»

Θ: «Ο καθένας έχει το δικαίωμα να μιλάει για τους ανθρώπους... Είναι η μοίρα μας...»

H: «Η μοίρα είναι μια σαχλή λέξη...»

Θ: «Οι άνθρωποι είναι η μοίρα μας...»

H: «Δεν υπάρχει μοίρα...»

Θ: (*Πιάνει το iPod.*) «Θέλω να σας βάλω ένα τραγούδι...»

H: «Γιατί;»

Θ: «Ίσως να σας βοηθήσει να καταλάβετε...»

H: «Έχω καταλάβει...»

Θ: «Για να σας πείσω τότε...»

H: «Δεν είναι η δουλειά μου να πείθομαι...»

Θ: «Είναι ένα παλιό τραγούδι...»

H: «Δεν πρέπει να πείθομαι, το καταλαβαίνεις;»

Θ: «Είναι μια άρια από μια αγγλική όπερα... Από τις πρώτες άριες που γράφτηκαν ποτέ...»

H: «Δεν φανταζόμουν πως μπορεί να ακούς τόσο παλιά τραγούδια...»

Θ: «Είναι η άρια του Ψυχρού Νου από τον *Βασιλιά Αρθούρο* του Χένρι Πέρσελ...»

Η: «Για μένα δεν έχει καμία σημασία... Είναι ένα παλιό τραγούδι...»

Θ: «Γραμμένη πάνω στο λιμπρέτο του Τζον Ντράιντεν... Πρώτη παράσταση στα 1691...»

Η: «Ούτε με ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες...»

Θ: «Το τραγούδι, κύριε, είναι για εμάς...»

Η: «Για εμάς; Τι εννοείς;»

Θ: «Μιλάει γι' αυτό που ζούμε...»

Η: «Εμείς οι δυο δεν ζούμε το ίδιο πράγμα... Εσύ πάσχεις από μανιακή ψύχωση... Κι εγώ...» (*Σταματάει, σαν να διστάζει.*)

Θ: «Εσείς τι;»

Η: «Εγώ είμαι ο θεραπευτής σου...»

Θ: «Τι θα θεραπεύσετε;»

Η: «Την ψύχωσή σου... Το ότι πιστεύεις πως έρχεται η Συντέλεια του κόσμου...»

Θ: «Πώς θα με θεραπεύσετε;»

Η: «Θα βοηθήσω να αναδυθεί η άλλη πτυχή του εαυτού σου και να εξισορροπήσει την εμμονή που έχει κυριαρχήσει...»

Θ: «Ποια είναι η άλλη πτυχή;»

Η: «Η επιθυμία για ζωή, που υπάρχει σε κάθε ύπαρξη...»

Θ: «Ξέρετε τι θα πει ζωή, κύριε;»

Η: «Ζωή είναι αυτό που μας κρατάει ζωντανούς...»

(*Ο Θ πατάει το κουμπί του iPod. Αρχίζει και πάλι το Cold Song, η εισαγωγή με το τρεμόλο από τα βιολιά.*)

Θ: «Ο Ψυχρός Νους... Κάποιος που ήρθε μέσα από τα έγκατα της γης και τώρα γυρεύει να επιστρέψει στον αιώνιο πάγο... Νοσταλγεί την ανυπαρξία...»

Η: «Είναι ένα παλιό τραγούδι... Θα μπορούσε να ήταν οποιοδήποτε άλλο...»

Θ: «Όχι, κύριε..»

Η: «Τι όχι;»

Θ: «Δεν θα μπορούσε να είναι κανένα άλλο... Μόνο αυτό...»

Η: «Κανείς δεν μπορεί να νοσταλγήσει την ανυπαρξία... Είναι αντίφαση...»

Θ: «Λένε πως η ζωή έχει πολλές αντιφάσεις...»

(Αρχίζουν να ακούγονται οι στίχοι της άριας. Ο Θ και ο Η παραμένουν σιωπηλοί.)

*What power art thou, who from below
Hast made me rise unwillingly and slow
From beds of everlasting snow.
See 'st thou not how stiff and wondrous old
Far unfit to bear the bitter cold,
I can scarcely move or draw my breath
Let me, let me freeze again to death.*

Μόλις τελειώνει ο τρίτος στίχος –«from beds of everlasting snow»– ο Θ αρχίζει να μιλάει.)

Θ: «Ξέρετε τι είναι η Συντέλεια, κύριε;»

Η: «Οι θρησκείες λένε πως είναι το τέλος του χρόνου...»

Θ: «Εσείς τι λέτε;»

Η: «Εγώ λέω πως δεν υπάρχει Συντέλεια...»

Θ: «Υπάρχει... Φυσικά και υπάρχει...»

Η: «Και τι είναι;»

Θ: «Είναι η ερήμωση...»

Η: «Τι θα πει ερήμωση;»

Θ: «Ότι πεθαίνουμε μόνοι... Ότι δεν συνδεόμαστε αναμεταξύ μας...»

Η: «Πώς θα μπορούσαμε να συνδεθούμε;»

Θ: «Να γίνουμε μάρτυρες του άλλου...»

Η: *(Με κάποιον εκνευρισμό.)* «Καταλαβαίνεις πως είμαι ο γιατρός σου; Πως δεν επιτρέπεται να συνδεθούμε;»

Θ: «Νόμιζα πως όλα επιτρέπονται...»

Η: «Όχι, δεν επιτρέπονται όλα... Υπάρχουν κανόνες... Απαράβατοι οδοδείκτες που ρυθμίζουν τις ζωές μας...»

Θ: *(Σκύβει και παίρνει από το τραπέζι ένα ποτήρι νερό.)* «Ξέρετε, αυτό είναι υπνωτικό... Όποιος το πάρει, πέφτει σε βαθιά νάρκη για είκοσι τέσσερις ώρες... Σαν να είναι νεκρός...»

Η: «Μήπως το έχεις διαβάσει κάπου αυτό;»

Θ: «Το έχω παραγγείλει από το Ίντερνετ, κύριε... Πλήρωσα ένα σωρό χρήματα... Είναι απόλυτα ελεγχμένο πως προκαλεί νεκροφάνεια...»

Η: «Και τώρα θέλεις να το πιεις, σωστά;»

Θ: «Θα δράσει σε ένα λεπτό το πολύ... Κατόπιν όλα θα είναι πολύ εύκολα για εσάς...»

Η: «Εύκολα;»

Θ: «Θα μεταφέρετε το σώμα στον μεγάλο καταψύκτη της κουζίνας... Τον αγόρασα κι αυτόν γι' αυτή τη δουλειά... Θα βγάλετε τα ρούχα μου και θα με βάλετε μέσα...»

Η: «Και εκεί θα παγώσεις...»

Θ: «Ναι, θα παγώσω...»

Η: «Δεν θα το κάνω...»

Θ: «Αν σιχαίνεστε, μπορείτε να μην μου βγάλετε τα ρούχα... Απλώς ντρέπομαι να τα βγάλω εγώ...»

Η: «Δεν θα το κάνω...»

Θ: «Ξέρετε τι λένε τώρα οι στίχοι του τραγουδιού;»

Η: «Δεν με ενδιαφέρουν οι στίχοι των τραγουδιών...»

Θ: «Ίσως να είναι σημαδιακοί...»

Η: «Είναι φληναφήματα...»

Θ: «Με βάσανο φριχτό μόλις κινούμαι κι ανασαίνω...»

Η: «Αστεία φληναφήματα...»

Θ: «Πρέπει να με καταψύξετε, κύριε...»

Η: «Πρέπει;»

Θ: «Αφήστε με, αφήστε με να παγώσω ξανά μέσα στον θάνατο...»

Η: «Σαχλαμάρες... Μια παμπάλαια όπερα που λέει σαχλαμάρες...»

Θ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση – σχεδόν φωνάζοντας.)* «Είναι το πεπρωμένο μας, κύριε... Είναι το πεπρωμένο – το δικό σας και το δικό μου...»

Η: *(Φωνάζοντας και αυτός.)* «Δεν υπάρχει πεπρωμένο... Είναι μια ψευτιά... Μια χούφτα στάχτη... Κι εγώ είμαι ο γιατρός σου... Μπορώ μονάχα να μιλάω μαζί σου...»

Θ: «Με τα λόγια γίνονται τα πάντα...»

Η: «Δεν μου επιτρέπεται τίποτε περισσότερο...»

(Το Cold Song τελειώνει.)

Θ: «Λένε κάτι, κύριε...»

Η: «Τι λένε;»

Θ: «Νομίζω πως το είπε κάποιος φιλόσοφος... Ή κάποιος ποιητής...»

Η: «Τι είπες;»

Θ: «Πως αν κάποιος σκεφτεί κάτι, σημαίνει πως επιτρέπεται... Πως περιέχεται μέσα στο σχέδιο του κόσμου...»

Η: «Αυτό είναι εξωφρενικό... Αν ισχυε, θα κάναμε ό,τι σκεφτόμαστε...»

Θ: «Αυτό κάνουμε, κύριε...»

Η: «Θα τρώγαμε ο ένας τον άλλον...»

Θ: «Αν το σκεφτόμασταν, θα το κάναμε, κύριε...»

Η: «Κι αν σκεφτούμε διαφορετικά πράγματα;»

Θ: «Τι εννοείτε;»

Η: «Αν αυτό που σκεφτείς εσύ δεν είναι το ίδιο με αυτό που σκέφτομαι εγώ...»

Θ: «Φαντάζομαι πως θα αποφάσιζε η φύση...»

Η: «Πώς θα αποφάσιζε η φύση;

Θ: «Αυτός που πεινάει πιο πολύ, κερδίζει...»

Η: «Είσαι έτοιμη να το αντέξεις αυτό;»

Θ: «Ναι, είμαι...»

Η: «Κι αν σου έλεγα πως θέλω κάτι άλλο από σένα;»

Θ: «Θα αποφάσιζε η φύση...»

Η: «Αν σου έλεγα πως, μόλις σε ναρκώσω, αντί να σε καταψύξω, θα σε φάω;»

Θ: «Αν το θέλετε, θα το κάνετε...»

Η: «Εσύ το βρίσκεις σωστό;»

Θ: «Αφού το θέλετε πολύ, είναι σωστό...»

Η: «Ναι, το θέλω πολύ...»

Θ: «Κάντε το τότε...»

Η: «Θα το κάνω... Το σκέφτηκα, το θέλω και θα το κάνω...»

Θ: «Σας περιμένω, κύριε...»

Η: «Δεν σε πειράζει;»

Θ: «Το μόνο που με πειράζει είναι η ερήμωση...»

Η: «Και το όνειρό σου; Η ελπίδα για ζωή μετά τη Συντέλεια;»

Θ: «Θα ζω μέσα σας, κύριε... Δεν θα είστε μονάχα ο τελευταίος μάρτυρας, θα είστε το μήμα μου...»

Η: (Σκεπτικός.) «Το μήμα σου;»

Θ: «Ναι, το μήμα μου... Θα έχω έναν ζωντανό τάφο...»

Η: «Μπορείς να το πεις κι έτσι...»

Θ: «Έτσι είναι...»

Η: «Και η αγάπη;»

Θ: «Δεν καταλαβαίνω... Δεν σας ζήτησα τίποτε τέτοιο...»

Η: «Όχι, δεν μου ζήτησες... Απλώς αναρωτιέμαι: δεν θέλεις να αγαπηθείς;»

Θ: «Αγάπη είναι ό,τι αντιστέκεται σε τούτη την ερημιά...» (Παίρνει το ποτήρι με το νερό—«υπνωτικό».) «Ελπίζω να είστε έτοιμος για ό,τι είπατε... Και να μην κάνετε μια υπόθεση εργασίας...»

Η: «Είμαι έτοιμος... Και ναι, θα σε φάω...»

(Ο Θ πατάει το κουμπί του iPod. Το Cold Song ξαναρχίζει. Ο Θ πίνει το ποτήρι με το νερό-«υπνωτικό».)

Η: «Και δεν υπάρχουν πια υποθέσεις εργασίας...»

Θ: «Αν θέλετε, κλείστε το φως... Θα ήθελα να χάσω τις αισθήσεις μου μέσα στο σκοτάδι... Μέσα στη μουσική...»

Η: *(Σηκώνεται και κλείνει το φως. Σκοτάδι.)* «Στα κρεβάτια του αιώνιου χιονιού...»

Θ: «Ναι, στα κρεβάτια του αιώνιου χιονιού...»

Η: «Θέλω να σου πω κάτι... Θέλω να κρατηθείς και να ακούσεις αυτό που θα σου πω...»

Θ: «Θα προσπαθήσω να κρατηθώ...»

Η: «Πριν, που μιλούσαμε για το πλοίο... Που με έβλεπες να κολυμπάω μέσα στον ωκεανό...»

Θ: *(Με σπασμένη φωνή, σαν να χάνει τις αισθήσεις του.)* «Ναι, σας έβλεπα...»

Η: «Σε είχα δει κι εγώ... Σε είχα δει καλά... Και καθαρά... Και σκέφτηκα κάτι... Σκέφτηκα... Σκέφτηκα πως είχε σημασία να έρθω στο καράβι... Να έρθω και να σε συναντήσω...»

(Ο Θ δεν απαντά. Προφανώς, παίζοντας το ρόλο του ως «κοπέλα», έχει «ναρκωθεί» από το νερό-«υπνωτικό». Το τραγούδι συνεχίζεται.)

Αυτό είναι το τέλος της πρώτης πράξης. Ανάλογα με το τι θα κριθεί σκόπιμο, σε μια ενδεχόμενη παράσταση του έργου, οι ηθοποιοί μπορούν να συνεχίσουν κατευθείαν στη σκηνή 9 ή να γίνει προηγουμένως ένα διάλειμμα.

Η, ακόμη, μπορεί και να τελειώσει το έργο εδώ, σε αυτό το σημείο.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Ανάβει το φως. Βλέπουμε όρθιο τον Θ – προφανώς αυτός έχει ανάψει το διακόπτη. Απέναντί του ο Η, καθισμένος στον καναπέ του με σταυρωμένα χέρια.

Μιλούνε και πάλι με τις αληθινές τους ταυτότητες.)

Θ: Ελπίζω να μην έχεις παράπονο... Το χατίρι σου έγινε και με το παραπάνω...

Η: (Απορημένος.) Το χατίρι μου;

Θ: Μα φυσικά, το χατίρι σου... Εσύ μου ζήτησες να παίξουμε την υπόθεση εργασίας με την κοπέλα που δήθεν κατέψυξα...

Η: Εγώ; Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο, κύριε...

Θ: Προφανώς και το θυμάσαι...

Η: Εγώ θυμάμαι πως εσείς μου ζητήσατε να υποδυθούμε ρόλους...

Θ: Κι εσύ διάλεξες τους ρόλους... Ήθελες να συνεχίσουμε τη συγκεκριμένη υπόθεση εργασίας... «Εκατομμύρια άνθρωποι κάνουν καθημερινά υποθέσεις εργασίας, χωρίς να παθαίνουν τίποτε...» Το θυμάσαι αυτό;

Η: Ναι, τώρα το θυμάμαι... Πράγματι, εγώ το ζήτησα...

Θ: Και πού κατέληξες, λοιπόν;

Η: Γιατί να καταλήξω;

Θ: Ζήτησες να παίξουμε αυτούς τους ρόλους για να καταλήξεις κάπου...

Η: Όχι, όχι... Πιστέψτε με, δεν ήθελα να καταλήξω πουθενά... Δεν με ενδιαφέρει τίποτε τέτοιο...

Θ: Δεν γίνεται να μην σε ενδιαφέρει, μικρούλη... Και μην σπαταλάς άσκοπα το χρόνο... Ο χρόνος είναι πολύτιμος...

H: Πολύτιμος για τι;

Θ: Πολύτιμος για τη συνέχεια...

H: Ποια συνέχεια;

Θ: Για τη συνέχεια της ζωής...

H: Έχετε δίκιο... Σας πρότεινα τη συγκεκριμένη υπόθεση εργασίας επειδή ήθελα να καταλήξω κάπου...

Θ: Πού;

H: Είναι αριστά σύνθετο, κύριε...

Θ: (Ειρωνικά.) Δοκίμασέ με – μπορεί και να καταλάβω...

H: Το πρόβλημα δεν είναι να καταλάβετε...

Θ: Πες μου, λοιπόν, ποιο είναι το πρόβλημα...

H: (Κοφτά.) Τη φάγατε... Τη φάγατε, κύριε... Αφήσατε να εννοηθεί πως την καταφύξατε, αλλά τη φάγατε...

Θ: Μιλάς για την κοπέλα του πλοίου... Για την υπόθεση εργασίας...

H: Δεν υπάρχουν υποθέσεις εργασίας...

Θ: Ξέρεις, αυτό ονομάζεται «μεταφορά»... Λυπάμαι που σ' το λέω, αλλά είναι πολύ συνηθισμένο...

H: Έχετε τη γεύση της στο στόμα σας...

Θ: Ο ασθενής μεταφέρει την ψύχωση του στις ζωές των άλλων... Το επόμενο στάδιο είναι η εκκαθολίκευση...

H: Φάγατε και τα κόκαλα και τα δόντια...

Θ: Σε λίγο θα πιστέψεις πως όλος ο κόσμος τρώει ανθρώπους... Με τα κόκαλα και τα δόντια τους...

H: Ξεγελάσατε το δικαστήριο... Όλοι πίστεψαν πως την έχετε κατεψυγμένη σε ένα υπόγειο... Δείξατε το βίντεο που εκείνη έλεγε πως το

είχε ζητήσει η ίδια, με απόλυτα δική της βούληση, δίχως να της το προτείνει ή να την επηρεάσει κανένας... Αλλά εσείς την είχατε βάλει ήδη στο μνήμα... Στον ζωντανό τάφο της...

Θ: Η κοπέλα δεν υπάρχει... Είναι μια σύμβαση, μια συνθήκη ανάλυσης...

Η: Οι δημοσιογράφοι έψαχναν σε ποιο υπόγειο μπορεί να την είχατε παγωμένη... Κάποιοι, μάλιστα, μιλούσαν για πηγάδια ή για σπηλιές... Κι εσείς μένατε προκλητικά σιωπηλός – επιμένατε πως δεσμεύεστε από το ιατρικό απόρρητο... Αλλά την είχατε φάει...

Θ: (Με εκνευρισμό.) Η κοπέλα δεν υπάρχει...

Η: Υπάρχεις όσο υπάρχει ο τελευταίος μάρτυρας...

Θ: Η κοπέλα δεν υπάρχει... Κι ούτε υπήρξε ποτέ...

Η: (Με στόμφο – ή και με συγκίνηση.) Είστε ο τελευταίος μάρτυρας της ύπαρξής της...

Θ: Αντιθέτως, υπάρχει η μητέρα σου... Και είναι εδώ... Κάθεται δίπλα μου... Μπορείς να της μιλήσεις...

Η: Ούτε κι αυτό είναι αντάξιο του θρύλου σας... Παραείναι απλό... Απλοϊκό, θα έλεγα...

Θ: Περιμένει να της μιλήσεις...

Η: Τη μητέρα μου την έχω φάει...

Θ: Συμβαίνει το ίδιο που συνέβη τις προηγούμενες φορές που ήρθαν να σε δουν οι γονείς σου... Είσαι τόσο βέβαιος πως τους έχεις φάει, που δεν τους βλέπεις, ούτε και τους ακούς...

Η: Η μητέρα τώρα αναπαύεται στο δικό της μνήμα, κύριε...

Θ: Η μητέρα σου τώρα κλαίει...

Η: Η μητέρα μου δεν θα έκλαιγε ποτέ... Θα ήταν περήφανη για μένα...

Θ: Περήφανη; Γιατί; Επειδή νομίζεις πως την έφαγες;

H: Δεν «νομίζω»... Την έφαγα...

Θ: Κι αν ίσχυε αυτό, θα ήταν λόγος περηφάνιας;

H: (Με ένταση.) Είναι ο λόγος της πιο μεγάλης περηφάνιας...

Θ: Γιατί; Είναι τόσο σπουδαίο να είσαι κανίβαλος;

H: Είναι μια ευθεία γραμμή από το σημείο Α στο σημείο Β... Στιλπνή, δίχως ούτε μία ακίδα... Δίχως τίποτε περιττό...

Θ: (Ειρωνικά.) Καθαρίζεις το πιάτο δίχως να αφήσεις τίποτε... Ούτε ένα ίχνος...

H: Δεν χρειάζονται ίχνη.... Οι άνθρωποι έχουμε εξελιγμένη μνήμη...

Θ: Η μητέρα σου σε ρωτάει κάτι...

H: Η μητέρα δεν έχει πια άλλες ερωτήσεις...

Θ: Τι έκανες με το χρυσό δόντι;

H: Δεν καταλαβαίνω τι λέτε...

Θ: Είπες ότι τα έφαγες όλα... Και τα κόκαλα και τα δόντια...

H: Ναι, τα έφαγα...

Θ: Η μητέρα σου ρωτάει αν έφαγες το χρυσό δόντι της...

H: Η μητέρα δεν είχε κανένα χρυσό δόντι...

Θ: Είχε ένα από τα δεκαέξι της... Στην κάτω δεξιά οδοντοστοιχία...

H: Αν είχε χρυσό δόντι, θα μου το είχε πει...

Θ: Δεν σου το είχε πει, αλλά το είχε...

H: Λέτε ψέματα... Προσπαθείτε να μου δημιουργήσετε ψυχική ένταση με ανήθικα ψέματα....

Θ: Σε ενδιαφέρει η ηθική;

H: Όλους μάς ενδιαφέρει η ηθική...

Θ: Πες μου την ηθική του κανιβαλισμού...

H: Οι άνθρωποι πεινούμε... Η φύση μάς προίκισε με την πείνα...

Θ: Η φύση μάς προίκισε και με την ατομική βόμβα...

H: Η ατομική βόμβα είναι εργαλείο... Ενώ η πείνα... (Σταματάει.)

Θ: Ενώ η πείνα;

H: (Σταυρώνοντας τα χέρια, σε επίσημο τόνο.) Η πείνα για τον συνάνθρωπο είναι η αληθινή ανθρωπιά μας, κύριε... Είναι η πιο βαθιά ανθρωπίνη πράξη...

Θ: Αυτό το έχεις διαβάσει κάπου;

H: Αυτό το διαβάζω παντού...

Θ: Παντού;

H: Σε όλα τα βιβλία της ανθρωπίνης Ιστορίας...

Θ: Ένα παράδειγμα; Μπορείς να δώσεις ένα παράδειγμα;

H: Ο Αχιλλέας... Ο Χριστός... (Κομπιάζει για μια στιγμή.) Ο Άμλετ...

Θ: Ο Άμλετ τι;

H: Ο Άμλετ πεινάει... Πεινάει για τους ανθρώπους...

Θ: Σου άρεσε το Little Hamlet, μικρούλη...

H: Ο Άμλετ πεινάει για την ανθρωπότητα...

Θ: Ναι, αλλά δεν τρώει κανέναν...

H: Τους τρώει όλους, κύριε...

Θ: Το κείμενο γράφει πως πεθαίνει φαρμακωμένος...

H: Το κείμενο είναι σοβαντισμένο... Ο αληθινός Άμλετ τούς τρώει όλους...

Θ: Όλους;

H: Ναι, όλους... Όλο το σάπιο βασίλειο... Όλην την ανθρωπότητα...

Θ: Ζητάει να του ξεθάψουν και τους πεθαμένους;

H: Ζητάει να του ξεθάψουν τα πάντα...

Θ: Τρώει και τα κρανία τους... Τρώει και το γέλιο τους...

H: Ο Άμλετ σώζει...

Θ: Τρώει και τα χρυσά δόντια;

H: Με την άγια πείνα του ζωογονεί τον κόσμο...

Θ: Και στο τέλος, πώς πεθαίνει;

H: Τρώει τον εαυτό του...

Θ: Αυτό δεν γίνεται...

H: Φυσικά και γίνεται...

Θ: Δεν μπορεί κανείς να φάει τον εαυτό του... Δεν μπορεί κανείς να φάει το στόμα του...

H: Αν το θελήσει, το μπορεί... Ξέρετε πως το μπορεί...

Θ: Η μητέρα σου θέλει να φύγει...

H: Η μητέρα δεν μπορεί να φύγει ποτέ πια...

Θ: Θέλει να ξέρει αν θέλεις να της πεις κάτι...

H: (Ταραγμένος.) Η μητέρα είναι μέσα μου, κύριε...

Θ: (Σκύβοντας προς το μέρος του, με πολύ μεγάλη ένταση.) Η μητέρα σου περιμένει να της πεις μια κουβέντα...

Η: (Ταραγμένος.) Δεν έχω να πω τίποτε...

Θ: Μια λέξη μόνο... Πες της πως την αγαπάς...

Η: (Με μεγάλη ένταση.) Η μητέρα ξέρει...

Θ: Η μητέρα σου περιμένει μια λέξη... Μια λέξη που να εξηγήσει...

Η: (Κοφτά.) Το χρυσό δόντι...

Θ: (Με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.) Τι με το χρυσό δόντι;

Η: Το χρυσό δόντι της μητέρας... Δεν το έφαγα... Δεν ήταν δικό της...

Θ: Τι το έκανες;

Η: Το πέταξα στη Θάλασσα των Σαργασσών, κύριε...

10.

Θ: *(Ειρωνικά.)* Έχεις πάει στη Θάλασσα των Σαργασσών;

Η: Η μητέρα είχε πάθος με τα θαλάσσια ρεύματα...

Θ: *(Με έντονη ειρωνεία.)* Πήγες εκεί με πλοίο; Ή μήπως πιλοτάρισες αεροπλάνο;

Η: Θα ήθελε κάτι δικό της να απολήξει εκεί...

Θ: Σ' το είχε πει;

Η: Δεν χρειάζεται να τα λέμε όλα... Πολλά πράγματα εννοούνται, κύριε...

Θ: *(Πάντοτε σε ειρωνικό τόνο.)* Αν σου φέρω μια υδρόγειο σφαίρα, μπορείς να μου δείξεις τη Θάλασσα των Σαργασσών;

Η: Πολλά πράγματα οφείλουν να εννοούνται...

Θ: Για να φτάσεις εκεί, θέλεις ταξίδι δέκα ημερών με το πλοίο... Ακόμη και με ιδιωτικό αεροπλάνο να πετούσες, θα χρειαζόσουν είκοσι τέσσερις ώρες... Κι ο Προϊστάμενος της Ανάκρισης μου είπε πως παραδόθηκες λίγες ώρες αφότου λες πως έφαγες τους γονείς σου...

Η: Εντοπίζετε κάποιο χρονικό κενό, κύριε;

Θ: Αν δεν σε ενοχλεί, ναι, το εντοπίζω... Εκτός βέβαια αν διακτινίστηκες...

Η: Ο χρόνος είναι κάτι σχετικό... Μια σύμβαση....

Θ: Επιπλέον, είσαι πολύ πρωτότυπος...

Η: Μια υπόθεση εργασίας...

Θ: *(Σαρκαστικά.)* Έτσι ακριβώς...

Η: Πριν μου είπατε πως ο χρόνος είναι σαν το νερό... Πως μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις για να πνίξεις κάποιον...

Θ: Ναι, το είπα, μικρούλη...

Η: Με το χρόνο μπορείς να προκαλέσεις ακόμη και τον Κατακλυσμό...

Θ: Σε ενδιαφέρει και ο Κατακλυσμός;

Η: Αρκεί να τον κρατήσεις εγκλωβισμένο – κι έπειτα να τον αφήσεις να εκραγεί...

Θ: Πήγες, λοιπόν, στη Θάλασσα των Σαργασσών και πέταξες το χρυσό δόντι της μητέρας...

Η: Αυτό κάνω, κύριε... Παγώνω το χρόνο....

Θ: Έχω ξετρελαθεί...

Η: Εξάλλου, από την αρχή αυτό δεν σιέφτεστε; Το πώς είναι δυνατόν να τρώω ανθρώπους μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας;

Θ: Το βρήκα... Μεταμορφώνεσαι σε ένα κοπάδι πιράνχας...

Η: Παγώνω το χρόνο... Κι έπειτα τον σμιλεύω... Είναι πολύ εύκολο να σμιλεύεις τον πάγο...

Θ: Είναι πολύ εύκολο να οργανώσεις ένα παραλήρημα... Ιδίως άμα παραδιαβάσεις τον Άμλετ...

Η: Δεν καταλάβατε, κύριε –

Θ: *(Τον κόβει. Με επιθετική ένταση.)* Εσύ δεν κατάλαβες... Βλέπεις φαντάσματα και πασχίζεις να τα κάνεις αλήθεια...

Η: Αυτό που ζω, αυτή είναι η μόνη αλήθεια...

Θ: Κι ανάμεσα στα άλλα φαντάσματα βλέπεις και τον εαυτό σου... Το φάντασμα του εαυτού σου...

Η: *(Με έξαψη.)* Βλέπω τη μόνη αλήθεια...

Θ: *(Απαγγέλλει το στίχο με θεατρική ένταση.)* «Να με θυμάσαι... Αυτό θα είναι πια το όνομά μου...»

Η: *(Μιλάει γοργά, με μεγάλη έκραψη.)* Μπορώ να ακινητοποιήσω τη ροή του χρόνου... Να παγώσω τη στιγμή... Να πατήσω ένα μεγάλο pause... Και μέσα σε αυτή τη σταματημένη στιγμή να κάνω ό,τι θέλω...

Θ: Έχουν γυριστεί τουλάχιστον χίλιες ταινίες με αυτό το θέμα... Ήμουν παιδί ακόμη όταν τις έβλεπα...

Η: Έχω δει αριστέες... Αλλά εγώ το κάνω στ' αλήθεια...

Θ: Συνήθως το κάνανε πατώντας το κουμπί σε μια μυστηριώδη συσκευή... Κάτι σαν τηλεκοντρόλ...

Η: Εγώ το κάνω με το μυαλό μου... Και το κάνω οποιαδήποτε στιγμή θελήσω...

Θ: Μπορείς να το κάνεις και τώρα;

Η: Ναι, μπορώ...

Θ: Τι μπορείς;

Η: Ξέρετε πόσο κρατάει μια στιγμή; *(Κροταλίζει τον αντίχειρα με τον μέσο του δεξιού του χεριού.)* Ένα σχεδόν τίποτε είναι...

Θ: Ναι, ένα σχεδόν τίποτε...

Η: Μπορώ, λοιπόν, να κάνω έτσι *(κροταλίζει και πάλι τον αντίχειρα με τον μέσο του δεξιού)* και να παγώσω τη ροή του χρόνου... Κι έπειτα, μέσα σε μια παγωμένη στιγμή, μπορώ να φύγω από εδώ, να πάω σπίτι σας, να σκοτώσω και να φάω όλους τους δικούς σας και να ξαναγυρίσω εδώ, να καθίσω απέναντί σας... Κι εσείς να μην καταλάβετε τίποτε...

Θ: Κι αυτό νομίζω πως το έχω δει εδώ και χρόνια... Πες κάτι περισσότερο εντυπωσιακό...

Η: *(Ξανακροταλίζει τον αντίχειρα με τον μέσο.)* Μπορώ να σας κόψω τα δυο χέρια, να τα φάω, να σκουπίσω τα αίματα από το πάτωμα, κι έπειτα να καθίσω ξανά εδώ... Και την επόμενη στιγμή –αυτή που εσείς θα λογαριάζετε για επόμενη στιγμή– να μην έχετε χέρια...

Θ: Γιατί δεν το κάνεις, λοιπόν;

Η: Θα άξιζε κανείς να το κάνει, για να δει το βλέμμα σας... Να δει αν θα καταφέρετε να κρατηθείτε ατάραχος...

Θ: Δεν θα τα καταφέρω και θα είναι πολύ διασκεδαστικό... Γιατί δεν το δοκιμάζεις;

Η: Μπορεί και να τα καταφέρετε – είστε πραγματικά διαβολικός...

Θ: (Με επιθετική ένταση.) Γιατί δεν το κάνεις, Αμλετάκο;

Η: Γιατί δεν έχω τη συναίνεσή σας, κύριε...

Θ: Τι γίνεται, μικρούλη; Φοβάσαι;

Η: Γιατί να φοβηθώ;

Θ: Γιατί τώρα πρέπει να αντικρίσεις την αλήθεια... Την πραγματική αλήθεια – όχι τα φληναφήματα...

Η: Τίποτε δεν μπορεί να γίνει δίχως τη συναίνεση...

Θ: Ορίστε, λοιπόν... (Αργά, με επίσημη φωνή.) Έχεις τη συναίνεσή μου...

Η: Δεν το πιστεύετε... Το λέτε μόνο για να με προκαλέσετε...

Θ: (Σχεδόν φωνάζοντας.) Έχεις γίνει ρόμπα, Αμλετάκο...

Η: Εξάλλου, δεν είναι του χαρακτήρα μου...

Θ: (Με απορία.) Τι δεν είναι του χαρακτήρα σου;

Η: Να μισοτρώνω, κύριε...

Θ: Να μισοτρώνω;

Η: Όταν αρχίζω να τρώω, φτάνω μέχρι το τέλος...

Θ: Είσαι ανεκδιήγητος...

Η: Είμαι αυτός που είμαι...

Θ: (Ειρωνικά.) Με κάνεις και ανατριχιάζω... Και δεν μου λες, πώς τα κατάφερες να παγώνεις το χρόνο;

H: Η επίγνωση, κύριε...

Θ: Η επίγνωση τι;

H: Η επίγνωση μάς κάνει δειλούς...

Θ: Πες και κάτι δικό σου, μικρούλη...

H: Εγώ πήγα πέρα από την επίγνωση...

Θ: Δηλαδή τι έκανες;

H: Το θέλησα πολύ... (Με μεγάλη ένταση.) Πείνασα πάρα πολύ, κύριε...

Θ: Σαν να ήσουν ο γιος του Θεού, σωστά;

H: Η πείνα είναι η καρδιά της φύσης...

Θ: (Σαρκαστικά.) Ευλογημένος ο ερχόμενος, λοιπόν...

H: (Σαν να φωνάζει σε κάποιον άλλον, πέρα από τον Θ.) Πείνασα πολύ και το έκανα...

Θ: Σε ποιον μιλάς;

H: Στην ανθρωπότητα...

Θ: Η ανθρωπότητα αδιαφορεί... Στο δωμάτιο είναι μόνο η μητέρα σου που κλαίει...

H: Εμείς είμαστε η ανθρωπότητα...

Θ: (Με αλλαγμένο ύφος, με τρυφερό τόνο.) Ζεις μέσα σε ένα αρρώγιστο παραλήρημα... Πρέπει να με βοηθήσεις για να σε βοηθήσω...

H: Να σας βοηθήσω;

Θ: Πρέπει να σκεφτείς τι υπάρχει έξω από αυτό που έχεις φτιάξει... Να ξαναφτιάξουμε μια ιστορία από την αρχή...

H: Το ξέρετε καλά, κύριε...

Θ: Τι ξέρω;

Η: Πως όλα όσα σας είπα είναι αλήθεια... Εκτός από ένα ψέμα...

Θ: Ψέμα; Μίλησέ μου για το ψέμα...

Η: Το ξέρετε...

Θ: Δεν πειράζει... Θέλω να το ακούσω...

Η: Το δόντι, κύριε... Το χρυσό δόντι της μητέρας...

Θ: Ναι...

Η: Δεν το πέταξα στη θάλασσα των Σαργασών...

Θ: Πού το πέταξες;

Η: Δεν το πέταξα....

Θ: Το έχεις μαζί σου;

Η: Το έκανα δαχτυλίδι...

Θ: Και μετά τι το έκανες;

Η: Το κράτησα...

Θ: Και πού το φύλαξες;

Η: Το φοράτε, κύριε...

Θ: Το φοράω;

Η: Ναι, το φοράτε...

Θ: Αυτό που φοράω, το έχω από παιδί...

Η: Το ξέρω, κύριε... *(Εμφατικά.)* Το έχετε από παιδί...

Θ: Πριν είπες πως έφτιαξες το δαχτυλίδι από το χρυσό δόντι της μητέρας σου... Πριν από δυο μήνες...

Η: Δεν ωφελεί να κρύβεστε, κύριε... Ξέρω ποιος είστε...

Θ: Ποιος είμαι;

Η: Ξέρετε πολύ καλά... Τα ξέρετε όλα...

Θ: *(Με ένταση.)* Βοήθησέ με... Πες μου...

Η: Γνωρίζετε την κάθε γεύση... Την τρομερή λιγούρα του ουρανίσκου...

Θ: *(Φωνάζοντας.)* ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ...

Η: *(Κοφτά.)* Είστε εγώ... *(Αργά και εμφατικά.)* Εσείς είστε εγώ... Και φοράτε το δαχτυλίδι που φτιάξατε όταν ήσασταν έφηβος...

Θ: Λυπάμαι που θα σ' το πω... Έχει γυριστεί κι αυτό σε ταινία... Κι όχι μια και δυο φορές...

Η: Ήρθατε από το Μέλλον με τη Χρο –

Θ: *(Τον κόβει. Μιλάει με αυξανόμενη ένταση.)* Ήρθα από το Μέλλον με τη Χρονομηχανή για να σε βρω... Να βρω τον εαυτό μου όταν ήταν μικρό αγόρι... Τότε που έφαγα τους γονιούς μου και άρχισαν όλα... Στόχος μου: να με φας... Με άλλα λόγια: ο εαυτός μου να φάει τον εαυτό μου... *(Με μεγάλη ένταση, με οραματικό τόνο.)* Να γίνω ο ίδιος τάφος του εαυτού μου... Να γίνω ο ίδιος μνήμα του εαυτού μου... *(Σταματάει για μια στιγμή. Κατόπιν, με πολύ πιο ήρεμη φωνή.)* Να γίνω ο μάρτυρας του εαυτού μου... Σωστά;

Η: *(Απόλυτα γαλήνιος, με σταυρωμένα χέρια.)* Ναι, κύριε... Απολύτως σωστά...

Θ: Εξάλλου, το έγραψε κι ο Νίτσε...

Η: «Είμαι ο προφήτης του εαυτού μου...»

Θ: Δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία πως θα το ήξερες... Μα τώρα θα γίνεις κάτι πολύ περισσότερο από προφήτης... *(Με ένταση.)* Θα γίνεις μάρτυρας... Θα γίνεις ο μάρτυρας του εαυτού σου... Ο τελευταίος μάρτυρας...

Η: Θα είναι κάτι που άξιζε σε κάποιον σαν κι εμάς, κύριε...

Θ: Και σε κάποιον σαν τον Άμλετ...

Η: Ναι, και σε κάποιον σαν τον Άμλετ, κύριε...

Θ: Αυτό είναι το πρόβλημα...

Η: Το πρόβλημα;

Θ: Ναι, το πρόβλημα...

Η: Ποιο είναι το πρόβλημα;

Θ: Η πράξη... Για την ακρίβεια, εκείνη η αόρατη κλωστή που συνδέει τα λόγια με την πράξη...

Η: Ξέρετε πώς θα γίνει η πράξη...

Θ: Ξέρω πως είσαι μονάχα λόγια... Μια θάλασσα από λόγια, από υποθέσεις εργασίας, από φανταστικούς διαλόγους... Μα κανένα γεγονός...

Η: Είσαστε εγώ... Είμαστε ένα... Το ξέρετε καλά πως τρώμε ανθρώπους...

Θ: Μπορώ να πω πως η δουλειά μου ολοκληρώνεται εδώ... Έχεις φτιάξει ένα δωμάτιο χωρίς πόρτες και παράθυρα... Δεν υπάρχει δυνατότητα να βγεις...

Η: Έχουμε στο στόμα μας τη γεύση της μητέρας...

Θ: Δεν μπορώ να πω πως δεν είσαι αληθινά ξεχωριστός... Αλλά δεν μπορείς να βοηθηθείς...

Η: Τους ανθρώπους τούς ενώνει η γεύση...

Θ: Δεν μπορείς και δεν θέλεις...

Η: Πριν μου είπατε πως στο πλάι σας ήταν η μητέρα μου...

Θ: Ναι, σου το είπα...

Η: Και τώρα;

Θ: Τώρα τι;

- H: Είναι ακόμη δίπλα σας; Ή μήπως έφυγε;
- Θ: Όχι, δεν έφυγε...
- H: Θέλω να μιλήσω μαζί της... Αν θέλει κι αυτή, βέβαια...
- Θ: Αφού δεν τη βλέπεις, ούτε την ακούς... Πώς θα της μιλήσεις;
- H: Αυτή με ακούει, έτσι δεν είναι; Θα σας λέει την απάντησή της και θα μου τη μεταφέρετε εσείς...
- Θ: Αφού δεν πιστεύεις πως υπάρχει...
- H: Ας το λογαριάσετε σαν μια ακόμη υπόθεση εργασίας...
- Θ: Φοβάσαι, μικρούλη...
- H: (Με απορία.) «Φοβάμαι»;
- Θ: Τρέμεις μη φύγω και θέλεις να με κρατήσεις με κάθε τρόπο...
- H: Δεν θα φύγετε... Δεν ήρθατε εδώ για να φύγετε...
- Θ: Η μητέρα σου δεν θέλει να σου μιλήσει...
- H: Η μητέρα πάντοτε ήθελε να μιλάμε...
- Θ: Προφανώς τώρα δεν θέλει...
- H: Το βραδινό φαγητό ήταν πάντοτε η ώρα που συζητούσαμε σαν οικογένεια...
- Θ: Φαίνεται πως δεν είστε πια οικογένεια...
- H: Είμαι σίγουρος πως η μητέρα θα μου απαντήσει...
- Θ: Σε τι θα σου απαντήσει;
- H: Θα τη ρωτήσω αν είναι ευδιάθετη απόψε το βράδυ...
- Θ: Έχει κάποιον λόγο να μην είναι ευδιάθετη;

H: (Πλέον μιλάει προς την άρρατη μητέρα του.) «Το δειλινό απόψε ήταν θαμπό, μητέρα... Ξέρω πως αυτό σου φέρνει πονοκέφαλο...»

Θ: (Απαντάει, υποτίθεται μεταφέροντας την απάντηση της «μητέρας» του H.) «Το δειλινό μου ήταν εξαιρετικά ευχάριστο... Παραδόξως, η θαμπάδα του δεν με ενόχλησε... Ίσως γιατί...» (Σταματάει.)

H: (Με αγωνία.) «Ίσως γιατί;»

Θ: «Ίσως γιατί η σημερινή θαμπάδα ήταν αλλιώτικη... Σαν να φώλιαζε μέσα της μια αλλόκοτη καθαρότητα...»

H: «Μπορείς να την περιγράψεις αυτήν την καθαρότητα, μητέρα;»

Θ: «Ήταν κάτι απότομο και τελεσίδικο... Κάτι σαν αποκεφαλισμός... (Αλλάζοντας τόνο.) Εν πάση περιπτώσει, μπορείς να αρχίσεις το φαγητό σου...»

H: «Θα προτιμούσα να περιμένω τον πατέρα...»

Θ: «Ο πατέρας σου πήγε να πλαγιάσει...»

H: (Με απορία.) «Πριν από το φαγητό;»

Θ: «Αύριο έχει δυο πολύ δύσκολα χειρουργεία...»

H: «Παράξενο... Ο πατέρας συνήθως πλαγιάζει πιο αργά... Και πάντοτε έχει δύσκολα χειρουργεία...»

Θ: «Ένωσε μια ελαφριά αδιαθεσία...»

H: «Κρίμα, ήθελα να σας μιλήσω...»

Θ: «Μπορείς να μιλήσεις σε μένα...»

H: «Θα ήθελα να μιλήσω και στους δύο...»

Θ: «Όπως ξέρεις, με τον πατέρα σου συμφωνούμε σε όλα... Είναι σαν να είμαστε ένας άνθρωπος...»

H: «Δεν μπορείς να αποφασίσεις και για αυτόν, μητέρα...»

Θ: «Πραγματικά, μου εξάπτεις το ενδιαφέρον... Τι θα χρειαστεί να αποφασίσω;»

Η: «Θα προτιμούσα να τον ξυπνήσουμε...»

Θ: «Ο πατέρας σου έχει δύσκολο ύπνο... Έχει δώσει σαφείς εντολές να μην τον ενοχλούνε...»

Η: «Θέλω τη συναίνεσή του...»

Θ: «Σ' το είπα... Αποφασίζουμε σαν να είμαστε ένας άνθρωπος... Αν συμφωνήσω εγώ, έχει συμφωνήσει κι αυτός...»

Η: «Αυτό είναι λίγο παράξενο, μητέρα... Για την ακρίβεια, είναι αντίθετο στη ζωή...»

Θ: «Αντίθετο στη ζωή;»

Η: «Οι άνθρωποι είμαστε μόνοι μας... Οι άνθρωποι πρέπει να είμαστε μόνοι με τον εαυτό μας...»

Θ: «Μπορείς να πιστεύεις ό,τι θέλεις... Ο πατέρας σου κι εγώ σεβόμαστε όλες τις επιλογές σου...»

Η: (*Κοφτά.*) «Γιατί δεν θέλεις να τον ξυπνήσουμε;»

Θ: (*Με εννευρισμό.*) «Πρέπει να μάθεις να σέβεσαι κι εσύ τις συνήθειες των άλλων...»

Η: «Μια φοβερή οσμή παραμονεύει πίσω από τη γαλήνη...»

Θ: «Μυρίζεις τίποτε; Γιατί δεν τρώς το φαγητό σου;»

Η: «Προτιμώ να κρατήσω την όρεξή μου για αργότερα...»

Θ: «Είσαι βέβαιος πως αισθάνεσαι καλά;»

Η: «Ναι, είμαι πολύ καλά... Ποτέ δεν αισθανόμουν καλύτερα...»

Θ: «Σε ακούω, λοιπόν... Τι ήθελες να μας πεις;»

Η: «Ήθελα να σας πω πως είμαι έτοιμος...»

Θ: «Αυτό είναι ευχάριστο...»

H: «Δεν θα με ρωτήσεις για τι είμαι έτοιμος;»

Θ: «Θα σε ρωτήσω... Αλλά, έτσι κι αλλιώς, η ετοιμότητα είναι θετική... Δείχνει εξέλιξη της συνείδησης...»

H: «Για αυτό ακριβώς είμαι έτοιμος... Για την εξέλιξη...»

Θ: «Γίνε λίγο πιο σαφής, αν θέλεις...»

H: «Ίσως υπάρχουν ποντίκια εδώ μέσα...»

Θ: *(Με έκπληξη και αηδία.)* «Ποντίκια;»

H: «Ναι, ποντίκια... Νιώθω πως υπάρχουν ποντίκια...»

Θ: «Αυτό είναι αδύνατον... Ποτέ δεν είχαμε ποντίκια στο σπίτι μας...»

H: «Προφανώς είναι χάμστερ...»

Θ: «Τα χάμστερ δεν λογαριάζονται για ποντίκια...»

H: «Τα χάμστερ είναι ποντίκια...»

Θ: «Εννοώ πως είναι κατοικίδια... Και δεν μολύνουν όπως τα άλλα...»

H: «Όλα τα ποντίκια είναι κατοικίδια...»

Θ: «Κι επιπλέον, ούτε χάμστερ είχαμε ποτέ... Όταν σου πρότεινε ο πατέρας σου να σου πάρει, το είχες αρνηθεί δίχως δεύτερη κουβέντα...»

H: «Ο πατέρας, ωστόσο, τα αγόρασε κρυφά από μένα – έτσι δεν είναι;»

Θ: «Όχι βέβαια...»

H: «Έχω μεγαλώσει πια, μητέρα... Μπορώ να καταλάβω...»

Θ: «Να καταλάβεις τι;»

H: «Τι έγινε... Και τι πρέπει να γίνει...»

Θ: «Τι πρέπει να γίνει;»

Η: «Οι άνθρωποι σκέφτονται το μέλλον τους... Σκέφτονται τι θα γίνει μετά... Αυτό είναι ο ανθρώπινος πολιτισμός...»

Θ: (Με εκνευρισμό.) «Θα μου πεις τι πρέπει να γίνει;»

Η: «Χωρίς το μέλλον είμαστε ζώα...»

Θ: «Πρέπει κάτι να σου έχει συμβεί...»

Η: «Ο πατέρας θέλησε το χάμστερ επειδή σκέφτηκε το μέλλον...»

Θ: (Με ένταση.) «Ο πατέρας σου δεν αγόρασε τίποτα...»

Η: «Τα χάμστερ μπορούν να καταβροχθίσουν τα πάντα... Μπορούν να αφανίσουν το καθετί...»

Θ: «Τα χάμστερ είναι κατοικίδια και τρώνε σπόρους...»

Η: «Αυτό είναι μια ψευτιά που γράφουν οι εγκυκλοπαίδειες, μητέρα... Τα χάμστερ μπορούν να φάνε ακόμη και χρυσά δόντια...»

Θ: «Αν τελειώσεις το φαγητό σου, θέλω να μαζέψω το τραπέζι...»

Η: «Αποφασίσατε μαζί πως έπρεπε να φροντίσετε για το μνήμα σας...»

Θ: «Το μνήμα μας;»

Η: «Ναι, για αυτόν που θα σας φάει...»

Θ: «Θα μας φάει;»

Η: «Οι άνθρωποι φροντίζουν για τον τελευταίο μάρτυρα...»

Θ: «Έχεις τρελαθεί...»

Η: (Με μεγάλη ένταση.) «Θελήσατε ένα χάμστερ για να σας φάει...»

Θ: (Φωνάζει.) «ΕΧΕΙΣ ΤΡΕΛΑΘΕΙ...»

H: (*Φωνάζει κι αυτός.*) «ΘΕΛΗΣΑΤΕ ΕΝΑ ΧΑΜΣΤΕΡ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΤΑΦΟΣ ΣΑΣ...»

Θ: «Θέλω να ξαπλώσω...»

H: «Και αυτό το χάμστερ ήμουν εγώ...»

Θ: «Είσαι τρελός... Είσαι το παιδί μας...»

H: «Το χάμστερ σας είμαι εγώ...»

Θ: (*Λυγμικά.*) «Είμαστε οι γονείς σου... Σε γεννήσαμε...»

H: (*Με αυξανόμενη ένταση.*) «Με γεννήσατε για να σας φάω...»

Θ: (*Κλαίγοντας.*) «Έχετε τρελαθεί εντελώς...»

H: «Με μεγαλώσατε μονάχα για αυτό... Με εκπαιδεύσατε για να γίνω το μνήμα σας...»

Θ: (*Λυγμικά, πολύ χαμηλόφωνα.*) «Θέλω να μαζέψω το τραπέζι...»

H: «Ξέρω πως δέθηκες με το χάμστερ... Τα χάμστερ αγαπιούνται...»

Θ: (*Λυγμικά και χαμηλόφωνα.*) «Πρέπει να...»

H: «Κι εγώ το αγάπησα το χάμστερ, μητέρα... Κι εγώ δέθηκα μαζί του...»

Θ: (*Χαμηλόφωνα, χωρίς λυγμό.*) «Θέλω να τελειώνω με το τραπέζι...»

H: «Αλλά υπάρχει ο σκοπός, μητέρα... Πάνω από όλα ο σκοπός...»

Θ: (*Σαν να μονολογεί, σαν να μην τον ακούει.*) «Μονάχα να μαζέψω τα πιάτα, και ας τα πλύνω αύριο...»

H: «Το ξέρεις καλύτερα από μένα αυτό... Για αυτό κοιμίσεσ και τον πατέρα...»

Θ: «Μονάχα να τα μαζέψω...»

Η: «Μπορεί να έφερνε αντιρροήσεις... Μπορεί να αμφέβαλλε, να λύγιζε η πίστη του... Ενώ εσύ το ξέρεις, μητέρα...»

Θ: «Δεν γίνεται να πλαγιάσω αφήνοντας έτσι το τραπέζι...»

Η: *(Σηκώνεται όρθιος. Με οραματική ένταση.)* «Το ξέρεις πως είναι η ώρα να γίνουμε μνήμη...»

Θ: (*Κάθεται στον καναπέ. Μιλάει και πάλι ως Θ, με άνετη φωνή.*) Εντάξει, λοιπόν; Είσαι ευχαριστημένος, Αμλετάκο;

Η: (*Ενοχλημένος.*) Θα ήθελα να συνεχίσω να μιλάω με τη μητέρα μου, κύριε...

Θ: Δεν μένεις ικανοποιημένος ποτέ, έτσι;

Η: Συζητούσαμε κάτι σημαντικό με τη μητέρα μου, κύριε... Και, αν είχατε την καλοσύνη, θα ήθελα να συνεχίσω τη συνομιλία μου μαζί της...

Θ: Η μητέρα σου δεν θέλει άλλο να σου μιλήσει...

Η: Η μητέρα πάντοτε ήθελε να συζητάμε... Θεωρούσε πως η συζήτηση ενώνει τους ανθρώπους...

Θ: Η μητέρα σου βαρέθηκε... Είσαι απελπιστικά μονότονος και σε βαρέθηκε...

Η: Καμιά μητέρα δεν μπορεί να βαρεθεί τα παιδιά της...

Θ: Κι όμως συνέβη, Αμλετάκο...

Η: (*Με ένταση.*) Πρέπει να μιλήσω με τη μητέρα μου, κύριε...

Θ: Μπρος, μίλα της, να δούμε τι θα σου πει...

Η: (*Με μεγάλη ένταση.*) Δεν έχετε το δικαίωμα να με αποκλείετε από τη μητέρα μου...

Θ: (*Φωνάζοντας πολύ επιθετικά.*) ΜΙΛΑ ΤΗΣ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ;

Η: Σας προειδοποιώ... Αν δεν μιλήσω με τη μητέρα μου....

Θ: (*Με πολύ έντονη ειρωνεία.*) Αν δεν μιλήσεις, τι; Πες μου, τι;

Η: (*Καταρρέοντας.*) Δεν έχετε το δικαίωμα...

Θ: (*Φωνάζοντας.*) Μήπως θα με φας, Αμλετάκο; Αυτό δεν είναι το πεπρωμένο μου;

Η: Η μητέρα με αγαπάει... Θέλει να μου μιλήσει...

Θ: (*Με αλλαγμένο ύφος, νηφάλια ειρωνικός.*) Πάντως, σε παραδέχομαι, μικρούλη... Πουλάς την τρέλα σου μέχρι το τέλος...

Η: Είμαι βέβαιος πως η μητέρα μου μιλάει...

Θ: Η μητέρα σου δεν υπάρχει... Την έχεις φάει... (*Πλησιάζει κοντά του. Σταδιακά γίνεται όλο και πιο επιθετικός.*) Το ξέχασες; Πάγωσες το χρόνο και την έφαγες... Δεν άφησες τίποτε: ούτε δόντια, ούτε κόκαλα, ούτε κρανίο... (*Φωνάζοντας.*) ΜΟΝΟ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΔΟΝΤΙ ΤΗΣ ΑΦΗΣΕΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ...

Η: Πριν λίγο μου μιλούσε η μητέρα μου...

Θ: (*Σκύβει από πάνω του και του μιλάει με πολλή ένταση.*) Τι έγινε, Αμλετάκο; Δεν την έφαγες τελικά τη μητέρα σου;

Η: Ναι, την έφαγα...

Θ: Και τότε, πώς σου μιλούσε προηγουμένως; Από πού;

Η: Από κάπου...

Θ: (*Με ειρωνική ένταση.*) Από πού κάπου, Αμλετάκο; Από τους ουρανούς; Από το στομάχι σου; Από το έντερό σου;

Η: Από κάπου...

Θ: Από το έντερό σου, δηλαδή...

Η: Μπορεί να ήρθε...

Θ: Από πού να ήρθε;

Η: Μπορεί να ήρθε με τη Χρονομηχανή... Όπως κι εσείς...

Θ: Πώς, Αμλετάκο; Ξαναγεννήθηκε στο μέλλον και ήρθε με τη Χρονομηχανή;

H: Μπορεί να τη φέρατε εσείς...

Θ: Να την πήρα από το στομάχι σου και να την έφερα εδώ...

H: Μπορεί να πήγατε στο παρελθόν και να τη φέρατε εσείς...

Θ: Κι αυτό έχει γυριστεί σε ταινία, Αμλετάκο...

H: Όλη σας τη ζωή, προγραμματίζατε αυτή τη συνάντηση... Γιατί να μην το κάνετε κι αυτό;

Θ: Πιστεύεις στις Χρονομηχανές, νομίζεις πως παγώνεις το χρόνο, τρως ανθρώπους... Είσαι μεγάλο νούμερο...

H: Είμαι σίγουρος πως την πήρατε από το παρελθόν και τη φέρατε εδώ...

Θ: Και γιατί να κάνω κάτι τέτοιο;

H: Για να δείτε ως πού αντέχω... Για να πάμε μέχρι την απώτατη άκρη...

Θ: Γιατί να πάμε μέχρι την απώτατη άκρη;

H: Γιατί δεν υπάρχει ζωή δίχως την απώτατη άκρη...

Θ: Αυτά είναι για τα βιβλία, Αμλετάκο... Στη ζωή, αυτό δεν γίνεται...

H: *(Με πολύ ήρεμη φωνή, σταυρώνοντας τα χέρια.)* Δεν υπάρχει ζωή δίχως την απώτατη άκρη...

Θ: *(Σχεδόν φωνάζοντας.)* Δεν είσαι σε θέση να αντέξεις την απώτατη άκρη...

H: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* Είμαι...

Θ: *(Παίρνοντας ανάσα.)* Ξέρεις, η μητέρα σου δεν ήταν εδώ πριν...

H: *(Με σβησμένη φωνή, σαν φάντασμα.)* Φυσικά και είμαι...

Θ: Η μητέρα σου δεν συναντήθηκε ποτέ μαζί σου... *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Το ακούς; Ποτέ... Είναι ένα φάντασμα... Ένας αδειανός ίσκιος...

Η: (Με την ίδια σβησμένη φωνή, θαρρείς και δεν άκουσε καν τον Θ.) Φυσικά και είμαι, κύριε...

Θ: (Με μεγάλη ένταση.) Δεν έχεις μητέρα, Αμλετάκιο... Ποτέ δεν είχες...

Η: Δοκιμάστε με και θα το δείτε...

Θ: (Κάθεται πίσω στην καρέκλα του και μιλάει διστακτικά.) Θα ήθελα να σου πω πως σε εγκατέλειψε, πως ήσουν ένα μωρό που το αφήσανε στις σκάλες του ορφανοτροφείου... Αυτό αντέχεται – μπορείς να πεις στον εαυτό σου πως έχεις μια μητέρα κάπου στον κόσμο... Αλλά η αλήθεια είναι άλλη...

Η: Αφήστε με να μιλήσω μαζί της... Δεν πρόκειται να δειλιάσω, σας το υπόσχομαι...

Θ: Η πραγματικότητα είναι πως φτιάχτηκες στο εργαστήριο... Ήσουν ένα πείραμα... Το πρώτο παιδί που προέκυψε από ζυγωτό κυτταρομοίωμα που φτιάχτηκε στον υπολογιστή... Κι έπειτα μπήκες στην τεχνητή μήτρα σα μια σταγόνα και βγήκες ένα μωρό...

Η: Η μητέρα θα με αγαπάει όποιος κι αν είμαι... Είναι ο ρόλος της μητέρας αυτός...

Θ: Ήμουν ο σύμβουλος-ψυχολόγος του Προγράμματος – επιφορτισμένος να παρακολουθώ καταρχάς όσους εργάζονταν σε αυτό... Ονομάστηκε Πρόγραμμα Μποτισέλι... Η ονομασία ήταν δική μου ιδέα... Ο Μποτισέλι είχε ζωγραφίσει την αναδυόμενη Αφροδίτη, αυτή που βγαίνει από ένα τεράστιο κοχύλι...

Η: Πινακοθήκη Ουφίτσι της Φλωρεντίας... Έργο του 1486...

Θ: Επί επτά χρόνια δουλεύαμε στο Πρόγραμμα δοκιμάζοντας κάθε δυνατή συνθήκη κυοφορίας... Αλλάζαμε διαρκώς το μίγμα των υγρών του τεχνητού αμνιακού σάκου, τις θερμοκρασίες, τη σύνθεση του τεχνητού αίματος στον μηχανικό πλακούντα, τον τρόπο παρασκευής του ζυγωτού κυττάρου... Περισσότερα από τριακόσια έμβρυα βγήκανε νεκρά από το Κοχύλι – έτσι λέγαμε την τεχνητή μήτρα... Μετά... (Σταματάει.)

Η: Στη μητέρα άρεζε πολύ να βλέπουμε τα λευκώματα των μουσείων...

Θ: Μετά βγήκες εσύ...

Η: Το Ουφίτσι νομίζω πως ήταν το αγαπημένο της... Το Ουφίτσι και το Λούβρο...

Θ: Όταν γεννήθηκες, εισηγήθηκα να δοθείς για υιοθεσία... Έκανα τρεις παραστάσεις σε τρεις επιτροπές... Πρότεινα να παρατηρούμε τη ζωή σου διακριτικά, δίχως να υπάρξει οποιαδήποτε παρέμβαση...

Η: Μου έπαιρνε και τα σχετικά CD των μουσείων... Μπορούσα να περιηγηθώ εικονικά σε όποια αίθουσα ήθελα... Σαν να ήμουν εκεί...

Θ: Φυσικά, δεν με άκουσαν... Δεν υπήρχε περίπτωση να με ακούσουν... Ήσουν το διαμάντι του προγράμματος, το θαύμα της ανθρώπινης επιστήμης... Ο πρώτος τεχνητός άνθρωπος της Ιστορίας... Θα σε κρατούσαν για να σε κάνουν ό,τι θέλουν...

Η: Θυμάμαι, όταν είδα την Προσκύνηση των Μάγων, δάκρυσά... Και τότε κατάλαβα πως κάποιος μπορεί να ζήσει κάτι χωρίς να είναι εκεί...

Θ: Παραιτήθηκα... Τους είπα πως παραβιάζουν κάθε ανθρώπινη ηθική, πως τις ίδιες σκέψεις είχανε οι γιατροί στο Άουσβιτς... Δεν πήρα καμία επίσημη απάντηση... Ανεπίσημα μου είπαν πως είμαι υποκριτής – πως από την αρχή ήξερα ότι το Πρόγραμμα δεν γίνεται για να τονώσει τα προγράμματα υιοθεσίας, αλλά για κάτι άλλο...

Η: Ξέρετε, έτσι έχω επισκεφτεί όλα τα μεγάλα μουσεία...

Θ: Είχανε δίκιο... Ήξερα τι θα γίνει από την αρχή...

Η: Είναι σαν να έχω ταξιδέψει σ' όλον τον κόσμο...

Θ: Με κάλεσαν ξανά τώρα, δεκαπέντε χρόνια μετά... Να τους πω τη γνώμη μου για το αν πράγματι πιστεύεις τα όσα λες...

Η: Τι λέω;

Θ: Πως έχεις φάει τους δήθεν γονιούς σου και τους ψυχολόγους... Μου φέρανε ατέλειωτες αναφορές για σένα... Κυριολεκτικά χιλιάδες σελίδες για τις ψευδοπραγματικότητες που εδραιώνεις, τις υποθέσεις εργασίας που μετατρέπεις σε νοερές μεμβράνες, για τον αλλόκοτο κόσμο που φτιάχνεις μέσα σου αργά και μεθοδικά μέσα στο χρόνο...

Η: Ξέρω ποιος είμαι... Και το ξέρετε καλά κι εσείς...

Θ: Αυτοί με κάλεσαν να έρθω... Ίσως να ήξεραν πως δεν θα μπορούσα να αρνηθώ...

Η: Εσείς; Σε ποια μουσεία έχετε πάει εσείς;

Θ: Τους ζήτησα μόνο ένα αντάλλαγμα... Την ελευθερία σου... Εγώ θα σε κάνω να παραδεχτείς πως παίζεις ένα mind game και αυτοί θα σε ελευθερώσουν... Κι έπειτα αυτοί θα σε αφήσουν να φύγεις...

Η: Ποιος ξέρει τι όνειρα θα έρθουνε σ' αυτόν τον ύπνο...

Θ: Σε μεγάλωσαν σαν ένα χάμστερ... Σαν ένα πειραματόζωο... Το πιο ακραίο πειραματόζωο που έχει γεννηθεί ποτέ... Καταλαβαίνω πως έπρεπε από κάπου να σταθείς... Αλλά τώρα έχεις την ευκαιρία να φύγεις...

Η: Να φύγω; Να φύγω από πού;

Θ: Έξω... Στη ζωή...

Η: *Εγώ* είμαι στη ζωή, κύριε...

13.

Θ: Ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο με τα χάμστερ;

Η: Τα χάμστερ δεν έχουν ελαττώματα...

Θ: Έχουν ένα ελάττωμα... Ένα μόνο, που ωστόσο ισοδυναμεί με όλα τα άλλα...

Η: Ποιο;

Θ: Είναι ευτυχισμένα...

Η: Η μητέρα πάντοτε τακτοποιούσε το τραπέζι...

Θ: Κι ο Άμλετ κατά βάθος ήταν ευτυχισμένος... Χαιρόταν κάθε δευτερόλεπτο της ερημίας του...

Η: Η μητέρα δεν διέκοπτε τις συζητήσεις...

Θ: Κι εσύ είσαι ευτυχισμένος... Μπορείς να ζήσεις ελεύθερος, κι όμως είσαι ευτυχισμένος μέσα στο κλουβί σου...

Η: Σας είπα πως η μητέρα δεν διέκοπτε τις συζητήσεις της...

Θ: Λάμπεις από ευτυχία...

Η: *(Με μεγάλη ένταση.)* Θ έλω να μιλήσω με τη μητέρα...

Θ: Δεν υπάρχει μητέρα...

Η: Όλοι οι άνθρωποι έχουν μητέρα...

Θ: Εσύ ήσουν ένα πείραμα... Μητέρα σου είναι... *(Σταματάει.)*

Η: *(Ρωτάει κοφτά κοιτάζοντάς τον.)* Είναι;

Θ: Μητέρα σου είναι η ανθρωπότητα...

Η: Πριν μιλούσα μαζί της... Μιλούσαμε για μας...

Θ: Πριν ήταν μια ακόμη υπόθεση εργασίας...

Η: Και η ανθρωπότητα είναι μια υπόθεση εργασίας... Όλη η αλήθεια είναι μια υπόθεση εργασίας...

Θ: Δεν μπορείς να ζεις με υποθέσεις εργασίας...

Η: Φυσικά και μπορώ... Όλοι ζουν με υποθέσεις εργασίας...

Θ: Είναι ένα γυάλινο δωμάτιο... Κάποτε έρχεται η πραγματικότητα και το συντρίβει...

Η: Ως τότε, ο μικρός καιρός είναι δικός μου... Η ζωή μπορεί να χωρέσει σε ένα δευτερόλεπτο – μέσα στη λέξη «ζωή»...

Θ: Δεν θα σε βγάλουν πουθενά οι σίχοι...

Η: «Είναι η ζωή μας, μητέρα... Η κοινή μας ζωή...»

Θ: Δεν υπάρχει μητέρα σου...

Η: «Θα είναι η τελευταία φορά... Θα μιλήσουμε για τελευταία φορά...»

Θ: (Σαν να μονολογεί.) Ο μικρός καιρός θα είναι δικός σου...

Η: «Οι άνθρωποι πρέπει να μιλήσουμε αναμεταξύ μας τουλάχιστον για μια φορά...»

Θ: Τι θα της έλεγες;

Η: «Γιατί σκότωσες τον πατέρα;»

Θ: (Αιφνιδιασμένος.) Τον πατέρα;

Η: «Ναι, τον πατέρα...»

Θ: (Μπαίνει στην υπόθεση εργασίας και απαντάει ως «μητέρα του Η») «Ο πατέρας σου αισθανόταν κουρασμένος και πήγε να ξαπλώσει...»

Η: «Του έδωσες δηλητήριο... Ήταν αποφασισμένος να αποτρέψει τη μνήμη – κι εσύ του έδωσες δηλητήριο...»

Θ: «Έχεις τρελαθεί...»

Η: «Εξάντλησες κάθε ενδεχόμενο... Κι ύστερα του σερβίρισες το δηλητήριο στο απογευματινό τσάι...»

Θ: «Νομίζω πως πρέπει να ξαπλώσεις... Έχεις χάσει το νου σου...»

Η: «Κι ύστερα, όταν άρχισε να ζαλίζεται, τον πήγες μέχρι το κρεβάτι για να ξαπλώσει...»

Θ: «Γιατί να το κάνω αυτό;»

Η: «Γιατί δεν μπορούσες να διακινδυνεύσεις τη μνήμη...»

Θ: «Πρέπει να σηκωθούμε από το τραπέζι... Είναι η ώρα...»

Η: «Ο πατέρας φοβήθηκε, μητέρα... Οι άνθρωποι τρεφόμαστε από φόβο... Είναι η φύση μας...»

Θ: «Τι φοβήθηκε;»

Η: «Φοβήθηκε τα γεγονότα... Την ύπαρξη... Τη μνήμη της ύπαρξης...»

Θ: «Δεν είχε λόγο να φοβηθεί οτιδήποτε...»

Η: «Είπε πως η μνήμη είναι απάνθρωπη... Πως πρέπει να ξεχνιόμαστε... Πως η λησμονιά είναι η φύση μας...»

Θ: «Θα ήθελα να συζητήσουμε για τον Άμλετ...»

Η: «Για τον Άμλετ;»

Θ: «Ναι, για τον Άμλετ...»

Η: *(Με σχετική δυσφορία.)* «Νομίζω πως έχουμε μιλήσει για αυτόν, μητέρα...»

Θ: «Πρέπει να συζητάμε τα πάντα αναμεταξύ μας...»

Η: «Σε ακούω, λοιπόν...»

Θ: «Γιατί μας τραβάει ο Άμλετ; Γιατί κολλάμε πάνω του σαν τις μύγες στο μέλι;»

H: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί μας συγκλονίζει ο αγώνας του...»

H: «Ο αγώνας του για δικαιοσύνη;»

Θ: «Δεν υπάρχει δικαιοσύνη...»

H: «Τότε τι;»

Θ: «Το ότι γυρεύει να ενώσει την ανυπαρξία με την ύπαρξη...»

H: «Νομίζω πως αυτό το έχουμε ξαναπεί στο παρελθόν, μητέρα...»

Θ: *(Σαν να μην την άκουσε.)* «Υπάρχει κάτι τρομερό με τον Άμλετ... Όλοι το ξέρουμε, μα κανένας δεν το λέει...»

H: «Τι;»

Θ: «Ο Άμλετ δεν υπάρχει...»

H: *(Με αμηχανία.)* «Δεν καταλαβαίνω...»

Θ: «Ο Άμλετ δεν υπάρχει... Είναι ένα όνειρο του νεκρού πατέρα του...»

H: *(Με ένταση.)* «Αυτό δεν είναι δυνατόν...»

Θ: «Η Γερτρούδη απέβαλε στις δέκα εβδομάδες... Σήμερα θα λέγαμε πως ήταν μια εξωμήτρια κύηση... Τυραννίστηκε πολύ, κόντεψε να πεθάνει... Αλλά έζησε... Κι έγιναν τα γεγονότα που ξέρεις...»

H: «Η Γερτρούδη γέννησε ένα υγιέστατο αγοράκι...»

Θ: «Κι αλίμονο, ο Βασιλιάς, μια στιγμή πριν ξεψυχήσει, σκέφτηκε τον νεκρό γιο του...»

H: *(Με μεγάλη ένταση.)* «Ο Άμλετ υπάρχει πιο πολύ από κάθε άλλον άνθρωπο στον κόσμο...»

Θ: «Είναι μονάχα μια φαντασίωση... Μια ομαδική παράκρουση μέσα στο μυαλό των ανθρώπων...»

Η: *(Φωνάζοντας εκτός εαυτού.)* «ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ... ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ...»

Θ: *(Φωνάζοντας κι αυτός.)* «ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΚΕΤΗ ΙΔΕΑ... ΜΙΑ ΝΟΣΗΡΗ ΙΔΕΑ ΠΟΥ ΒΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΑΛΛΗΛΟΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΙ...»

Η: *(Ουρλιάζοντας.)* «Λ Ε Σ Α Π Α Ι Σ Ι Α Ψ Ε Μ Α Τ Α ... »

Θ: *(Με ξεροί κοφτή φωνή.)* «Γι' αυτό σε είπα Humlet... Με u αντί για a...»

Η: *(Αιφνιδιασμένος.)* «Πώς με είπες;»

Θ: «Humlet... Ακούγεται σχεδόν το ίδιο – αλλά δεν είναι... Στη θέση του a βάζεις το u, και γίνεται ανεπαίσθητα διαφορετικό...»

Η: *(Με τρεμάμενη φωνή, λίγο πριν καταρρεύσει.)* «Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο όνομα...»

Θ: «Ήσουν κι εσύ μια εξωμήτρια κύηση... Το είδαμε την όγδοη εβδομάδα, στον πρώτο υπέρηχο... Έπρεπε να γίνει άμεσα η αφαίρεση του εμβρύου...»

Η: *(Ξεσπώντας σε λυγμούς.)* «Εί ν α ι ψ έ μ α τ α ... Ό λ α α υ τ ά ε ί ν α ι ψ έ μ α τ α ... »

Θ: «Το έμβryo αφαιρέθηκε την επομένη... Ο γιατρός μου με παρέπεμψε σε κάποιον εμπειρότερο συνάδελφό του, επειδή η επέμβαση ήταν σχετικά δύσκολη... Έτσι πέρασα μια νύχτα που περίμενα... Εκείνη τη νύχτα αποφάσισα πως θα ήσουν ο Humlet...»

Η: *(Ουρλιάζοντας με λυγμούς.)* «Ξ Ε Ρ Ω Π Ο Ι Ο Σ Ε Ι Μ Α Ι ... »

Θ: *(Φωνάζοντας.)* «ΕΙΣΑΙ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ... ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ...»

Η: *(Με λυγμούς, ψιθυριστά.)* «Ξ έ ρ ω π ο ι ο ς ε ί μ α ι ... »

Θ: «Από εκείνη τη βραδιά δεν υπήρξε ούτε ένα λεπτό που να μην σε σκέφτομαι... Ζούσα μαζί σου, υπήρχα μαζί σου... Όλα μπορούν να γίνουνε μέσα στον ανθρώπινο νου: σε γέννησα νοερά, σε θήλασα νοερά, σε μεγάλωσα νοερά, έπαιζα μαζί σου παιχνίδια, σε κοιμίζα τα βράδια... Στο

σχολείο δεν σε έστειλα ποτέ: ήσουν μια ιδιοφυΐα που δεν χρειαζόταν το σχολείο... Και κάθε βράδυ, στο δείπνο, συζητούσαμε...»

Η: *(Μέσα σε λυγμούς.)* «Εγώ σε αγαπάω... Υπάρχω επειδή σε αγαπάω... Είσαι η μητέρα μου...»

Θ: «Το ξέρω πως με αγαπάς, Humlet... Με αγαπάς όπως γιος δεν αγάπησε ποτέ τη μητέρα του...» *(Με μεγάλη ένταση, σχεδόν τρέμοντας.)* «Σε σκέφτηκα για να με αγαπάς...»

Η: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* «Σε αγαπάω όπως δεν αγάπησε κανείς την ανθρωπότητα...»

Θ: «Και για αυτόν το λόγο σκέφτηκα πώς έπρεπε να τελειώσει όλο αυτό... Σκέφτηκα για τη μνήμη...»

Η: «Ναι, μητέρα... Για τη μνήμη...»

Θ: «Οι άνθρωποι υπάρχουμε για να γίνουμε μνήμη... Υπάρχουμε για τον τελευταίο μάρτυρα...»

Η: «Θα μπορούσα να γίνω ό,τι μου ζητούσες...»

Θ: «Ήμουν αποφασισμένη να το πάω μέχρι το τέλος... Θα μας έτρωγε ο μονάκριβος γιος μας... Ο Humlet μας...»

Η: «Γιατί με είπες Humlet με u, αντί για a;»

Θ: «Γιατί ήσουν ένα καινούριο φάντασμα... Του έμοιαζες πάρα πολύ, αλλά δεν ήσουν ο ίδιος... Δεν μπορεί να ζήσει δυο φορές το ίδιο φάντασμα...»

Η: «Ο πατέρας; Τι από όλα αυτά ήξερε ο πατέρας;»

Θ: «Του μίλησα πολύ πρόσφατα... Φανταζόμουν πως θα συμφωνούσε μαζί μου – τόσα χρόνια συμφωνούσαμε σε όλα... Μα έπεσα έξω...»

Η: «Τι σου είπες;»

Θ: «Μου είπε πως πρέπει να μπω σε πρόγραμμα ψυχιατρικής παρακολούθησης... Θα έπαιρνε φίλους του να με αναλάβουν... Περίμενα περισσότερα από αυτόν...»

H: «Έτσι, αποφάσισες να τον τελειώσεις...»

Θ: «Δεν θα μπορούσα να επιτρέψω σε οποιονδήποτε να απειλήσει τη μνήμη... Ακόμη και σε αυτόν...»

H: «Και τώρα;»

Θ: «Πρέπει να με κάνεις μνήμη... Να γίνω το μνήμα σου...»

H: «Πώς;»

Θ: *(Με πολύ εμφατικό τόνο.)* «Πρέπει να με φας, Humlet... Πρέπει να μας φας μαζί με τον πατέρα σου...»

H: *(Γονατίζει μπροστά της, με τρομερή αγωνία.)* «Μητέρα, δεν υπάρχουν... Με τι στόμα θα σε φάω;»

Θ: «Αρκεί που πεινάς... Θα με φας με την πείνα σου... Θα με φας όπως τρώνε τα πιράνχας το κρέας...»

H: «Μπορεί να γίνει αυτό;»

Θ: «Θα το πιστέψουμε πολύ και θα γίνει... Θα βάλουμε το τραγούδι μας και θα το πιστέψουμε...»

H: «Κάποιος το έχει πει αυτό...»

Θ: «Όλα τα έχουνε πει κάποιοι... Τώρα είναι η ώρα για τη δική μας μνήμη...»

(Ο Η πατάει το κουμπί από το iPod. Αρχίζει και πάλι το Cold Song. Ταυτόχρονα, ο Θ σβήνει τα φώτα. Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα όπου ακούγεται μονάχα το τραγούδι. Έπειτα μιλάει ξανά ο Η. Ο διάλογός τους γίνεται σε πολύ συγκινημένο τόνο, καθώς και οι δυο τους λένε αργά τις λέξεις και κομπιάζοντας.)

H: «Μπορώ να σε αγγίξω, μητέρα;»

Θ: «Ναι, μπορείς... Θέλω να με αγγίξεις...»

H: «Κι εγώ το θέλω, μητέρα...»

Θ: «Θέλω τα δόντια σου... Θέλω τα δόντια σου...»

Η: «Κι εγώ θέλω τη γεύση σου...»

Θ: «Θέλω να μπω μέσα σου... Να γίνω μνήμη...»

Η: «Θέλω να σε ρουφήξω ολόκληρη, μητέρα... Να γίνω το μνήμα σου...» (Σιωπά για λίγο.) «Να γίνω ο τελευταίος μάρτυρας...»

(Αρχίζουν οι πρώτοι στίχοι του τραγουδιού:

*What power art thou, who from below
Hast made me rise unwillingly and slow
From beds of everlasting snow.*

Στο σημείο που λέγεται ο τρίτος στίχος, ακούγεται μια τρομερή παρατεταμένη ιαχή του Θ. Μοιάζει σαν να διαμελίζεται ένας άνθρωπος – ή σαν να γεννάει.)

Θ: ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...

(Ενώ η παρατεταμένη ιαχή του Θ σβήνει, ξαφνικά σταματάει μονομιώς το Cold Song και, ταυτόχρονα, ανάβει το φως. Ο Η κάθεται στον καναπέ του ανέκφραστος, με σταυρωμένα χέρια. Προφανώς αυτός έχει κλείσει το iPod και έχει ανάψει το φως.)

Ο Θ βρίσκεται πεσμένος στο πάτωμα μπροστά από τον καναπέ και έχει σπασμούς που σιγά σιγά υποχωρούν.

Στη σκηνή αυτή, και οι δυο τους μιλούν με τις κανονικές τους ταυτότητες.)

Η: (Σαν να μονολογεί, κοιτάζοντας στο κενό.) Έτσι γίνεται πάντοτε με τα λόγια... Είναι λειψά... (Ο Θ προσπαθεί να ανασηκωθεί. Ο Η συνεχίζει.) Και ζέχνουν... Και σαπίζουν... Γίνονται μια χυδαία απάτη... Ένα πρόσωπο φτιαγμένο από στάχτη... Κι ο κόσμος γίνεται βάλτος, φτιαγμένος από λάσπη και πύον...

Θ: (Κάθεται στον καναπέ. Μιλάει αργά, με δυσκολία, καθώς δεν έχει συνέλθει εντελώς από τους προηγούμενους σπασμούς.) Τα λόγια είναι πράξεις... Η μόνη αληθινά ανθρωπίνη πράξη...

Η: (Στρέφεται προς τον Θ.) Μπορείτε να ξεκουραστείτε, κύριε... Τα καταφέρατε...

Θ: (Με απορία.) Τα κατάφερα;

Η: Κάνατε θρύψαλα τον γυάλινο τοίχο του δωματίου... Αυτό δεν γυρεύατε; Να σχιστεί η μεμβράνη της ψευδοπραγματικότητας που έχω φτιάξει... Να καταλάβω πως είμαι μονάχα ένα πείραμα...

Θ: Κι εσύ δεν με πίστευες...

Η: Τώρα, όμως, σας πιστεύω... Είμαι ένα χάμστερ... Γεννήθηκα στην τεχνητή μήτρα από τεχνητά γενετικά κύτταρα... Είμαι ο πρώτος τεχνητός άνθρωπος της ιστορίας... Δεν έχω γονείς, δεν έχω οικογένεια, δεν έχω συμμαθητές στο σχολείο... Δεν έχω καμία απολύτως ρίζα... Έχω μονάχα λόγια, ατέλειωτα λόγια, υποθέσεις εργασίας, ψέματα πάνω σε ψέματα, στάχτη πάνω στη στάχτη... Και τώρα φύσηξε ο αέρας και τα σάρωσε όλα...

Θ: (Κοφτά.) Πότε;

Η: Πότε τι;

Θ: Πότε τα κατάλαβες όλα αυτά;

Η: Δεν έχει σημασία... Σημασία έχει πως βγήκα από τη μεμβράνη που είχα δημιουργήσει...

Θ: Έχει σημασία... Πότε τα κατάλαβες όλα αυτά;

Η: Πριν πέντε λεπτά... Όταν ήρθε η ώρα να φάω τη μητέρα και... (Σταματάει.)

Θ: Και;

Η: Και δεν το έκανα...

Θ: Γιατί;

Η: Δεν ξέρω γιατί... Ίσως... (Σταματάει.)

Θ: Ίσως;

Η: Ίσως επειδή δεν άντεξα... Ίσως επειδή τελικά είχατε δίκιο: δεν αντέχω την απώτατη άκρη...

Θ: Και τώρα;

Η: Τώρα θα γίνει αυτό που με συμβουλευσατε... Θα παραδεχτώ πως όλα ήταν ένα μεγάλο mind game και θα μου δώσουν το αντάλλαγμα που μου υποσχεθήκανε...

Θ: Ποιο αντάλλαγμα;

Η: Θα με αφήσουν να φύγω...

Θ: Δεν θα σε πιστέψουν...

Η: (Με απορία.) Τι δεν θα πιστέψουν;

Θ: Πως άλλαξες με τόση ευκολία το μυαλό σου... Πως μέσα σε δυο ώρες εγκατέλειψες το οργανωμένο παραλήρημα τόσων χρόνων...

Η: Ήταν δυο ώρες μαζί σας... Είστε κάποιος που ασχολείται μαζί μου από τη γέννησή μου... Μην το ξεχνάτε αυτό...

Θ: Αυτό δεν θα βαρύνει διόλου...

Η: Ω, μην ανησυχείτε, θα τους πείσω... Θα έρθουν να με εξετάσουν ψυχίατροι, ψυχολόγοι, θα με περάσουν από κάθε λογής τεστ αλήθειας... Θα γράψουν δεκάδες αναφορές, αλλά στο τέλος θα τους πείσω...

Θ: Και μετά;

Η: Μετά θα βγω έξω... Και θα ζήσω σαν τους υπόλοιπους...

Θ: Σου αρέσει αυτό;

Η: Δεν το ξέρω... Δεν ξέρω αν θα μου αρέσει... Αλλά τα βιβλία γράφουν πως η ζωή είναι γλυκιά... Θα προσπαθήσω να σπουδάσω... Θα βρω δουλειά... Θα διασκεδάζω... Θα... (Σταματάει, σαν να ονειροπολεί.)

Θ: «Θα»;

Η: Θα πάω ταξίδια... Θα επισκεπτομαι τα μουσεία... Θα βγαίνω φωτογραφίες μπροστά σε μνημεία... Πλέον δεν... (Κομπιάζει λίγο.) Πλέον δεν θα τρώω ανθρώπους... Θα προσπαθήσω να ερωτευτώ... Θα μάθω να μοιράζομαι τη ζωή μου...

Θ: (Με ανέκφραστη φωνή.) Τίποτε από αυτά δεν θα γίνει...

Η: (Με έκπληξη και ένταση.) Γιατί;

Θ: Γιατί δεν θα σε αφήσουν να φύγεις...

Η: (Με όλο και μεγαλύτερη ένταση.) Μα μου το υποσχεθήκατε... Ήταν μια ανταλλαγή... Μου το χρωστάτε...

Θ: Σου είπα ψέματα...

Η: (Με οργή.) Δεν είναι δυνατόν... Μου είχατε κάνει μια προσφορά...

Θ: Δεν ισχύει καμία προσφορά... Δεν είχα μιλήσει μαζί τους για αυτό... Ό,τι σου είπα ήταν μια υπόθεση εργασίας...

H: *(Ουρλιάζοντας.)* ΛΕΤΕ ΨΕΜΑΤΑ... ΕΙΣΤΕ ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΗΣ...

Θ: Λέω την αλήθεια... Πίστεψέ με, τώρα σου λέω την αλήθεια...

H: Θα τους κάνω εγώ την προσφορά... Την ίδια ακριβώς που μου κάνατε εσείς πριν...

Θ: Δεν θα τη δεχτεί κανένας... Θα σε αφήνουν να μιλάς μόνο για να γεμίζουν αναφορές...

H: Γιατί;

Θ: *(Σκύβει προς το μέρος του. Πολύ emphaticά.)* Γιατί είσαι στ' αλήθεια ο Humlet... Και τους έχεις φάει όλους...

H: *(Με μεγάλη ένταση.)* Φυσικά και δεν είμαι...

Θ: *(Με ακόμη μεγαλύτερη ένταση, σχεδόν φωνάζοντας.)* Φυσικά και είσαι... Μόνον αυτό είσαι και τίποτε άλλο...

H: *(Φωνάζοντας.)* ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ HUMLET...

Θ: Εγώ σε βάφτισα...

H: *(Με έκπληξη.)* Εσείς τι;

Θ: Εγώ σε βάφτισα Humlet... Εγώ σου έβαλα το u αντί για το a...

H: Εσείς;

Θ: Θέλανε να σε πούνε Hamlet... Ήσουν ο πρώτος τεχνητός άνθρωπος και ήταν ο πιο γνωστός ήρωας της παγκόσμιας λογοτεχνίας... Γινόταν ένας ωραίος συνειρμός... Ήταν ενθουσιασμένοι με την ιδέα... Και τότε τους πρότεινα να σου αλλάξουμε το όνομα κατά ένα γράμμα...

H: Γιατί;

Θ: Για να έχεις ένα δικό σου όνομα...

H: *(Με πολύ έντονο αίσθημα πίεσης.)* Δεν είχες το δικαίωμα...

Θ: Υπάρχουν πολλά μέσα σε ένα όνομα...

Η: *(Ουρλιάζοντας.)* ΚΑΙ ΤΙ ΣΕ ΕΝΟΙΑΖΕ ΕΣΕΝΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ;

Θ: *(Φωνάζει κι αυτός, προσπαθώντας να σκεπάσει τη φωνή του Η.)* ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ...

Η: ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ... ΛΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΨΕΜΑΤΑ...

Θ: *(Γονατίζει μπροστά του. Μιλά με πολύ μεγάλη ένταση.)* Σου λέω την αλήθεια... Εσύ είσαι ο Humlet... Κι εγώ είμαι εσύ...

Η: *(Ουρλιάζοντας και κλαίγοντας.)* ΛΕΣ ΜΟΝΟ ΨΕΜΑΤΑ...

Θ: *(Μιλάει γοργά, με πυρετική ένταση.)* Ήρθα δυο φορές με τη Χρονομηχανή... Την πρώτη, τότε που γεννιόσουν – που γεννιόμασταν... Πλαστογράφησα τα χαρτιά και πέρασα ακροάσεις για το Πρόγραμμα Μποτιτσέλι... Δεν δυσκολεύτηκα να με προσλάβουν – πέρασα με άριστα κάθε είδους τεστ... Ήθελα να είμαι εκεί, να δω την ώρα που γεννιόμουν...

Η: *(Με λυγμούς.)* Όλα είναι στάχτη...

Θ: Και την έζησα... Με είδα να βγαίνω μέσα από το Κοχύλι με έξαλλα χειροκροτήματα όλης της ομάδας του Πειράματος... Κι έπειτα να περνούν όλοι από μπροστά μου για να με δουν, να με θαυμάσουν ως το μεγαλύτερο επίτευγμα της ανθρώπινης επιστήμης... Τότε πρότεινα να ονομάσουν το παιδί Humlet – και μέσα στην ευφορία των στιγμών εκείνων δεν μου έφεραν ιδιαίτερες αντιρρήσεις... Τα υπόλοιπα, τα ξέρεις...

Η: *(Πάντοτε με λυγμούς.)* Στάχτη πάνω στη στάχτη...

Θ: *(Σηκώνεται και πηγαίνει προς τον καναπέ του.)* Και τώρα ήρθα για δεύτερη φορά... Για να με φας... *(Σταδιακά η ένταση της φωνής του δυναμώνει.)* Κατάλαβέ το: ήρθα για να με φας... Για να με θυμάσαι – και για να θυμάμαι τον εαυτό μου... Για να γίνεις το μνήμα μου... Για να είσαι ο τελευταίος μάρτυρας της ύπαρξής σου...

(Οι λυγμοί του Η κοπάζουν. Ενώ ο Θ μιλάει, ο Η σηκώνεται.)

Θ: Και πρέπει να ξέρεις κάτι... Για πριν, που συνάντησες τη μητέρα σου... Την έφαγες... Ναι, την έφαγες... Και το ήθελε... Πολύ... Ήταν γι' αυτήν πολύ σημαντικό να γίνει... Για την ακρίβεια... *(Σταματάει. Κατόπιν επανέρχεται με πολύ μεγάλη ένταση.)* ... Ήταν η ώρα της αγάπης... Της αληθινής αγάπης...

H: (Έχει καθίσει στον καναπέ στη γνωστή του στάση, με τα χέρια σταυρωμένα. Μιλάει ανέκφραστα.) Μου λέτε ψέματα, κύριε... Δεν υπάρχει μητέρα... Ούτε Χρονομηχανή... Ούτε είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να φάει κάποιον άλλον...

Θ: Είμαστε ο Humlet... Και πάντοτε υπάρχει μητέρα...

H: Εγώ είμαι ένα πειραματόζωο και εσείς ένας ειδικός ψυχολόγος... Όλα τα υπόλοιπα είναι υποθέσεις εργασίας...

Θ: Γνωρίζεις τι είναι η αλήθεια;

H: Γνωρίζω τι είναι το ψέμα... Είναι κάτι που, όσο κι αν το σκέφτεσαι, δεν μπορεί να γίνει...

Θ: Στ' αλήθεια, είναι παράξενο...

H: Τι είναι παράξενο;

Θ: Πάλευες τόσην ώρα να με πείσεις για την αλήθεια... Κι εν τέλει σε έπεισα εγώ για την απελπισία...

H: Η απελπισία είναι η πιο ανθρώπινη έκφραση...

Θ: Μπορούμε να το ζήσουμε... Μπορούμε να ζήσουμε τον Humlet...

H: Δεν γίνεται να ζήσει κανείς την ανυπαρξία...

Θ: Έχουμε την πείνα μας... Η πείνα είναι η πιο μεγάλη ύπαρξη...

H: Νομίζω πως μπορείτε να φύγετε, κύριε... Η αποστολή σας ολοκληρώθηκε... Το γυάλινο δωμάτιο διαλύθηκε... Η αναφορά σας σάς περιμένει...

Θ: Και η μνήμη;

H: Η μνήμη δεν είναι απαραίτητη για την ύπαρξη... Εκατομμύρια πλάσματα στον κόσμο ζούνε δίχως μνήμη...

Θ: Κι ο τελευταίος μάρτυρας;

Η: Ο τελευταίος μάρτυρας είναι μια ψευτιά... Οι άνθρωποι θα πεθάνουμε έτσι κι αλλιώς...

Θ: Κι όμως, παλεύουμε για να μας θυμούνται... Γεμίζουμε τη θάλασσα με αίμα για να μας θυμούνται...

Η: Εγώ δεν γεμίζω με αίμα ούτε ένα κουταλάκι του καφέ... Και θέλω να φύγετε... Δεν υπάρχει άλλο πύον εδώ... Εξάλλου, εσείς δεν κάνετε τίποτε δίχως συναίνεση...

Θ: Θα φύγω, λοιπόν... Μπορώ να ζητήσω μια τελευταία χάρη;

Η: Δεν θα οδηγήσει πουθενά... Δίχως συναίνεση, μονάχα λερώνεις τους τοίχους...

Θ: Νιώθω πως υπάρχει κάτι που δεν ειπώθηκε...

Η: Πολλά δεν έχουν ειπωθεί... Η ανθρωπότητα είναι φτιαγμένη από σιέψεις που δεν ειπώθηκαν ποτέ...

Θ: *(Τον κόβει, σαν να μην τον ακούει.)* Θα ήθελε κάτι να πει εκείνη η κοπέλα...

Η: *(Αιφνιδιασμένος.)* Η κοπέλα; Ποια κοπέλα;

Θ: Η κοπέλα που κατέφυξα τότε...

Η: *(Προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.)* Η κοπέλα αυτή ήταν μια υπόθεση εργασίας...

Θ: Θέλει κάτι να πει... Να μιλήσει...

Η: *(Ουρλιάζει.)* ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ...

Θ: *(Με τρεμάμενη φωνή.)* Ό,τι κι αν είναι, θέλει να μιλήσει...

Η: *(Πολύ κοφτά.)* Τι θέλει;

Θ: Πρέπει να μιλάμε έστω και την τελευταία στιγμή...

Η: *(Συνεχίζει πολύ κοφτά.)* Τι θέλει να πει;

Θ: Θέλει να μιλήσει για την ώρα του πλοίου... Για την ώρα που δάκρυσε...

Η: *(Και πάλι ουρλιάζει εκτός εαυτού.)* ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΙ;

Θ: Δεν το ξέρω... Μα σκέφτομαι πως, αν βρει τη δυνατότητα, θα το πει...

Η: *(Πολύ κοφτά και πάλι.)* Δεν έχει να πει τίποτε...

Θ: Πρέπει να της δώσουμε τη δυνατότητα...

Η: *(Σταυρώνει τα χέρια. Μιλάει ανέκφραστα.)* Τίποτε απολύτως...

Θ: Είναι η ώρα που συμφώνησα να την καταψύξω... Και τη ρώτησα αν συμφωνεί να τη φάω...

Η: Είναι μονάχα λόγια...

Θ: *(Μιλάει σαν να απευθύνεται στην «κοπέλα», σαν να την έχει και πάλι μπροστά του. Λέει τα ίδια λόγια που έλεγε ο Η ως «Θ» στη σκηνή 8.)* «Αν σου έλεγα πως μόλις σε ναρκώσω, αντί να σε καταψύξω, θα σε φάω;»

Η: *(Απαντάει με τα αντίστοιχα λόγια του Θ ως «κοπέλα» στη σκηνή 8.)* «Αν το θέλετε, θα το κάνετε...»

Θ: «Εσύ το βρίσκεις σωστό;»

Η: «Αφού το θέλετε πολύ, είναι σωστό...»

Θ: «Ναι, το θέλω πολύ...»

Η: «Κάντε το τότε...»

Θ: «Θα το κάνω... Το σκέφτηκα, το θέλω και θα το κάνω...»

Η: «Σας περιμένω, κύριε...»

Θ: «Δεν σε πειράζει;»

H: «Το μόνο που με πειράζει είναι η ερήμωση...»

Θ: «Και το όνειρό σου; Η ελπίδα για ζωή μετά τη Συντέλεια;»

H: «Θα ζω μέσα σας, κύριε... Δεν θα είστε μονάχα ο τελευταίος μάρτυρας, θα είστε το μήμα μου...»

Θ: (Σκεπτικός.) «Το μήμα σου;»

H: «Ναι, το μήμα μου... Θα έχω έναν ζωντανό τάφο...»

Θ: «Μπορείς να το πεις κι έτσι...»

H: «Έτσι είναι...»

Θ: «Και η αγάπη;»

H: «Δεν καταλαβαίνω... Δεν σας ζήτησα τίποτε τέτοιο...»

Θ: «Όχι, δεν μου ζήτησες... Απλώς αναρωτιέμαι: δεν θέλεις να αγαπηθείς;»

H: «Αγάπη είναι ό,τι αντιστέκεται σε τούτη την ερημιά...» (Παίρνει το ποτήρι με το νερό—«υπνωτικό».) «Ελπίζω να είστε έτοιμος για ό,τι είπατε... Και να μην κάνετε μια υπόθεση εργασίας...»

Θ: «Είμαι έτοιμος... Και ναι, θα σε φάω...»

(Ο Θ πατάει το κουμπί του iPod. Το Cold Song ξαναρχίζει από το σημείο που σταμάτησε στην αρχή της σκηνής 13. Ο Η πίνει το ποτήρι με το νερό—«υπνωτικό».)

Θ: «Και δεν υπάρχουν πια υποθέσεις εργασίας...»

H: «Αν θέλετε, κλείστε το φως... Θα ήθελα να χάσω τις αισθήσεις μου μέσα στο σκοτάδι... Μέσα στη μουσική...»

Θ: (Σηκώνεται και κλείνει το φως. Σκοτάδι.) «Στα κρεβάτια του αιώνιου χιονιού...»

H: «Ναι, στα κρεβάτια του αιώνιου χιονιού...»

Θ: «Θέλω να σου πω κάτι... Θέλω να κρατηθείς και να ακούσεις αυτό που θα σου πω...»

Η: «Θα προσπαθήσω να κρατηθώ...»

Θ: «Πριν, που μιλούσαμε για το πλοίο... Που με έβλεπες να κολυμπάω μέσα στον ωκεανό...»

Η: «Ναι, σας έβλεπα...»

Θ: «Σε είχα δει κι εγώ... Σε είχα δει καλά... Και καθαρά... Και σκέφτηκα κάτι... Σκέφτηκα... Σκέφτηκα πως είχε σημασία να έρθω στο καράβι... Να έρθω και να σε συναντήσω...»

Η: *(Κομπιάζοντας.)* «Θέλω να σας πω κάτι κι εγώ...»

Θ: «Ναι, θέλω κι εγώ να μου το πεις...»

Η: *(Με σπασμένη φωνή, σαν να πρόκειται για τις αισθήσεις του.)*
«Σας ένιωσα...»

Θ: *(Με πολύ μεγάλη αγωνία.)* «Πότε;»

Η: *(Με όλο και πιο σπασμένη φωνή.)* «Σας ένιωσα που ανεβήκατε τη σκάλα του πλοίου... Που με ζυγώσατε στο κατάστρωμα... Τα μάτια μου ήταν γεμάτα δάκρυα και δεν έβλεπα... Αλλά ... σας μύρισα...»

Θ: «Ναι, αγάπη μου...»

Η: *(Με μεγάλη δυσκολία.)* «Κι ένιωσα την ανάσα σας... Κι έπειτα ένιωσα τα δόντια σας στο λαιμό μου... Και τότε σκέφτηκα...»

Θ: *(Με ένταση και μεγάλη συγκίνηση.)* «Ναι, αγάπη μου...»

Η: *(Με πολύ μεγάλη δυσκολία.)* «Σκέφτηκα πως ... πως υπάρχουμε όταν τα δόντια αγγίζουνε το λαιμό μας...»

Θ: «Ναι, αγάπη μου...»

Η: *(Ενώ η ανάσα του σβήνει.)* «Τα υπόλοιπα είναι σιωπή...»

(Το Cold Song δυναμώνει μέσα στο σκοτάδι καθώς επαναλαμβάνεται ο στίχος:

Let me, let me freeze again to death.)

(*To Cold Song της προηγούμενης σκηνής συνεχίζεται για μισό λεπτό κι έπειτα σβήνει σιγά σιγά. Όταν γίνεται απόλυτη σιωπή, ανάβουν τα φώτα. Ο Θ είναι καθισμένος στον καναπέ. Ο Η ανασηκώνεται από το πάτωμα – σαν να συνέρχεται από λιποθυμιά.*)

Θ: (Μιλάει με εντελώς τυπικό τόνο, ως ο «Προϊστάμενος της Ανάκρισης» των σκηνών 2 και 3.) «Η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα να σας ξαναδώ, κύριε...»

Η: (Σαν χαμένος.) Να με ξαναδείτε; Δεν καταλαβαίνω...

Θ: «Περισσότερο σκεφτόμουν τι θα πω στον αντικαταστάτη σας...»

Η: Γιατί μου μιλάτε στον πληθυντικό;

Θ: «Ως Προϊστάμενος της Ανάκρισης θα ήμουν υποχρεωμένος να τον προειδοποιήσω για το ότι κινδύνευε η ζωή του...»

Η: (Σαν να μονολογεί.) Ως Προϊστάμενος της Ανάκρισης...

Θ: (Τον κόβει.) «Θα του έλεγα πως πριν από αυτόν εξαφανίστηκαν δύο πολίτες και τέσσερις Ειδικοί Συνεργάτες... Και όλοι τους έχουν το ίδιο κοινό: ο τελευταίος άνθρωπος που τους είδε ήταν το αγόρι...»

Η: Τέσσερις Ειδικοί Συνεργάτες;

Θ: «Ο τέταρτος θα ήσασταν εσείς...»

Η: (Ανασηκώνεται και κάθεται στον καναπέ.) Εγώ... Νιώθω να μην καταλαβαίνω... Ποιον εννοείτε όταν μιλάτε για μένα;

Θ: «Σας είχα προειδοποιήσει εξάλλου... Ο μικρός ήταν ο διάβολος... Σας λογάριαζα για ξεγραμμένο... Ιδίως όταν ζητήσατε να τον δείτε σε ένα απόμερο σπίτι, μόνος, με τους φρουρούς στα εκατό μέτρα από την είσοδο...»

Η: Ίσως να είχατε δίκιο...

Θ: «Σε κανονικές συνθήκες, δεν επρόκειτο να κάνω τίποτε από αυτά που μου ζητήσατε... Αλλά είχα ρητή εντολή από το Υπουργείο να εκτελέσω οτιδήποτε μου ζητήσετε... Έμοιαζαν να κρέμονται από πάνω σας...»

Η: (*Μονολογώντας, σταυρώνοντας τα χέρια.*) Μία ακόμη υπόθεση εργασίας...

Θ: «Ήσασταν ένας θρύλος στην αντιμετώπιση παραφυσικών φαινομένων... Σας λογάριάζαν κάτι σαν μάγο... Και σας έστειλαν να λύσετε το πρόβλημα...»

Η: (*Μπαίνει στο ρόλο της υπόθεσης εργασίας και μιλάει ως Θ.*) «Εσείς, όμως, δεν πιστέψατε σε μένα...»

Θ: «Ομολογώ πως όχι... Έβλεπα κιόλας τα ρούχα σας διπλωμένα στον καναπέ απέναντι από το αγόρι...»

Η: «Ωστόσο, όπως βλέπετε, είμαι εδώ...»

Θ: «Ναι, είστε εδώ... Διαφεύστηκα και οφείλω να το αναγνωρίσω... Και να ζητήσω συγγνώμη για τη δυσπιστία μου...»

Η: «Δεν πειράζει... Κατά μία έννοια, η αμφιβολία είναι αρετή...»

Θ: «Όχι, κύριε... Η πίστη είναι αρετή...»

Η: «Όπως το πάρει κανείς...»

Θ: «Μπορείτε τώρα να μου πείτε τι έγινε...»

Η: «Μιλήσαμε...»

Θ: «Μιλήσατε με τον μικρό;»

Η: «Ναι, μιλήσαμε...»

Θ: «Και τι είπατε;»

Η: «Εξετάσαμε κάποια ενδεχόμενα...»

Θ: «Τι ενδεχόμενα;»

Η: «Κάτι σαν υποθέσεις εργασίας...»

Θ: «Ποιες υποθέσεις εργασίας;»

Η: (*Κοφτά.*) «Θα γράψω αναλυτική έκθεση για αυτά...»

Θ: «Και μετά;»

Η: «Μετά τι;»

Θ: «Τι έγινε μετά τις υποθέσεις εργασίας;»

Η: (*Ενοχλημένος.*) «Σας είπα πως θα γράψω αναλυτική έκθεση για όλα αυτά...»

Θ: «Δεν καταλήξατε κάπου;»

Η: «Μάλλον καταλήξαμε κάπου... Έτσι νομίζω, τουλάχιστον...»

Θ: «Και το αγόρι; Κατέληξε κάπου το αγόρι;»

Η: «Ίσως να κατέληξε κι αυτό... Αν θέλετε, μπορείτε να το ρωτήσετε...»

Θ: «Μπορώ να το δω;»

Η: «Ναι, βέβαια... Η δική μου δουλειά έχει τελειώσει...»

Θ: (*Κοφτά.*) «Πού είναι;»

Η: (*Με απορία.*) «Πού είναι ποιος;»

Θ: «Πού είναι τώρα το αγόρι;»

Η: «Προφανώς στο δωμάτιο όπου τον άφησα...»

Θ: (*Σηκώνεται όρθιος. Μιλάει με πολύ εμφατική φωνή.*) «Ο μικρός, κύριε, έχει εξαφανιστεί...»

Η: (*Με απορία.*) «Έχει εξαφανιστεί;»

Θ: «Ναι, έχει εξαφανιστεί...»

Η: «Μα δεν είναι δυνατόν...»

Θ: «Εκπλήσσεστε;»

Η: «Τον άφησα στο δωμάτιο...»

Θ: «Μόλις βγήκατε, μπήκαν μέσα οι φρουροί μου... Και ξέρετε τι βρήκανε; Τα ρούχα του αγοριού διπλωμένα πάνω στον καναπέ...»

Η: «Μήπως έχει κρυφτεί μέσα στο σπίτι;»

Θ: «Οι φρουροί μου ψάξαν παντού... Σάρωσαν το χώρο με κάμερες αναγνώρισης της θερμοκρασίας του σώματος...»

Η: «Μήπως τους ξέφυγε;»

Θ: «Το σπίτι ήταν απομονωμένο, δίχως καμιά δυνατότητα κρυφής διαφυγής... Είχα βάλει εξήντα φρουρούς περιμετρικά σε ακτίνα εκατό μέτρων, όπως μου ζητήσατε... Και επιπλέον παρακολούθησα το χώρο με δίχτυ από υπέρυθρες ακτίνες... Δεν μπορούσε ούτε να γλιστρήσει σαύρα...»

Η: «Τότε όντως βρίσκεστε σε αδιέξοδο...»

Θ: «Σωστά...» (Σταματάει για λίγο.) «Εσείς;»

Η: «Εγώ τι;»

Θ: «Θα με βοηθήσετε να βρω την έξοδο;»

Η: «Αν μπορώ, γιατί όχι;»

Θ: «Φυσικά και μπορείτε... Ας πούμε, μπορείτε να μου εξηγήσετε το γιατί...»

Η: «Ποιο 'γιατί';»

Θ: «Το γιατί δεν σας έφαγε όπως τους προηγούμενους πέντε...»

Η: «Δεν ξέρω...»

Θ: «Δεν φαντάζεστε κάτι;»

Η: «Ας πούμε πως δεν φαντάζομαι κάτι...»

Θ: «Όμως, μπορείτε να φανταστείτε...»

H: «Όχι, δεν μπορώ...»

Θ: «Προσπαθήστε... Κάντε μια ακόμη υπόθεση εργασίας... Θα έχω υπομονή και θα σας περιμένω...»

H: «Είστε επίμονος...»

Θ: «Είναι η δουλειά μου...»

H: «Ίσως το αγόρι να ήθελε να υπάρχει ένας μάρτυρας...»

Θ: «Μάρτυρας;»

H: «Ναι, κάποιος που θα έλεγε την ιστορία του...»

Θ: «Γι' αυτό δεν σας έφαγε; Γι' αυτό δεν σας άφησε να φύγετε;»

H: «Ναι, γι' αυτό...»

Θ: «Και γιατί διάλεξε εσάς;»

H: «Ίσως γιατί με έκρινε κατάλληλο...»

Θ: «Ο μικρός ήταν πεινασμένος...»

H: «Ο μικρός πεινούσε για μνήμη... Για τη μνήμη της ανθρωπότητας...»

Θ: «Δεν σας καταλαβαίνω...»

H: «Θα ήταν παράλογο να με καταλαβαίνατε...»

Θ: «Ξέρετε κάτι;

H: «Τι;»

Θ: «Με εκνευρίζετε...»

H: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί με περνάτε για ηλίθιο... Μου λέτε βλακείες για τη μνήμη της ανθρωπότητας και περιμένετε να τις χάσω...»

H: «Μου ζητήσατε να κάνω υποθέσεις... Σας λέω αυτό που υποθέτω...»

Θ: «Μου λέτε ψέματα... Χοντρά ψέματα... Τον μικρό, τον φάγατε...»

H: «Εγώ;»

Θ: (Με μεγάλη ένταση.) «Ναι, εσείς...»

H: (Χαμογελώντας, απόλυτα ήρεμος.) «Αυτό είναι γελοίο...»

Θ: (Φωνάζοντας.) «Αυτό είναι η αλήθεια... Τον πείσατε πως θα τον φάτε και τον φάγατε...»

H: «Φυσικά και είναι γελοίο... Δεν γίνεται να φας έναν άνθρωπο σε δυο ώρες...»

Θ: «Τον φάγατε όπως έφαγε τους δικούς του και τους ψυχολόγους της Ανάκρισης...»

H: «Δεν είναι δυνατόν να ακούω τέτοιες παιδαριότητες... Πιστεύετε πως θα πείσετε κανέναν με όλα αυτά;»

Θ: «Και πού είναι ο μικρός;»

H: «Αυτό δεν είναι δικό μου πρόβλημα...»

Θ: «Ήσασταν ο τελευταίος που τον είδε... Μπήκατε στο δωμάτιο μαζί του...»

H: «Και όταν βγήκα, τον άφησα μέσα να ακούει στο iPod του...»

Θ: «Όταν βγήκατε, υπήρχαν μονάχα τα ρούχα του διπλωμένα στον καναπέ...»

H: «Ποιος το λέει αυτό;»

Θ: «Οι φρουροί που έλεγξαν το χώρο...»

H: «Μπορεί να τους ξέφυγε...»

Θ: «Δεν είναι δυνατόν να ξέφυγε από εξήντα ανθρώπους...»

Η: «Φυσικά και μπορεί... Μπορεί να δίπλωσε τα ρούχα του και να τα άφησε στον καναπέ – και αυτός να κρύφτηκε πίσω από την πόρτα... Κι έπειτα να εικμεταλλεύτηκε την έκπληξη και τον πανικό τους και να τους ξέφυγε...»

Θ: «Δεν έγινε έτσι, και το ξέρεις... Τον έφαγες όπως τρώμε μια μπαγκέτα ψωμί...»

Η: «Το είπες κι εσύ... Ο μικρός ήταν διάβολος... Μπορούσε να ξεγελάσει τον καθένα... Οι ηλίθιοι φρουροί σου ήταν παιχνιδάκι για αυτόν...»

Θ: «Τον έφαγες και θα το αποδείξω...»

Η: «Δεν θα μπορέσεις να αποδείξεις τίποτε... Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να γίνεις ρεζίλι και να τεθείς σε διαθεσιμότητα από τη μήνυση που θα κάνω...»

Θ: «Αυτό θα το δούμε...»

Η: *(Σταυρώνει τα χέρια. Ο τόνος του γίνεται και πάλι απολύτως ήρεμος. Μιλάει και πάλι στον πληθυντικό αριθμό.)* «Δεν θα το δούμε, κύριε... Κι ούτε εσείς θα με συλλάβετε ούτε εγώ θα σας κάνω μήνυση...»

Θ: «Γιατί;»

Η: «Γιατί ξέρετε καλά πως ούτε η μαγνητική τομογραφία ούτε η γαστροσκόπηση θα δείξουν τίποτε... Θα βρείτε πως χθες το βράδυ έφαγα μακαρόνια και μια σοκολάτα...»

Θ: «Θα έχω τη μαρτυρία των φρουρών...»

Η: «Οι φρουροί είναι αναξιόπιστοι... Λένε ό,τι να 'ναι, για να αποσείσουν τις ευθύνες τους...»

Θ: «Κι εσείς για μια ακόμη φορά θα παραπλανήσετε το δικαστήριο... Όπως τότε με την κοπέλα...»

Η: *(Με πικρή ειρωνεία.)* «Τα παραλέτε... Η υπόθεση είναι τόσο έωλη, που δεν θα φτάσει καν στο δικαστήριο...»

Θ: *(Μετά από μικρή σιωπή.)* «Τι μου προτείνετε;»

Η: «Σε σχέση με το αγόρι;»

Θ: «Σε σχέση με την εξαφάνιση του αγοριού... Τι μπορώ να γράψω στην αναφορά μου για αυτήν;»

Η: (*Σκεπτικά.*) «Έχετε στα χέρια σας το iPod του αγοριού...»

Θ: (*Πιάνει το iPod στα χέρια του.*) «Ναι, το έχω...»

Η: «Ο μικρός άκουγε ένα τραγούδι... Μια άρια από μια παλιά όπερα...»

Θ: «Κι αυτό τι μπορεί να σημαίνει;»

Η: «Πολλά... Στο τραγούδι μιλάει ο Ψυχρός Νους... Ένα τέρας που έχει αναδυθεί από τα παγωμένα έγκατα της γης και τώρα ζητάει να επιστρέψει στο βασίλειο του αιώνιου πάγου...»

Θ: «Και λοιπόν;»

Η: «Σας είπα... Ο Humlet το άκουγε συνέχεια... Του είχε γίνει εμμονή...»

Θ: «Νόμιζα πως τον λέγαμε Little Hamlet... Κι απ' όσο θυμάμαι, εσείς διαφωνήσατε με αυτόν το χαρακτηρισμό...»

Η: «Ο ίδιος προτιμούσε να τον ονομάζουμε Humlet... Με u αντί για a...»

Θ: «Τι σημαίνει αυτό;»

Η: «Πως δεν μπορεί να ζήσει δυο φορές το ίδιο φάντασμα...»

Θ: (*Σηκώνει το iPod.*) «Και με αυτό το τραγούδι μπορώ να στηρίξω μια εξαφάνιση;»

Η: «Είναι κάτι που μπορεί να υποστηριχτεί βιβλιογραφικά... Θα σας συμβούλευα μάλιστα να κάνετε λόγο για τις Υποθέσεις Ζόοτ...»

Θ: «Τις Υποθέσεις Ζόοτ;»

Η: «Ναι, τις Υποθέσεις Ζόοτ... Σας μίλησα και προηγουμένως για αυτές... Υπάρχει η πιθανότητα κάποιος να πειστεί τόσο από κάτι που σκέφτηκε, ώστε να το κάνει γεγονός, να το πραγματοποιήσει... Υπάρχουν

τρία περιστατικά στη βιβλιογραφία... Μπορούν κάλλιστα να γίνουν τέσσερα...»

Θ: «Δηλαδή θα πω πως άκουσε το τραγούδι και εξαφανίστηκε;»

Η: «Θα πείτε πως νόμισε ότι μπήκε μέσα στη γη... Πως πίστεψε τόσο πολύ ότι ήταν ο Ψυχρός Νους που γύρευε να παγώσει μέσα στον θάνατό του, ώστε εν τέλει βυθίστηκε...»

Θ: «Σαν αντίστροφη ανάληψη...»

Η: «Ακριβώς έτσι... Υπάρχουν καταγεγραμμένα περιστατικά ανθρώπων που πίστεψαν τόσο πολύ στον Θεό, ώστε αναλήφθηκαν στους ουρανούς... Εδώ θα έχουμε μια κατάδυση...»

Θ: *(Μονολογώντας.)* «Μια κατάδυση από πίστη...»

Η: «Ναι, μια κατάδυση από πίστη...»

Θ: «Θα το δεχτεί η Ανακριτική Επιτροπή;»

Η: «Θα δυσκολευτεί, αλλά στο τέλος θα το δεχτεί... Θα στηριχτούνε στις Υποθέσεις Ζόοτ, θα κλείσουν τη μύτη και θα το δεχτούν... Ο Humlet είναι μια ακατανόητη ιστορία και οι επιτροπές –η ανθρωπότητα, εν τέλει– γυρεύουν κατανοητές αφηγήσεις...»

Θ: «Ίσως να έχετε δίκιο...»

Η: «Εξάλλου ο δόκτωρ Ζόοτ έχει δίκιο... Οι άνθρωποι πεινούνε πολύ – γι' αυτό πιστεύουν... Κι η πείνα είναι σαν την αγάπη... Κάποτε πυρώνει τόσο, που αφανίζει την ίδια της την ύλη, που τρώει τον ίδιο της τον εαυτό...»

Θ: *(Σκέφτεται για λίγες στιγμές.)* Πιθανώς να είναι η μόνη λύση... Ας γίνει έτσι λοιπόν...

(Ανοίγει το iPod. Από τα μεγάφωνα αρχίζει και πάλι το Cold Song.)

Θ: «Θέλω να σας ρωτήσω κάτι ακόμη...»

Η: «Σας ακούω...»

Θ: «Τι θα έπρεπε να πούμε για αυτόν;»

H: «Δεν ξέρω...»

Θ: «Μα είπατε πως τον ένοιαζε η μνήμη... Πρέπει κάτι να θυμόμαστε για αυτόν...»

H: «Θυμάμαι εγώ...»

Θ: «Θέλω να θυμάμαι κι εγώ...»

H: «Γιατί;»

Θ: «Γιατί είναι η φύση μου τέτοια...»

H: «Να θυμάστε πως προσπάθησε...»

Θ: «Τι προσπάθησε;»

H: «Προσπάθησε να υπάρξει...»

Θ: «Ομολογώ πως δεν το είχα σκεφτεί αυτό...»

H: «Προσπάθησε να υπάρξει σε έναν σκληρό κόσμο...»

Θ: «Στ' αλήθεια, είναι παράξενο...»

H: «Τι;»

Θ: «Συνήθως δεν με πείθουν τα λόγια, αλλά νιώθω πως αυτό με πείθει... 'Προσπάθησε να υπάρξει σε έναν σκληρό κόσμο...'»

H: «Μπορώ να φύγω, λοιπόν;»

Θ: «Ναι, μπορείτε να φύγετε...»

H: «Σας ευχαριστώ...»

(Αρχίζουν να ακούγονται σε χαμηλή ένταση οι τρεις πρώτοι στίχοι από το Cold Song:

*What power art thou, who from below
Hast made me rise unwillingly and slow
From beds of everlasting snow. [...]*

Ο Θ και ο Η μιλούνε πάνω στη μουσική.)

Θ: *(Ενώ ο Η κάνει να φύγει.)* «Μονάχα...»

Η: *(Κοντοστέκεται.)* «Μονάχα;»

Θ: «Πάνω στα ρούχα του αγοριού βρέθηκε αυτό το δαχτυλίδι...»
(Του δίνει το δαχτυλίδι.)

Η: *(Το περιεργάζεται.)* «Παράξενο... Δεν τον θυμάμαι να φοράει δαχτυλίδι...»

Θ: «Δεν το φορούσε... Μα προφανώς το έκρυβε – πότε κάτω από τη γλώσσα του, πότε στη μασχάλη του, πότε στο εσώρουχό του... Και τώρα το άφησε εκεί για κάποιον...»

Η: «Είναι ένα χρυσό δαχτυλίδι...»

Θ: «Νομίζω πως το άφησε εκεί για εσάς...»

Η: «Για μένα;»

Θ: «Ήσασταν ο τελευταίος άνθρωπος που τον είδε... Ίσως να ήθελε να το φοράτε για να τον θυμάστε...»

Η: «Θα τον θυμάμαι έτσι κι αλλιώς...»

Θ: «Ένα δαχτυλίδι σφραγίζει τη μνήμη... Την εμποδίζει να χυθεί...»

Η: «Θα το φορέσω, λοιπόν... Ένα δαχτυλίδι σφραγίζει τη μνήμη...»

Θ: «Χάρηκα για τη γνωριμία... Επιτέλους συνάντησα ένα θρύλο...»

Η: «Κι εγώ χάρηκα... Αντίο σας...»

Θ: «Αντίο σας... Τα υπόλοιπα είναι σιωπή...»

Η: «Ναι, τα υπόλοιπα είναι σιωπή...»

(Ο Η προχωράει προς την πόρτα. Τα φώτα σβήνουν μονομιιάς.

Το έργο έχει τελειώσει. Το Cold Song συνεχίζει μέσα στο σκοτάδι.

*[...] See'st thou not how stiff and wondrous old
Far unfit to bear the bitter cold,
I can scarcely move or draw my breath
Let me, let me freeze again to death.)*